

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2019 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Great Commission Team: Delvin Atchison
Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4, 5, 12, 13
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4, 5, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 6, 7, 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 6, 7, 8, 9, 10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11 and Easter Lesson
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11 and Easter Lesson
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ໂສກເສົ້າກາຍເປັນຍິນດີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 1: 2:1-7

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ຊາມູເອນ 1: 2:1-7

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຕາຍຂອງຊາອູນ ແລະ ໂຢນາທານເຮັດໃຫ້ດາວິດໂສກເສົ້າ, ແລະ ດາວິດມີອຳນາດຂຶ້ນໃນການເປັນກະສັດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງ ດາວິດຈຶ່ງໂສກເສົ້າໃນເມື່ອເອົາຊະນະສັດຕຽງຂອງຕົນໄດ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈເຖິງເຣື່ອງຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດມະນຸດເຖິງເຂົາຈະເປັນສັດຕຽງ.

ຄຳນຳ

ເຖິງຈະມີຄວາມໂສກເສົ້າເທົ່າໃດ ດາວິດຍັງຕັດສິນໃຈເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໜຸ່ມໃນປີ 1980 ເພື່ອນແລະຂ້າພະເຈົ້າມັກໄປເບິ່ງໜັງ, ຟັງເພງຈາກແຜ່ນສຽງ, ແລະໃນສມອງແລະຄວາມນິກຄິດແລ້ວ ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າເປັນນັກສະແດງໜັງແລະຮ້ອງເພງ. ມີເຣື່ອງນຶ່ງທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈໍາເວລາໄປເບິ່ງໜັງເຣື່ອງເດັກຜູ້ຫລິ້ນກາຣາເຕ ພາກ 2. ຄຽສອນກາຣາເຕ ຜູ້ມີຊື່ວ່າ ມີຢາກກິ ເປັນຄົນສລາດຫລາຍລາວມີໂອກາດທີ່ຈະເອົາຊະນະພວກຄົນມາລັງແກ ແຕ່ລາວພາລູກນ້ອງອອກໜີໄປດ້ວຍກ່າວວ່າ, “ພວກມະນຸດທີ່ມີຈິດໃຈຂາດຄວາມຮັກຄວາມໃຫ້ອະພິຍ, ປ່ອຍໃຫ້ໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ຕໍ່ໄປເພາະມັນໂຫດຮ້າຍກວ່າຕາຍ.”

ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງປີ 1 ຊາມູເອນ ພວກຟິລິສຕິນໄດ້ຍົກທະຫານມາປົກຄອງພາກເໜືອຂອງອິສຣາເອນ. ຕອນນີ້ ດາວິດໄດ້ຢູ່ໃນການປົກຄອງຂອງພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງດາວິດແລະລູກນ້ອງໄປຍັງເມືອງຊີລາກ. (1 ຊມອ 29). ໃນເມື່ອດາວິດແລະພວກລູກນ້ອງໄປເຖິງເມືອງຊີລາກ ກໍເຫັນວ່າພວກອາມາເລກໄດ້ທຳລາຍທຸກຢ່າງໃນເມືອງຈົນໝົດ ແລະຍັງໄດ້ຈັບເອົາພວກຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍແລະສັດລ້ຽງເປັນຊະເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ດາວິດແລະລູກນ້ອງພາກັນໄປໄລ່ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບພວກອາມາເລກ ແລະສາມາດຍຶດເອົາຄົນແລະສິ່ງຂອງຄົນມາໄດ້ (1 ຊມອ 30). ຕໍ່ມາໃນເມື່ອເຮັດສົງຄາມກັບພວກຟິລິສຕິນ ເປັນເຫດໃຫ້ຊາອູນແລະລູກຊາຍສາມຄົນ ພ້ອມໂຢນາທານໄດ້ເສັງຊີວິດໃນສນາມຣິບ ຍິສເຣເອນ (1 ຊມອ 31).

ເວລາພວກເຮົາສຶກສາ 1 ຊມອ 2 ຊີວິດຂອງດາວິດເປັນເໝືອນຄຽສອນກາຣາເຕຄົນນັ້ນ. ເວລາພົບກັບພວກສັດຕຽງ ດາວິດຕ້ອງຍຶດໝັ້ນຕັດສິນໃຈວ່າຈະເຮັດສິ່ງດີໃຫ້ເປັນທີ່ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າຄືເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດມະນຸດ.

1. ດາວິດໄດ້ຮັບຂ່າວຮ້າຍ (2 ຊາມູເອນ 1:1-16)

ສາມວັນຕໍ່ມາຫລັງຈາກດາວິດໄດ້ຊະນະສົງຄາມ, ມີຄົນນຶ່ງໄດ້ເດີນໄປນຳພວກທະຫານອິສຣາເອນໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຄ້າຍ ເສື້ອຜ້າຂາດແລະເບື້ອນເປັນສັນຍາລັກວ່າ ຄົນນີ້ໄດ້ມີຄວາມເສົ້າສລົດໃຈ (1:2). ໃນຂໍ້ 3-10

ດາວິດໄດ້ສອບຖາມຊາຍຄົນນັ້ນເຖິງສິ່ງຄາມ ຈຶ່ງໄດ້ຮູ້ວ່າຊາອູນແລະລູກຊາຍສາມຄົນ ພ້ອມໂຢນາທານໄດ້ ເສັງຊີວິດ. ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ນຳເອົາມຸງກຸດ ແລະເຄື່ອງປ້ອງກັນເອງຂອງຊາອູນມາເພື່ອເປັນພະຍານວ່າເຈົ້າ ຂອງໄດ້ຕາຍແລ້ວ.

ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ພົບຊາອູນໃນເວລາສຸກເສີນເພື່ອຈະຊ່ອຍປົວບາດເຈັບຂອງກະສັດ. ເຫັນວ່າຊາຍຄົນນັ້ນ ໄດ້ມີຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນເຈັບຊຶ່ງເປັນຮູບພາບສວຍງາມ. ແຕ່ເຫັນວ່າການລາຍງານຂອງຊາຍຄົນນັ້ນໃນຂໍ້ 6-10 ບໍ່ກົງກັນກັບບົດອື່ນ (ເບິ່ງ 1 ຊມອ 31:1-5 ແລະ 1 ຂ່າວຄາວ 10:4-5). ພຣະຄັມພິເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງ ຄວາມຈິງມັນບໍ່ກົງກັນຂ້າມກັນໄດ້ ມັນຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມອະທິບາຍເພີ່ມ.

ບາງທີຊາຍອາມາເລກໄດ້ເວົ້າຕົວະທີ່ວ່າຕົນໄດ້ພົບກັບກະສັດຊາອູນເວລາເພິ່ນຖືກເຈັບ, ລາວບໍ່ໄດ້ເປັນ ຄົນຂ້າ ລາວອາດເຫັນກະສັດຊາອູນຕາຍ ຖ້າບໍ່ຕາຍຊາອູນອາດຈະບໍ່ປະມຸງກຸດແລະເຄື່ອງປ້ອງກັນເອງໄວ້. ໃນເມື່ອຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ນຳເອົາຂອງສອງຢ່າງນີ້ມາໃຫ້ດາວິດເຫັນ ລາວອາດເປັນຄົນຊອກໂອກາດເພື່ອໃຫ້ມີ ຄວາມສັມພັນກັບຜູ້ນຳອິສຣາເອນ.

ແທນທີ່ດາວິກຈະມີຄວາມຍິນດີທີ່ສັດຕູໄດ້ຕາຍໄປ ເຫັນວ່າດາວິດແລະລູກນ້ອງໄດ້ເຮັດກົງກັນຂ້າມ ຄື ພວກເຂົາພາກັນຈິກເຄື່ອງນຸ່ງແລະຮ້ອງໄຫ້ ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ໂສກເສົ້າທາງນອກເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ອິດ ອາຫານເພື່ອເປັນການສະແດງເຖິງການສູນເສັງຄອບຄົວກະສັດທັງໂຄດ (2 ຊມອ 1:11-12). ຊາຍອາມາ ເລກແປກໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນດາວິດໂສກເສົ້າເສັງໃຈໃນເມື່ອຮູ້ວ່າສັດຕູຕາຍຢ່າງທີ່ຕົນເອງບໍ່ເຂົ້າໃຈໄດ້.

ຫລັງຈາກການໄວ້ອາລັຍໄດ້ສິ້ນສຸດແລ້ວ ດາວິດໄດ້ເອີ້ນເອົາຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ສອບຖາມອີກ (1:13-16). ເວລາຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າຕົນເອງອາລັຍຢູ່ຊາຍແດນຂອງອິສຣາເອນເປັນຄົນອາມາເລກ. ດາວິດໃຫ້ເຫດ ຜົນທີ່ການກະທຳໃນການປະທານຊີວິດຊາຍນັ້ນ. ຖ້າວ່າຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ເວົ້າຄວາມຈິງທີ່ລາວໄດ້ຂ້າກະສັດຜູ້ ທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖາປະນາ ແລະຊາຍນັ້ນສົມຄວນຕາຍ (1:16). ຖ້າຊາຍນັ້ນເວົ້າຕົວະ, ການກະທຳຂອງລາວ ບອກວ່າລາວເປັນສັດຕູຂອງພວກອິສຣາເອນທີ່ເປັນຄົນໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈບໍ່ໄດ້.

ການທີ່ຈະສັງຫານຊາຍຄົນນີ້ກໍເປັນປໂຍດໃນບົດຮຽນວັນນີ້, ແລະໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນລົງໂທດ ພວກອາມາເລກ ແລະພຣະອົງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກອິສຣາເອນທຳລາຍ (ອພຍ 17:8-16; ພບຍ 2 25:17-19). ເຫັນວ່າໃນບົດດັ່ງກ່າວນີ້ ຊາອູນບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງຈຶ່ງປະຕິເສດຊາອູນ ໃນການເປັນກະສັດ (1 ຊມອ15). ດັ່ງນັ້ນ, ການສັງຫານຜູ້ສິ່ງຂ້າວ ເປັນສິ່ງໂຫດຮ້າຍໃນຄວາມຄິດຂອງ ພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ ແຕ່ເຫັນວ່າດາວິດໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

2. ດາວິດປົດປ່ອຍຄວາມໂສກເສົ້າ (2 ຊາມູເອນ 1:7-27)

ຄົນເຮົາສະແດງອອກເຖິງຄວາມເສົ້າໂສກແຕ່ງຕ່າງກັນ: ບາງຄົນຮ້ອງໄຫ້ຢ່າງດັງ, ບາງຄົນມິດ, ແລະບາງ ຄົນກຳຈິດຄວາມເສົ້າໂສກເສັງໃຈໄວ້ໃນປີ້ມ. ສຳລັບດາວິດແລ້ວເພິ່ນແຕ່ງເປັນກາບກອນ ແລະເປັນເພງຮ້ອງ ຄຳຄວນເຖິງຄວາມໂສກເສົ້ານັ້ນ. ການສູນເສັງຊາອູນແລະໂຢນາທານເປັນການໂສກເສົ້າອັນໃຫຍ່ ແລະດາ ວິດຕ້ອງການໃຫ້ຄົນຕະກູນຢູ່ດາຈຳເອົາໄວ້ (1:18). ໃນຂໍ້ 19-27 ດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມເກ່ງກ້າສາມາດ ຂອງຊາອູນແລະໂຢນາທານໃນຖານະເປັນຊຸນເສິກ. ດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ: “ວິທີທີ່ຜູ້ເກ່ງກ້າຕາຍໄປ” ເປັນຄຳ

ຂວັນ ຫລືຈຸດສຳຄັນໃນຂໍ້ດັ່ງກ່າວນີ້ ເພື່ອເຕືອນໃຫ້ພວກອິສຣາເອນຈຳເອົາໄວ້ວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ເສັງຊີວິດ ເພື່ອປະເທດຊາດ.

ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າຂ່າວດີແຜ່ອອກໄປໄວ, ແຕ່ເຫັນວ່າຂ່າວຮ້າຍແຮງໄວກວ່າ. ດາວິດເຕືອນພວກອິສຣາ ເອນວ່າບໍ່ໃຫ້ບອກເຖິງການຕາຍຂອງຊາອູນໃນຂໍ້ 19-20 ເພາະພວກຟິລິສຕິນຢາກໄດ້ຍິນ. ຖ້າບອກເຖິງ ການຕາຍຂອງຊາອູນກໍເປັນເໝືອນພ້ອມພວກສັດຕູ ແລະເຮັດໃຫ້ກຽດຂອງພວກອິສຣາເອນອັບອາຍໄປ.

ດາວິດໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະເຈົ້າສົ່ງຜົນຕົກມາຍັງເຂດແດນ ກຽວໂບອາ ບ່ອນກະສັດຊາອູນຖືກຂ້າ. ການທູນຂໍຢ່າງນີ້ເປັນການທຳລາຍຜົນລະບູກຫົວບີທີ່ຄົນເອົາມາຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ. ເມືອງ ກຽວໂບອາຢູ່ໃນ ສມອງຂອງດາວິດແລ້ວບໍ່ຢາກໃຫ້ມີຫຍັງດີເກີດຈາກທີ່ນີ້ເພາະຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າສະຖາປະນາຖືກຂ້າ. ໃຫ້ເອົາ ໄປທຽບກັບຂໍ້ 11-12 .

ຂໍ້ 22-24 ໄດ້ຈົດເຖິງການເລົ່າໂສກຂອງດາວິດສຸດຍອດ ເວລາດາວິດກ່າວເຖິງຄວາມຊຳນານຂອງຊາ ອູນແລະໂຢນາທານ. ຊາອູນໄດ້ຊະນະດ້ວຍດາບ ແລະໂຢນາທານໄດ້ຍິງທະນູແນ່ ເໝືອນກັບສິງໂຕແລະ ນົກອິນຊີ. ດາວິດໃຊ້ຄວາມເກ່ງກ້າຂອງສອງຄົນນີ້ເປັນຕົວຢ່າງໃນຊີວິດຊຶ່ງເປັນຄົນມັກແລະຮັກ (1:23).

ຂໍ້ 26-27, ດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຮັກອັນເລິກເຊິ່ງລະຫວ່າງໂຢນາທານກັບຕົນເອງ (1 ຊມອ 18:1- 3; 20:17). ດາວິດໄດ້ສລຸບໄວ້ວ່າການສູນເສັງສອງຄົນນີ້ເປັນເໝືອນກັບສູນເສັງນັກຮົບຜູ້ອົງອາດ ແລະບໍ່ສາ ມາດເອົາສິ່ງໃດມາແທນໄດ້.

3. ດາວິດກັບຄືນສູ່ຢູດາ (2 ຊາມູເອນ 2:1-7)

ດາວິດຮູ້ວ່າຊາອູນໄດ້ຕາຍແລ້ວ ແລະຮູ້ວ່າຕົນເອງເປັນກະສັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ (1 ຊມອ 16), ເພິ່ນໄດ້ທູນ ຂໍສະຕິປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະກັບຄືນມາຫາປະຊາຊົນ. ເພິ່ນໄດ້ລໍຄອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າແປງທາງອັນ ຖືກ ຕ້ອງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳທາງດາວິດໃຫ້ໄປຍັງເມືອງເຮັບໂຣນ ເພາະຄົນໃນເມືອງນັ້ນມີຄົນຮູ້ຈັກກັບດາ ວິດ ແລະພວກເຂົາມາຈາກຕະກູນຢູດາ. ໃນທີ່ສຸດຄົນໃນເມືອງນີ້ເມື່ອເຫັນດາວິດແລ້ວ ພວກເຂົາກໍສະຖາປະ ນາ ດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນ.

ສິ່ງນຶ່ງກ່ອນອື່ນໝົດ ດາວິດໄດ້ໃຫ້ກຽດແດ່ຜູ້ໄປຕໍ່ສູ້ເອົາຊາກສົບຂອງຊາອູນແລະລູກຊາຍທັງສາມກັບ ບ້ານ (2:4-7). ໃນເມື່ອຜູ້ນຳເອົາຊາກສົບຂອງກະສັດຜູ້ພຣະເຈົ້າສະຖາປະນາກັບບ້ານໄດ້ ກະວິດກໍຖືວ່າ ເປັນການໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ. ມັນບໍ່ເປັນຂອງງ່າຍຕ້ອງໃຊ້ເວລາເຖິງ 25 ປີທີ່ຈະນຳເອົາກະດູກຂອງຊາອູນ ແລະລູກຊາຍມາຝັງໃນດິນຂອງເຜົ່າເປັນຈາມິນຊຶ່ງເປັນຕະກູນຂອງຊາອູນ (2 ຊມອ 21:12-14).

ອີກເທື່ອນຶ່ງ ດາວິດເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຊີວິດຄືໃຫ້ກຽດແດ່ຜູ້ນຳເອົາຊາກສົບກະດູກຂອງຊາອູນແລະລູກຊາຍ ກັບບ້ານ. ຄວາມຈິງແລ້ວດາວິດສາມາດແກ້ແຄ້ນ ໂດຍປະຊາກສົບກະດູກຂອງຊາອູນໄວ້ໃນດິນແດນຂອງ ພວກສັດຕູເພາະຊາອູນຢາກຂ້າດາວິນຫລາຍເທື່ອ ຖ້າດາວິດເຮັດແນວນັ້ນກໍຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຕໍ່ວ່າເພາະການ ກະທຳຊົ່ວຂອງຊາອູນ. ແຕ່ເຫັນວ່າດາວິດເຮັດທາງອັນຖືກຕ້ອງເໝືອນກວ່າຄຣູສອນ ຄາລາເຕ ທ່ານມີຢາກິ ຄືສະແດງອອກມາເຖິງການໃຫ້ອະພິຍ ແລະເມດຕາຕໍ່ພວກທີ່ປອງຮ້າຍຕົນເອງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຊີວິດຂອງດາວິດກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ແຕກຕ່າງກັນຫຍັງ ເຖິງແມ່ນດາວິດເປັນກະສັດ ເພິ່ນກໍເປັນມະນຸດຄືກັບພວກເຮົາ. ຊີວິດຂອງດາວິດເປັນຕົວຢ່າງດີໃຫ້ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດໃນການຕິດຕາມອົງພຣະຄຣິດໄປ. ເພິ່ນໄດ້ເລືອກທາງເປັນຜູ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ດາວິດໄດ້ອິດທິນຕໍ່ການລັງແກແລະຢາກຂ້າຈາກຊາອູນ ແລະດາວິດຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈັດການຕາມວັນເວລາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະລໍຄອຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າແກ້ໄຂບັນຫາ ແລະພວກເຮົາຢາກເຮັດຕາມໃຈ. ແຕ່ພຣະຄຳສອນພວກເຮົາໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ ບໍ່ໃຫ້ເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົນເອງ (ສຸພາສິດ 3:5).

ດາວິດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຄືຍອມມອງເຫັນທິດທາງຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນເມື່ອມີຄົນບອກຂ່າວວ່າຊາອູນໄດ້ຕາຍໄປໃນສນາມຣິບ. ແທນທີ່ດາວິດຈະມີຄວາມດີໃຈໃນເມື່ອຮູ້ວ່າຜູ້ຢາກຂ້າຕົນເອງໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ ແຕ່ດາວິດສົງສານແລະເສົ້າໃຈເພື່ອເປັນການໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະຄຣິດໃນທຸກວັນນີ້ຄວນມີຈິດໃຈຢ່າງນີ້ຄືກັນ (ຟລປ 2:1-8), ພວກເຮົາຄວນມອງເຫັນຊີວິດໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງຈະເປັນຜູ້ກຽດຊັງເຮົາໄດ້ຕາຍໄປ, ຢ່າກ່າວວ່າ, “ສິມນ້ຳໜ້າ.”

ຄຳຖາມ:

1. ຖ້າທ່ານເປັນດາວິດ ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດກັບຜູ້ສິ່ງຂ່າວຊາວອາມາເລກຄົນນັ້ນ?
2. ຖ້າມີຄົນກ່າວເຖິງການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ທ່ານຄິດວ່າພວກເຂົາຈະເວົ້າແນວໃດ?
3. ພຣະທັມພິຕອນນີ້ຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນໃນທຸກວັນນີ້ຢ່າງໃດ?
4. ມີຕອນໃດໃນພຣະທັມບົດນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ຍາກທີ່ສຸດ? ເປັນດ້ວຍເຫດໃດ?
5. ທ່ານມີແຜນການແນວໃດເພື່ອທ່ານຈະຄືນດີກັບຜູ້ປ່ອງຮ້າຍ ສັດຕຽຂອງທ່ານແນວໃດ?

ສປ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 2

ທ້ອນໂຮມຣາຊອານາຈັກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 5

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 2 ຊາມູເອນ 5

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດາວິດໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນ, ປົງຄອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ເອົາຊະນະພວກຟິລິສຕິນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງເປັນຕົ້ນຕໍຄວາມສຳເລັດໃນການທ້ອນໂຮມຣາຊອານາຈັກ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳເລັດຂອງຕົນເອງມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ຄຳນຳ

ດາວິດຜູ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງສະຖາປະນາໃຫ້ເປັນກະສັດຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມສັນຕິສຸກ ເພິ່ນຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳພາຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດ. ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາມັກຄິດວ່າຕົນເອງເປັນຄົນເຮັດເອົາເອງໄດ້ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງການຊ່ວຍເຫລືອຈາກຄົນອື່ນຫລືພຣະເຈົ້າ.

1. ຣາຊອານາຈັກໄດ້ໂຮມເຂົ້າກັນໃນການປົກຄອງຂອງດາວິດ (2 ຊາມູເອນ 5:1-5)

ດາວິດໄດ້ລໍຄອຍເປັນເວລາເຈັດປີເຄິ່ງໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາກ່ອນເພິ່ນຈະໄດ້ກາຍເປັນກະສັດ. ໃນຂໍ້ 1-3 ພວກຜູ້ນຳອິສຣາເອນໄດ້ໄປຊອກຫາດາວິດໃນເມືອງເຮັບໂຮນ ຊຶ່ງແຕກຕ່າງກັບວິທີ ຊາມູເອນຊອກຫາດາວິດໃນ 1 ຊມອ 8. ອີງຕາມ 1 ຊມອ ພວກຜູ້ນຳອິສຣາເອນໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອຢາກໄດ້ກະສັດມາປົກຄອງ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາ. ເວລາມາເຖິງບົດນີ້ພວກຜູ້ນຳຊອກຫາດາວິດໃນເມືອງເຮັບໂຮນ ເພາະການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແລະຢາກໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງດາວິດເປັນກະສັດ ພວກເຂົາຍັງຮັບຮູ້ວ່າດາວິດເປັນຄົນໃນຄອບຄົວດຽວກັນວ່າ “ເປັນກະດູກແລະເລືອດເນື້ອ.” ຄຳເວົ້າຢ່າງນີ້ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ນັ້ນໝາຍເຖິງວ່າແຜ່ນດິນໄດ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວ. ໃນອຳນາດການປົກຄອງຂອງດາວິດປະຊາຊົນເຫັນວ່າຕົນເອງໄດ້ກາຍເປັນຊາດດຽວ, ບໍ່ເປັນສອງ. ປະຊາຊົນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາເອົາໄວ້ວ່າດາວິດຄວນເປັນຜູ້ນຳຂອງພວກເຂົາຄືເປັນ “ຜູ້ລ້ຽງ” (2 ຊມອ 3:18). ພວກເຂົາຮູ້ສຶກເມື່ອພາຣະໜ້າທີ່ເປັນກະສັດນັ້ນຕົກຖືກດາວິດທັງໆເວລາຊາອູນຍັງມີຊີວິດປົກຄອງປະເທດຢູ່.

ໃນເມື່ອດາວິດໄດ້ຮັບສະຖາປະນາເປັນກະສັດແລະຜູ້ນຳອິສຣາເອນຢ່າງເບີຍເຜີຍແລ້ວ ປະຊາຊົນຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເຊື່ອພື້ນຂອງພວກເຂົາໃນດາວິດ ໃນການເປັນກະສັດຈາກພຣະເຈົ້າແທ້ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໃນການນຳພາທຸກປະການ.

2. ບ້ານເມືອງໄດ້ຖືກທຳລາຍ (2 ຊາມູເອນ 5:6-10)

ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຍ່າງໄປໂຮງຮຽນເວລາເປັນເດັກນ້ອຍ ແລະເຫັນວ່າມີໝາຮ້າຍລະຫວ່າງບ້ານແລະໂຮງຮຽນ. ເວລາໃດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໝາມັດໄວ້ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍ່າງກາຍມັນໄປໂດຍບໍ່ຍ້ານ ແຕ່ເມື່ອເວລາມັນປ່ອຍຢູ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄປໂຮງຮຽນທາງອື່ນ. ເຊັ່ນກັນໃນເມື່ອພວກເຢບູດໄດ້ເຫັນພວກທະຫານຂອງດາວິດພວກເຂົາບໍ່ຍ້ານກົວ ເພາະບໍ່ເຄີຍມີໃຜເອົາຊະນະພວກເຂົາ (ໂຢຊວຍ 15:63, ພວກຜູ້ປົກຄອງ 1:21) ພວກເຂົາຖືວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຕົ້ນເດີມ (ປຖມ 10:15-16; ຈິດບັນຊີ 13:29) ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຍ້ານພວກສັດຕູທີ່ມາຍັງເມືອງຂອງຕົນເອງ. ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນກຳແພງທີ່ເປັນທັມມະຊາດຮັກສາເມືອງໄວ້ຢ່າງດີຈົນພວກເຂົາກ່າວເຍາະເຍີ້ຍພວກທະຫານອິສຣາເອນວ່າ “ຄົນເສັງອົງຄະແລະຕາບອດ” ຍັງສາມາດເອົາຊະນະພວກທະຫານຂອງພວກອິສຣາເອນໄດ້ (5:6-7).

ດາວິດຢາກຍຶດຄອງພວກເຢບູດຢ່າງມີເຫດຜົນຫລາຍຢ່າງ. ນຶ່ງ, ເມືອງນີ້ເປັນບ່ອນປ້ອງກັນດ້ວຍທັມມະຊາດພູອ້ອມສາມດ້ານ ມັນເປັນບ່ອນດີຕໍ່ກະສັດໜຸ່ມທີ່ຈະທ້ອນໂຮມທຸກເຜົ່າຂອງອິສຣາເອນ. ສອງ, ເມືອງນີ້ເປັນສູງກາງດີກວ່າເມືອງເຮັບໂຣນ ແລະໄກຈາກພວກຟິລິນຕິນ. ເມືອງນີ້ອາດເປັນຂອງເຜົ່າຢູດາ ຫລືເປັນຈາມິນ (ເຜົ່າຊາອູນ); ເມືອງນີ້ອາດໃຊ້ເປັນສູນກາງເພື່ອໃຫ້ສອງຝ່າຍພ້ອມໃຈກັບດາວິດ. ສາມ, ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດຄືການໄປໂຈມຕີແລະຍຶດເອົາພວກເຢບູດ ເປັນການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເພາະພຣະອົງສັ່ງໃຫ້ທຳລາຍຄົນພວກນີ້ພ້ອມກັບເຜົ່າອື່ນໆອີກ (ອພຍ 23:23-24; ພຣະບັດຍັດສອງ 7:12; 20:17). ການໄປຍຶດເອົາຄົນພວກນີ້ໄດ້ເປັນການເຕືອນໃຫ້ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າຂອງດາວິດ ຕໍ່ພຣະຣາຊຄຳສັ່ງນັ້ນ.

ດາວິດປ່ອຍໃຫ້ພວກສັດຕູເຍາະເຍີ້ຍເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະໄປເອົາຊະນະຕໍ່ຄົນພວກນີ້ເໝືອນກັບເຄີຍເຮັດກັບຍັກໃຫຍ່ໂກລີອາດມາແລ້ວ. ລາຍລະອຽດໃນການເຮັດສົງຄາມຢູ່ໃນຂໍ້ 7, ດາວິດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ບັນຊາການຄົນທຳອິດຄື ໂຢອາບໄປຂ້າພວກເຢບູດ ແລະໂຢອາບກໍໄດ້ກາຍເປັນຄົນກໍ່ສ້າງເມືອງນີ້ໃຫ້ສວຍງາມກວ່າເກົ່າ.

ດາວິດໄດ້ອາສັຍຢູ່ເມືອງນີ້ແລະກໍ່ສ້າງປ້ອມຍາມເພື່ອຮັກສາຄວາມປອດພ້ອມ ເມືອງນີ້ຈຶ່ງກາຍເປັນເມືອງຂອງດາວິດ. ການທີ່ພວກອິສຣາເອນໄດ້ໃສ່ຊື່ໃໝ່ຂອງເມືອງທີ່ຕົກໃນອຳນາດຂອງຕົນເອງນັ້ນເປັນທຳນຽມທີ່ພວກອິສຣາເອນໃຊ້ມາເປັນເວລາຫລາຍເຊັ່ນຄົນ. (ຈິດບັນຊີ 32:41-42; 2 ຊມອ 12:28). ຂໍ້ 10 ໄດ້ບອກພວກເຮົາເຖິງເຫດຜົນທີ່ດາວິດມີຊັບຊະນະຢ່າງສະບາຍນັ້ນແມ່ນ “ພຣະເຈົ້າອົງສັນຕິຣາດສະຖິດຢູ່ນຳ” (1 ຊມອ 18:12, 14,28). ການໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ.

3. ດາວິດໄດ້ສ້າງພຣະຣາຊວັງ (2 ຊາມູເອນ 5:11-16)

ດາວິດເລີ້ມປົກຄອງແລະເຫັນວ່າຜູ້ນຳໃນໂລກໄດ້ສັງເກດເຫັນ. ພວກເຂົາມີສອງທາງຄືກາຍເປັນພັນທະມິດ ຫລືກາຍເປັນສັດຕູເທົ່ານັ້ນ. ກະສັດຮີແຮມຜູ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດເມືອງຕິເຣ (980-947 ກຄສ) ໄດ້ສົ່ງຄົນງານແລະຂອງຂວັນໄປໃຫ້ດາວິດສ້າງວັງ (5:11). ເປັນໜ້າສົນໃຈບໍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເຈົ້າຊີວິດ, ຄົນງານ, ແລະອຸປະກອນຈາກຕ່າງຊາດເພື່ອໃຫ້ດາວິດມີໂອກາດໄດ້ສ້າງບ່ອນຢູ່? ຫລັງຈາກສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ດາວິດໄດ້ຮູ້ຈັກດີວ່າພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກຍົກຕົນເອງຂຶ້ນ ແລະຊ່ອຍອິສຣາເອນໃຫ້ກາຍເປັນປະເທດ.

ມີບ່ອນຢູ່ຢ່າງນີ້ເປັນໝາຍສຳຄັນວ່າພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ ພ້ອມຍັງໃຫ້ມີຄອບຄົວເພີ່ມຂຶ້ນ (5:13-14). ດາວິດສ້າງຄອບຄົວ (2 ຊມອ 2:2; 3:2-5) ແລ້ວມີຊັບສິນແລະສິ່ງຂອງເພີ່ມຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນຊີວິດ. ດາວິດຍັງມີມະເຫສີຈາກຄອບຄົວກະສັດອີກ (2 ຊມອ 3:3), ແລະມະເຫສີຈາກປະເທດຕ່າງໆເພື່ອຄວາມຜູກສັມພັນທາງດ້ານກາງເມືອງ. ໂຊໂລໂມນເປັນເດັກທີ່ເກີດຈາກຕະກູນກະສັດໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຜູ້ບັນທຶກ 2 ຊມອເອນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນລະຫວ່າງດາວິດເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດລົງ (2 ຊມອ 7).

ດາວິດຍັງມີມະເຫສີຫລາຍໆຄົນຕໍ່ມາ ໃນ 2 ຊມອເອນ 5:13 ການເຮັດຢ່າງນີ້ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຫລີກທາງອອກໄປຈາກການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະບັນວ່າ: ກະສັດບໍ່ຄວນມີມະເຫສີຫລາຍຄົນ (ພຣະບັນຍັດສອງ 17:17). ການຕັດສິນໃຈຜິດຂອງດາວິດຢ່າງນີ້ເປັນຜົນຮ້າຍໃນການແບ່ງແຍກຄອບຄົວຂອງຕົນເອງໃນເວລາຕໍ່ມາຢ່າງໜ້າເສົ້າໃຈ.

4. ພວກທະຫານຖືກພ່າຍແພ້ (2 ຊມອເອນ 5:17-25)

ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງບົດ 5 ບໍ່ໄດ້ເປັນຂັ້ນຕອນຕາມລຳດັບ, ເຣື່ອງນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນດາວິດໄດ້ມີອຳນາດຍຶດຄອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ພວກຟິລິສຕິນໄດ້ຍົກທະຫານມາຕໍ່ສູ້ຫລັງຈາກດາວິດໄດ້ຖືກສະຖາປະນາເປັນກະສັດທີ່ເມືອງເຮັບໂຣນເພື່ອຢາກບົດອຳນາດຈາກບັນລັງ (5:17). ພວກຟິລິສຕິນຄິດວ່າການເຮັດຢ່າງນີ້ເປັນໂອກາດດີເພາະບໍ່ຢາກໃຫ້ສັດຕູຮູມໂອກາດທ້ອມໂຮມກອງທັບ. ດັ່ງນັ້ນ, ດາວິດໄດ້ປ້ອງກັນເຂດແດນໃໝ່ ແລະຕ້ອງໄດ້ຫລົບໜີໄປລີ້ຕົວຢູ່ບ່ອນເຄີຍລີ້ມາກ່ອນ (1 ຊມອ 22:4-5; 24:22). ແລະພວກສັດຕູໄປຕັ້ງຄາຍໃນຮ່ອມພູ ເຮຟາຍິມ.

ຮ່ອມພູ ເຮຟາຍິມເປັນພູຫົວໂລ້ນປະມານນຶ່ງໄມທາງທິດໃຕ້ຂອງກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ທີ່ນັ້ນດາວິດໄດ້ທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ: ຕໍ່ສູ້ ຫລືປົບໜີ (2 ຊມອ 5:19). ອີກເທື່ອນຶ່ງດາວິດເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມສຳເລັດນັ້ນມາຈາກການເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ອອກໄປພົບກັບພວກສັດຕູ ແລະຊັຍຊະນະຈະເປັນຂອງຕົນເອງ. ພວກທະຫານຟິລິສຕິນໄດ້ຫລົບໜີອອກໄປຢ່າງວອງໄວ ແລະໄດ້ປະຮູບປັ້ນພຣະໄວ້ໃນສນາມຣິບ (5:21). ດາວິດໄດ້ເຊື້ອຟັງພຣະເຈົ້າໂດຍສັ່ງໃຫ້ເອົາຮູບປັ້ນເຜົາໄຟ (ຈິດບັນຊີ 33:52; ພຣະບັນຍັດສອງ 7:5, 25; 12:3).

ພວກຟິລິສຕິນເສັງຊັຍໃຫ້ກະສັດໜຸ່ມຄັ້ງນຶ່ງຍັງບໍ່ພໍ ພວກເຂົາຍັງມາຕໍ່ສູ້ອີກຄັ້ງທີສອງ (2 ຊມອ 5:22). ກະສັດດາວິດໄດ້ຕິດຕາມການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າ ບັດນີ້ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ອອກໄປນຳໜ້າເພື່ອຕໍ່ສູ້ (5:24). ການທີ່ໄດ້ເຫັນການອັດສະຈັນຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ດາວິດຕັດສິນໃຈເດັດຂາດເພື່ອຕໍ່ສູ້ພວກສັດຕູ. ດາວິດພ້ອມພວກທະຫານໄດ້ຍຶດເອົາແຜ່ນດິນທີ່ເວລາຊາອູນບົກຄອງຄົນໄດ້ ແລະຍັງໄດ້ຂັບໄລ່ພວກສັດຕູໃຫ້ໜີໄປໄກອີກ ປະມານ 15-20 ໄມ. ການໄດ້ຊັຍຊະນະດ້ານທະຫານຢ່າງນີ້ເພາະ “ດາວິດໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຂອງຕົນເອງ” (5:25).

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ແມ່ນຫຍັງເປັນເຫດຜົນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດຂອງກະສັດດາວິດ? ຄຳຕອບແມ່ນ: ອຸປະນິສັຍຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊ່ອຍນຳພາ ຢ່າຄິດວ່າຕົນເອງເກ່ງ ແລະບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຫລີຄົນອື່ນຊ່ອຍ ຍ້ານວ່າຕົນເອງບໍ່ມີຄວາມສາມາດ. ດາວິດຮູ້ແນ່ວ່າຄວາມສຳເລັດມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໃນເມື່ອດາວິດໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈົນໝົດໃຈ ປະຊາຊົນຈຶ່ງໄວ້ໃຈໃນການນຳພາຂອງດາວິດເປັນຜູ້ນຳປະເທດ ໃນຕອນນີ້ພວກເຮົາສາມາດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງຂອງການເປັນກະສັດລະຫວ່າງຊາອູນແລະດາວິດ: ດາວິດຊອກສແວງຫາໃນການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າ; ສ່ວນຊາອູນບໍ່ໄດ້ເຮັດຢ່າງນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຫດຜົນໃນການສູນເສັງບັງລັງໄປ. ຊາອູນເຮັດຕາມໃຈຕົນເອງ ບໍ່ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາ (1 ຊມອ 13:14)

ໃນເມື່ອພວກເຮົາຮູ້ວ່າຖ້າປາສຈາກອົງພຣະເຢຊູແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ອາດເຮັດອັນໃດໄດ້ (ໂຢຮັນ 15:5), ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ. ຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະຄຣິດທີ່ຍິນດີຍອມໃຫ້ພຣະອົງນຳພາໃນຊີວິດຍ່ອມໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດ. ສ່ວນຜູ້ບໍ່ຍິນດີຍອມອາດພົບກັບສິ່ງດີ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍພົບກັບຄວາມວຸ້ນວາຍແລະໝົດກຳລັງໃຈ.

ຄຳຖາມ:

1. ການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ຊ່ວຍຄຣິສຕະຈັກແລະສະມາຊິກແນວໃດ?
2. ໃຫ້ບອກສອງສາມຢ່າງທີ່ຄຣິສະຕຽນໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຕໍ່ການນຳພາຂອງພຣະອົງ?
3. ພວກເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນການນຳພາຂອງພຣະອົງ?
4. ດາວິດໃຊ້ຫລັກການແນວໃດເວລາຕໍ່ສູ້ກັບພວກສັດຕູຕ່າງໆ?
5. ທ່ານມີປະສົບການເຖິງການຊ່ອຍຕໍ່ສູ້ຈາກພຣະເຈົ້າ ຢ່າງໃດແດ່?
6. ກວດເບິ່ງວ່າໃນຊີວິດທ່ານມີບັນຫາບ່ອນໃດໃນການຕິດຕາມການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 3

ສອງການນະມັສການຢ່າງເປີດເຜີຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 2 ຊາມູເອນ 6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຫົບແຫ່ງພຣະສັນຍາໄດ້ທະວີຄູນຄວາມສັກສິດເຮັດໃຫ້ການນະມັສການຢ່າງບໍ່ມີຄວາມລະອາຍແຕ່ຢ່າງໃດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້ານະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມປະລະທຸກຢ່າງບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຂົ້ານະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍເອົາໃຈຈິດຈຸດດ້ວຍຄວາມປະລະທຸກສິ່ງຢ່າງໃນຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາຕົນເອງໃຫ້ບອກກັບຄົນອື່ນເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າໃນການນະມັສການ. ເວລາຂ້າພະເຈົ້າຍັງເປັນຊາວໜຸ່ມຮຽນໜັງສືຢູ່ມັດທະຍົມ ທາງຄຣິສຕະຈັກເປີດໂອກາດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນນຳເພງຕອນນະມັສການເປັນປະຈຳ ແລະອະນາຄົດຫວັງວ່າພຣະເຈົ້າຈະເອີ້ນເອົາຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ເຕັມເວລາໃນດ້ານເພງ. ແຕ່ເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນອາຍ, ບໍ່ມີຄວາມສາມາດ, ແລະມັກຍ້ານເຮັດບໍ່ໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າລືມໄປວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈເຖິງຄວາມສາມາດວ່າຈະເຮັດໄດ້ ຫລືບໍ່ໄດ້ ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຖວາຍຕົວຕໍ່ພຣະອົງບໍ່ໃນການຮັບໃຊ້ ພຣະອົງຢາກຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາພຣະອົງໄວ້ບ່ອນໃດໃນຊີວິດ. ບົດຮຽນວັນນີ້ຈະສອນພວກເຮົາວິທີນະມັສການຂອງພວກເຮົານັ້ນໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາໃຫ້ຄຸນຄ່າຕໍ່ພຣະເຈົ້າເທົ່າໃດ.

1. ດາວິດໄດ້ຫົບພຣະສັນຍາກັບຄົນ (2 ຊາມູເອນ 6:1-4)

ດາວິດໄດ້ເຮັດຫລາຍຢ່າງເວລາຂຶ້ນບັງລັງເພື່ອເຮັດໃຫ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມມີຄວາມສຳຄັນເປັນເມືອງເອກຂອງປະເທດອິສຣາເອນ. ສິ່ງພິເສດສຸດແມ່ນການນຳພາເອົາຫົບພຣະສັນຍາມາຕັ້ງຢູ່ເມືອງ ດາວິດມີຄວາມປາຖນາຢາກສ້າງພຣະວິຫານ (2 ຊາມູ 7; ພສສ 132:1-5), ເພິ່ນໄດ້ຮູ້ດີວ່າການນຳເອົາຫົບພຣະສັນຍາມາຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນການປ້ອງກັນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກສັດຕູຮຸມາຍາດເອົາໄປໄດ້ງ່າຍໆ ແລະເພື່ອບອກໃຫ້ປະຊາຊົນຮູ້ວ່າທີ່ນັ້ນເປັນສູງກາງນະມັສການ. ດາວິດຄິດວ່າວັນນຶ່ງພວກຟາລິສຕິນຕ້ອງມາແກ້ແຄ້ເພາະເພິ່ນໄດ້ທຳລາຍຮູບໂຄຣບຂອງພວກເຂົາໃນຍາມສົງຄາມ (1 ຂາວຄາວ 14:12).

ດາວິດເກນຄົນເປັນທະຫານ 30,000 ຄົນເພື່ອໄປນຳເອົາຫົບພຣະສັນຍາ (6:1-2). ຫົບພຣະສັນຍານີ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກອິສຣາເອນຢ່າງສັກສິດ (ພຣະບັນຍັດສອງ 10:1-5; ເຮັບເຮີ 9:4-5), ແມ່ນພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນທັມມະສາລາ (ອພຍ 25:22; 30:36; ລພລ 16:2). ຫົບພຣະສັນຍາເຮັດ

ດ້ວຍໄມ້ ອາກາຊີອາ ແລະມີຂນາດ 52 X 31 x 31 inches. ຫີບນັ້ນມີຄຳໂອບ ແລະມີຄຳສີ່ທາງອ້ອມສີ່ດ້ານ ມີຮູເຈາະສອງບ່ອນເປັນຄຳເພື່ອຈະຫາມໄປມາໄດ້ (ອພຍ 25:10-24).

ກ່ອນນັ້ນຫີບພຣະສັນຍາໄດ້ເອົາໄວ້ບ້ານຂອງຜູ້ສຳຄັນຂອງຊາວອິສຣາເອນຜູ້ມີຊື່ວ່າ ອາບິນາດາບ (1 ຊມອ 7:1-2) ເພາະພວກພິສລິນຕິນໄດ້ເຄີຍຍຶດເອົາຫີບພຣະສັນຍາກ່ອນໃນສັມຍຊາອູນເປັນຜູ້ປົກຄອງ ຍຶດເອົາຈາກ ເອເບັນເນເຊ ໄປຢູ່ອາຊາໂດດ (1 ຊມອ 4-5). ພວກຟາລິສຕິນເອົາຫີບພຣະສັນຍາໄວ້ປະມານເຈັດເດືອນ ເປັນເຫດໃຫ້ຮູບໂຄຣົບ ດາກອນຂອງພວກເຂົາມີບັນຫາ ພວກເຂົາຈຶ່ງສິ່ງຫີບພຣະສັນຍານັ້ນຄືນໃຫ້ພວກອິສຣາເອນ (1 ຊມອ 5). ດັ່ງນັ້ນ, ພວກອິສຣາເອນຈຶ່ງເອົາຫີບພຣະສັນຍານັ້ນໄວ້ໃນເຮືອນຂອງ ອາບິນາດາບທີ່ເມືອງ ກິຣິຢາດ-ເຢອາຣິມ (1 ຊມອ 5-6).

ເວລາເດີນທາງໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມນັ້ນດາວິດໄດ້ຮັກສາຫີບພຣະສັນຍາໄວ້ຢ່າງດີ. ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງເອົາກວຽນໃໝ່ມາແກ່ເອົາຈາກເຮືອນຂອງອາບິນາດາບ. ແຕ່ເຫັນວ່າດາວິດບໍ່ໄດ້ປົກສາກັບພຣະເຈົ້າກ່ອນເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ສ່ວນພຣະເຈົ້າໄດ້ມີພຣະທັຍວິທີຍົກຍ້າຍຫີບພຣະສັນຍາກັບພວກອິສຣາເອນມາກ່ອນແລ້ວ (ອພຍ 25:13-14; ຈິດບັນນຊີ 7:9), ການທີ່ໃຊ້ກວຽນມາແກ່ເອົາຫີບພຣະສັນຍານັ້ນເພິ່ນໄດ້ເຮັດເໝືອນພວກພິສລິຕິນເຄີຍແກ່ຮູບໂຄຣົບຂອງພວກເຂົາ (1 ຊມອ 6:7, 10). ດາວິດບອກໃຫ້ເອົາພວກລູກງຂອງອາບິນາດາບຢ່າງໄປກ່ອນຫີບພຣະສັນຍາພ້ອມກັບພວກທະຫານເພື່ອປ້ອງກັນຮັກສາ.

2. ພຣະເຈົ້າລົງໂທດດາວິດ (2 ຊາມູເອນ 6:5-11)

ຂໍ້ 5 ໄດ້ກ່າວເຖິງຈິດໃຈຂອງພວກອິສຣາເອນເວລາຫີບພຣະສັນຍາໄດ້ຖືກຍ້າຍໄປໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ພວກເຂົາໄດ້ຕື່ນເຕັ້ນ ຍິນດີເຮັດໃຫ້ມີການຮ້ອງລຳທຳເພງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງໃຫຍ່ເມື່ອໄດ້ເຫັນຫີບພຣະສັນຍາກາຍໄປ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ຖ້ຳມກາງພວກເຂົາ. ປໂຍກທີ່ວ່າ, “ທຸກຄົວເຮືອນຂອງພວກອິສຣາເອນ” ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງແຕ່ຄອບຄົວເຊື້ອວົງຂອງດາວິດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໝາຍເຖິງທຸກບ້ານທຸກເຮືອນຈາກທຸກເຜົ່າໃນກອງທະຫານ. ພວກເຂົາ “ເປັນຊາດດຽວໃນພຣະເຈົ້າ,” ກຳລັງກ້າວໄປຄຽງຄູ່ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຂໍ້ 6-7 ບັນຫາຂອງການທີ່ບໍ່ເຮັດຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຍົກຍ້າຍຫີບພຣະສັນຍາ. ເວລາຫີບພຣະສັນຍາເຄື່ອນໄປ ອຸດຊາ ໄດ້ເຮັດເໝືອນກັບຄືນອື່ນໃນເມື່ອເຫັນວ່າຫີບພຣະສັນຍາຈະຕົກຈາກກວຽນລາວເອົາມີໄປຈັບເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຫີບພຣະສັນຍາແຕະຕ້ອງດິນທີ່ບໍ່ບໍຣິສຸດ. ແຕ່ເຫັນວ່າການເຮັດຢ່າງນັ້ນລາວໄດ້ລ່ວງເກີນເຂດຫວງຫ້າມ ມີແຕ່ພວກເວລີອະນຸດຍາດໃຫ້ໄປໃກ້ ແລະຈັບຫີບພຣະສັນຍານັ້ນ, ອຸດຊາບໍ່ໄດ້ເປັນຄືນເລວີ. (ຈິດບັດຊີ 1:51; 4:15). ທີ່ສຸດອຸດຊາໄດ້ຕາຍໄປທີ່ຂ້າງຫີບພຣະສັນຍາເພາະການກະທຳຂອງຕົນທີ່ລ່ວງເກີນຫ້າທີ່. (ອພຍ 25:22; ຈບຊ 7:89; 1 ຊມອ 4:4).

ການຕາຍຂອງອຸດຊານັ້ນເຮັດໃຫ້ດາວິດຕົກສະຫ້າມຍ້ານກົວ ຄວາມຍ້ານເລີຍກາຍເປັນຄວາມໂມໂຫ (2 ຊມອ 6:8). ດາວິດບໍ່ໄດ້ໂກດຮ້າຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ຕໍ່ອຸດຊາທີ່ລາວໄດ້ຮັບການລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້າ. ດາວິດຈຶ່ງເອີ້ນຊື່ບ່ອນອຸດຊາຕາຍນັ້ນວ່າ, “ເປເຣ-ອຸດຊາ” ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ອຸດຊາໄດ້ຮັບຄວາມໂກດຮ້າຍຈາກພຣະເຈົ້າ ການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດຢ່າງນີ້ເພາະພຣະອົງໄດ້ສັ່ງເອົາໄວ້ແລ້ວໃນປຶ້ມໂທຣາ (ຈບຊ 4:15)

ໃນ 2 ຊາມູເອນ 6:9, ຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງດາວິດກາຍເປັນຄວາມຍຳເກງຄວາມທ່ຽງທັມ ແລະຄວາມບໍ່
ນິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ດາວິດຄິດວ່າເຫດຜົນທີ່ນຳເອົາທິບພຣະສັນຍານັ້ນເພື່ອຍົກລະດັບຂຶ້ນ ຫລືຍາກໃຫ້ກຸງ
ເຢຣູຊາເລັມມີຊື່ສຽງ ແຕ່ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນີ້ ດາວິດເຫັນວ່າການນຳເອົາທິບພຣະສັນຍາໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ
ອາດເປັນພ້ອມ ເພິ່ນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ເອົາໄປໄວ້ເຮືອນຂອງພວກເລວີເປັນເວລາສາມເດືອນ. (2 ຊມອ 6:11; 1 ຂ່າວ
ຄາວ 15:16-18).

3. ດາວິດຍິນດີຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ຊາມູເອນ 6:12-15)

ດາວິດຮັບຂ່າວວ່າເວລາທິບພຣະສັນຍາຢູ່ໃນບ້ານຂອງ ໂອບັດ-ເອໂດມເປັນເວລາສາມເດືອນນັ້ນ ພຣະ
ເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນຢ່າງມາກມາຍແກ່ຄອບຄົວນີ້. ດາວິດກໍຕັດສິນໃຈເພື່ອຈະນຳເອົາທິບພຣະສັນຍາ
ຂອງພຣະເຈົ້າໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ເປັນໄປຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ 13 ໄດ້ບອກ
ເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈດີຢາກຈະຮັກສາຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເລວີໄດ້ໃຊ້ບ່າຫາມທິບພຣະສັນຍາໄປ ກ່ອນ
ຈະໄປຕາມບ່ອນຕ່າງໆນັ້ນ ດາວິດໄດ້ຢຸດເພື່ອຖວາຍເຄື່ອງບູຊາ (1 ຂຄ 15:2-26).

ດາວິດໄດ້ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງກະສັດອອກ ແລະທົງເຄື່ອງນຸ່ງຂອງປະໂຮທິດຢ່າງຖ່ອມຕົວລົງ 2 ຊມອ
6:14 ໄດ້ບອກວ່າ ດາວິດທົງເຄື່ອງຜ້າໄໝປ່ານຊຶ່ງເປັນປະໂຮທິດ ຫລືພວກເລວີ (1 ຂຄ 15:27). ດາວິດຄິດ
ວ່າຕົນເອງຈະມີຊື່ນແລະໜ້າທີ່ເໝືອນກະສັດຜູ້ກ່ອນໃນສັມຍເດີມ ຄືເມັກຄີເຊເດັກຜູ້ເປັນກະສັດເມືອງຊາ
ເລັມ ແລະເປັນປະໂຮທິດຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ (ປຖມ 14:18). ການໃສ່ເຄື່ອງຂອງປະໂຮທິດຢ່າງນີ້ບໍ່ໄດ້
ໝາຍຄວາມວ່າດາວິດກາຍປະໂຮທິດໄດ້ ຕ້ອງແມ່ນພວກເລວີເທົ່ານັ້ນ. ດາວິດມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຫລາຍ
ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນພ້ອມ ເຕັ້ນລຳຢ່າງບໍ່ອາຍຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍເພາະດີໃຈທີ່ສຸດ
ເມື່ອເຫັນພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄົນຕ້ອງຕີ. ການເດີນເຂົ້າ
ໄປໃນເມືອງຂອງດາວິດແລະຂະບວນປະກອບດ້ວຍສຽງໂທ້ຮ້ອງຍິນດີດ້ວຍສຽງດົນຕີ ແລະສຽງແກສັຮເສິນ
(2 ຊມອ 6:14-15).

4. ດາວິດຕອບຕໍ່ຄຳຕ້ອງຕີ (2 ຊາມູເອນ 6:16-23)

ໃຂຂໍ້ 16 ດາວິດໄດ້ຕອບຈາກໃຈຕໍ່ການຕ້ອງຕີຈາກມະເຫສີ ມີການ ຄົນທຳອິດ ຜູ້ເປັນທິດາຂອງກະສັດ
ຊາອູນ. ພຣະທັມຕອນນີ້ບໍ່ໄດ້ບອກວ່າມີເຫດຜົນອັນໃດທີ່ພຣະນາງບໍ່ໄປຮ່ວມພິທີໃນວັນນັ້ນ, ແຕ່ເຫັນວ່າມີ
ການໄດ້ເບິ່ງຈາກບ່ອນຢູ່ມຈາກວັງເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອນາງມາພົບກັບດາວິດນາງໄດ້ກ່າວວ່າ “ບັນດາຄົວເຮືອນ
ຂອງພວກອິສຣາເອນ” ບໍ່ເຫັນດີນຳ.

ຂໍ້ 17-18 ໄດ້ບອກວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນເມື່ອທິບພຣະສັນຍາໄປເຖິງບ່ອນຈັດໄວ້ ດາວິດໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງ
ຖວາຍເໝືອນກັບເວລານະມັສການເພື່ອຄວາມຜິດບາບ, ສັນຕິສຸກ (ອພຍ 29:19-34, ລະບຽບພວກເລວີ
8:22-29). ອີງຕາມ 1 ຂ່າວຄາວ 15:26 ໄດ້ບອກວ່າມີການຖວາຍສິບສີ່ຢ່າງ. ຫລັງຈາກນີ້ແລ້ວດາວິດໄດ້
ອວຍພອນໃຫ້ຝູງຊົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ ຄືເອົາອາຫານໃຫ້ພວກເຂົາກ່ອນກັບບ້ານ (2 ຊມອ 6:19).

ເວລາດາວິດກັບໄປວັງ ຄົນບໍ່ຮັບຕ້ອນດີ. ຂໍ້ 20 ໄດ້ກ່າວວ່າມະເຫສີ ມີການກ່າວຫາວ່າດາວິດໄດ້ພ້ອມ
ເຕັ້ນລຳປະເປືອຍຕໍ່ໜ້າພວກອິສຣາເອນ ເຮັດໃຫ້ເປັນການເສັງໜ້າແລະລະອາຍໃນການເປັນກະສັດ. ນາງບໍ່

ໄດ້ເອີ້ນດາວິດວ່າສາມີ ແຕ່ເອີ້ນວ່າ, “ກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນ,” ແລະຍັງກ່າວຫາວ່າດາວິດບໍ່ມີສິນທັມ ໃນການກະທຳຂອງຕົນ ດາວິດໄດ້ຕອບວ່າ ການພ້ອມເຕັ້ນລຳຢ່າງນັ້ນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄົນໃດໆ ແຕ່ເພື່ອອົງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ທີ່ຍົກຕົນເອງໃຫ້ເປັນກະສັດ (6:21).

ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກນັ້ນໄດ້ສະແດງອອກມາໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງດາວິດ. ຍິ່ງໄປ ກວ່ານັ້ນດາວິດໄດ້ຕອບຕໍ່ການຫາເຮືອງໄປອີກກ້າວນຶ່ງ ເພິ່ນໄດ້ເຕືອນນາງມີການວ່າ ພຣະເຈົ້າເລືອກເອົາດາ ວິດມາເປັນກະສັດ “ເໝືອກວ່າພໍ່ເຈົ້າແລະຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ.” ດາວິດກ່າວວ່າເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະ ພອນຫລາຍທີ່ສຸດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສະແດງອອກມາດ້ວຍການພ້ອມເຕັ້ນໃນທ້ອງຖນົນຫົນທາງ.

ດາວິດຍັງໄດ້ບອກນາງມີການ ວ່າເພິ່ນບໍ່ເປັນຫ່ວງວ່າຄົນຈະຄິດແນວໃດໃນການພ້ອມເຕັ້ນຂອງເພິ່ນ (2 ຊມອ 6:22). ເຖິງແມ່ນຜູ້ເປັນມະເຫສີຈະຄິດວ່າການເຮັດຢ່າງນັ້ນເໝືອນຄົນບ້າກໍຕາມ ເພິ່ນມີແຕ່ຢາກ ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ການເຮັດຢ່າງນັ້ນເປັນການຖືກຕ້ອງ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊອບພຣະທັຍໃນ ຕົວເພິ່ນ. ສ່ວນ ມີການ ຄິດເຫັນແຕ່ຕົວເອງ ນາງຈຶ່ງເສັຽໂອກາດທີ່ຈະເປັນພຣະພອນຕໍ່ຄົນອື່ນໆ (6:23).

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ບົດຮຽນວັນນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າເຖິງແມ່ນພວກເຮົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈດີ ແຕ່ເມື່ອບໍ່ໄດ້ປຶກສາກັບພຣະເຈົ້າ ກ່ອນ ການກະທຳຂອງພວກເຮົາອາດຈະໄດ້ຮັບໂທດ (ໂຍຮັນ 4:23-24) ເໝືອນກັບຊີວິດຂອງອຸດຊາໄປຈັບ ທິບພຣະສັນຍາເພາະຢ້ານຫົບຂວ້າເວລາເດີນທາງ ແລະນາງ ມີການ ນາງເສັຽໂອກາດທີ່ຈະເປັນພຣະພອນ ໄປຫາຄົນອື່ນໂດຍການຕ້ອງຕິຜູ້ເປັນສາມີໃນເວລານະມັສການພຣະເຈົ້າ. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າທ່ານຈະເຮັດແນວ ໃດໃນເວລານະມັສການ? ທ່ານຈ້ອງມອງເບິ່ງກິຈການແລະນິສັຍຂອງຄົນອື່ນບໍ່? ພຣະເຈົ້າເຫັນພ້ອມກັບ ເບົ້າໝາຍຂອງທ່ານເທົ່ານັ້ນບໍ່? ການນະມັສການພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງສະແດງເຖິງຄຸນຄ່າຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ສິ່ງໃດໄດ້ເຕືອນທ່ານເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ?
2. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ສອນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍໃນເວລານະມັສການແນວໃດ?
3. ຄຣິສຕະຈັກໃນທຸກວັນນີ້ເຂົ້າໃຈເຖິງການນະມັສການອັນແທ້ຈິງແນວໃດ?
4. ທ່ານຄິດວ່າທ່ານເຂົ້າໃຈຕໍ່ຄວາມຫວັງດີຂອງອຸດຊາຜູ້ຢາກຊ່ອຍພຣະເຈົ້າໂດຍໄປຈັບທິບພຣະ ສັນຍາແນວໃດ?
5. ຂ່າວປະເສີດໄດ້ສອນເຖິງການນະມັສການແນວໃດ?

ສບ. ບຸນລັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 4

ພຣະເຈົ້າສ້າງບັນລັງອັນຖາວອນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 7

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 2 ຊາມູເອນ 7

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາກັບດາວິດວ່າຈະສ້າງບັນລັງໃຫ້ຕອດໄປ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແນວໃດຕໍ່ຄວາມດີແລະຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດຂອງຕົນເອງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕອບສນອງຕໍ່ຄວາມດີແລະຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະອົງຄືຮ້ອງເພງສັຣເສີນແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃນຊີວິດ.

ຄຳນຳ

ຊີວິດສາມາດປຽບທຽບກັບໂອນຊາຂີ້ຫລົ່ມໃນງານບຸນເດືອນສິບສອງ. ເດັກນ້ອຍມັກຂີ້ເພາະໂອນຊານັ້ນພາຂຶ້ນພາລົງຢ່າງວ່ອງໄວແລະຫວາດສຽງສຳລັບຄົນແກ່. ທ່ານອາດຄິດວ່າຢາກໄປທາງເໜືອ ແຕ່ພຣະເຈົ້າພາທ່ານລົງໃຕ້ກຳໄດ້. ບົດຮຽນວັນນີ້ເຫັນວ່າຊີວິດຂອງກະສັດດາວິດໄດ້ພົບກັບສິ່ງນີ້. ໃນເມື່ອທ່ານອ່ານໃນພຣະທັມຕອນນີ້ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ການປ່ຽນໄປ, ລ້ຽວຫັນຄິດໜີ້ ທີ່ດາວິດໄດ້ປະເຊີນໃນເວລາເພິ່ນຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຈົ່ງຊິນໃຈເທາະໃຫ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າຊີວິດຈະຂຶ້ນລົງໄປມາຢ່າງໃດ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈດີວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຫວ່າງໃຍນຳທ່ານ. ນັ່ງໃຫ້ດີ, ຈັບໃຫ້ໝັ້ນ, ແລະຍິນດີທີ່ຈະໄປນຳພຣະເຈົ້າ.

1. ຈິດໃຈຂອງດາວິດ (2 ຊາມູເອນ 7:1-3)

ດາວິດໄດ້ຄອງບັນລັງໃນຖານະເປັນກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນເປັນຢ່າງດີໃນບົດເຈັດ. ເພິ່ນໄດ້ປາບພວກຟິລິສຕິນແລະປ້ອງກັນຊາຍແດນ; ເພິ່ນໄດ້ເອົາຊະນະກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະຕັ້ງໃຫ້ເປັນເມືອງເອກຂອງຣາຊອານາຈັກ. ເພິ່ນໄດ້ຢູ່ໃນວັງແລະສ້າງສາບູຮະນະຂົງເຂດອ້ອມເມືອງ. ຊາມູເອນໄດ້ກ່າວວ່າ ດາວິດມີອຳນາດຂຶ້ນທຸກວັນເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳ (2 ຊມອ 5:10), ເຫັນວ່າທຸກຢ່າງດາວິດໄດ້ເຮັດແລະກໍໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ ຮຸ່ງມີເປັນດີ ແລະມີສັນຕິສຸກໃນປະເທດອິສຣາເອນ.

ດາວິດໄດ້ປຶກສາກັບເພື່ອນຜູ້ໄວ້ໃຈໄດ້ຄື ນາທານ ແລະໄດ້ກ່າວວ່າ ຫົບພຣະສັນຍາຍັງຢູ່ໃນຕູບຜ້າເຕັນຊົ່ວຄາວໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ດາວິດບອກນາທານວ່າຄວນເຮັດບາງຢ່າງເພື່ອເຮັດໃຫ້ບ່ອນສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບກຽດເພາະພຣະອົງໄດ້ປະທານດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາໃຫ້ບັນພະບຸຣຸດ, ອັບຣາຮາມ (ປຖມ 12:7). ໝາຍຄວາມວ່າດາວິດຕ້ອງການສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

ນາທານຕອບດາວິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະອວຍພຣະພອນໃຫ້ທຸກຢ່າງສິ່ງທີ່ດາວິດລົງມືເຮັດເພາະເຫັນວ່າຊີວິດຂອງດາວິດໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດ. ຕອນນີ້ເຫັນວ່າ ນາທານບໍ່ໄດ້ປຶກສາກັບພຣະເຈົ້າພຽງແຕ່ເພິ່ນເຫັນສິ່ງທີ່

ເກີດຂຶ້ນພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ. ຖ້ານາທານເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າກ່ອນຈະໃຫ້ຄວາມປຶກສາ ນາທານຕ້ອງມີຄວາມແນະນຳຖືກຕ້ອງດີ. ພຣະທັມພົບໄດ້ກ່າວວ່າເຫດຜົນທີ່ດາວິດຢາກສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ບາງທີອາດຢາກຈະເປັນໃຫຍ່ແລະມີຊື່ສຽງເພີ່ມໃນຖານະເປັນກະສັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່. ເຫັນວ່າຈິດໃຈເພີ່ມຕ້ອງການສ້າງພຣະວິຫານ ແລະນາທານເຫັນພ້ອມ, ແຕ່ພວກເພີ່ມບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງ.

ທ່ານເຄີຍວາງແຜນການຊີວິດເອົາໄວ້ເປັນຢ່າງດີ ແລະຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຫັນດີນຳອີກດ້ວຍແມ່ນບໍ່? ເຮັດແນວນັ້ນຕາມໃຈເປັນສິ່ງອັນຕະລາຍ ເພາະພວກເຮົາສາມາດມອງເຫັນຕໍ່ອະນາຄົດໄດ້ສັ້ນໆ. ພວກເຮົາຄວນຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາທຸກໆດ້ານ ໃຫ້ສແວງທາຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກ່ອນ ແລະທຸກໆສິ່ງຈະຖືກຕ້ອງຕາມບ່ອນແລະເວລາ (ມັດທາຍ 6:33).

2. ພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ດາວິດ (2 ຊາມູເອນ 7:4-17)

ເຖິງດາວິດແລະນາທານບໍ່ໄດ້ປຶກສາກັບພຣະເຈົ້າກໍຕາມ ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າມາບອກກັບນາທານໃຫ້ນຳສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໄປສູ່ດາວິດ. ເຮືອງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກບອກດາວິດໃນຂໍ້ 5 ນັ້ນເປັນຄຳຖາມ: “ເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ເຮົາ?” ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແບບກົງ ເພື່ອຢາກສອນໃຫ້ດາວິດພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ຈະເຮັດນັ້ນເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງບໍ່ໃນການຕັນສິນໃຈ. ອົງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ໃຊ້ວິທີນີ້ຄືກັນເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຟັງຕັດສິນໃຈເຮັດຢ່າງຖືກຕ້ອງໂດຍຕົນເອງ (ເບິ່ງ ມຣກ 2:8-9, 4:13, 30; 7:18, 10:3, 12:16, ແລະ 12:24).

ພຣະເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ຖາມກັບດາວິດ (2 ຊາມູ 7:6-7). ກ່ອນນີ້ພຣະເຈົ້າຍັງບໍ່ມີພຣະວິຫານຖາວອນ ແລະພຣະອົງຍັງບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຜູ້ນຳອິສຣາເອນຜູ້ເປັນຢູ່ກ່ອນ (ເຊັ່ນ: ໂມເຊ, ໂຢຊວຍ, ຊາມູເອນ ຫລືຊາອູນ) ສ້າງພຣະວິຫານ. ຕອນນີ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການສ້າງພຣະວິຫານເປັນການຜິດ; ແຕ່ເວລາຕໍ່ມາພຣະອົງບອກໃຫ້ໂຊໂລໂມນສ້າງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ດາວິດຢາກຈະສ້າງນັ້ນເປັນຄວາມນິກຄິດຂອງຕົນ ແລະຄວາມນິກຄິດວ່າຕົນເອງຕ້ອງສ້າງຢ່າງນັ້ນບໍ່ສົມຄວນ ແລະເປັນຄວາມຜິດຕໍ່ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າວ່າດາວິດຢາກສ້າງເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງມີຊື່ສຽງ ນັ້ນໄດ້ບອກໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນດີ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າອະທິບາຍແລະມີພຣະປະສົງໃຫ້ດາວິດມີຊື່ສຽງ (7:8-11). ພຣະອົງໄດ້ຍົກດາວິດຂຶ້ນຈາກເປັນເດັກລ້ຽງສັດ ແລະໄດ້ກາຍເປັນກະສັດຂອງພວກອິສຣາເອນ. ໂດຍໃຊ້ກະຖູນຕໍ່ສູ້ແລະເອົາຊະນະຕໍ່ຍົກໃຫຍ່ຂາວພິລິສຕິນ ຜູ້ເປັນສັດຕູຂອງພວກອິສຣາເອນ. ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າອິສຣາເອນຈະພົບກັບສັນຕິສຸກແລະອຸດົມສົມບູນດີ; ພຣະເຈົ້າຊຸບລ້ຽງໃຫ້ດາວິດກາຍເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນນຶ່ງໃນປະເທດສາດ.

ພຣະເຈົ້າຍັງມີແຜນການຢ່າງອື່ນອີກຫລາຍແນວເພື່ອໃຫ້ດາວິດມີເຊື້ອສາຍຄອງບັນລັງ ດາວິດຢາກສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ພຣະເຈົ້າປາຖນາຢາກສ້າງວັງໃຫ້ດາວິດ (7:11). ຄຳເວົ້າຢ່າງນີ້ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ກ່າວເຖິງອະນາຄົດວ່າດາວິດຈະມີຜູ້ປົກຄອງຫລັງຈາກເພີ່ນໝົດອາຍຸໄປ. ໂຊໂລໂມນຜູ້ເປັນລູກຊາຍຈະຂຶ້ນຄອງບັງລັງ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາວ່າ...ຈະມີບັນລັງຕລອດໄປ (7:12, 16) ຈະແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດເປັນຄົນສ້າງພຣະວິຫານ. ທີ່ສຸດຄຳສັນຍາກໍກາຍເປັນຈິງຄືກະສັດໂຊໂລໂມນໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານຢ່າງສວຍງາມໃຫ້ແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (1 ກະສັດ 5-8).

ດາວິດເປັນຫ່ວງຢາກຈະສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ຄົນລຸ້ນຕໍ່ໄປມີບ່ອນນະມັສການ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງຕໍ່ການສ້າງປະຊາກອນໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້ານະມັສການແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງ (1 ກຣທ 6:19-

20). ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນໃຫ້ແກ່ດາວິດຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນຄິດບໍ່ໄດ້. ເອເຟໂຊ 3:20 ໄດ້ເປີດເຜີຍວ່າ “...ຜູ້ຊົງຮິດຜູ້ຊົງສາມາດກະທຳນອກເໜືອສິ່ງສາຣະພັດ...ທີ່ພວກເຮົາຂໍຫລີຄິດໄດ້.” ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເອົາແຜນການແລະຄວາມຝັນຂອງພວກເຮົາຖິ້ມອອກໄປ ເພື່ອຈະຮັບເອົາແຜນການອັນປະເສີດທີ່ພຣະອົງມີໄວ້ສຳລັບພວກເຮົາທັງຫລາຍໃນທຸກວັນນີ້.

3. ຈິດໃຈຂອງດາວິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (2 ຊາມູເອນ 7:18-29)

ໃນເມື່ອນາທານໄດ້ໄປບອກກັບດາວິດເຮືອງທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍແລະຕັດສິນງານທານໄດ້ຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງມາກ່ອນເພາະເຄີຍບອກໃຫ້ດາວິດເຮັດໄດ້ຕາມໃຈ ນາທານໄດ້ເຫັນກະສັດດາວິດຍິນຍອມແລະຖອມຕົວເພາະດາວິດຍອມຕໍ່ຄຳສັ່ງຂອງກະສັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະວານ. ດາວິດຍອມຮັບວ່າຕົນເອງເປັນພຽງມະນຸດ (7:19), ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງຈະຮັກສາເບິ່ງແຍງດາວິດແລະເຊື່ອສາຍເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈແລະນິກຄິດເອົາໄວ້.

ທີ່ສຸດດາວິດໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ພຣະພອນຕ່າງໆທີ່ຕົນເອງໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າດ້ວຍການນະມັສການ. ດາວິດໄດ້ຮັບວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ (7:22), ການປົກປ້ອງຮັກສາ (7:18-19, 22, 29) ການພິເສດຂອງພຣະເຈົ້າ (7:22-23), ການໄຖ່ຂອງພຣະເຈົ້າ (7:23), ແລະພຣະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ (7:27). ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດແຜນການຂອງດາວິດ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາແຜນການອື່ນໃຫ້. ດາວິດໄດ້ຍອມຮັບຢຸດຊະງັກແຜນການຂອງຕົນເອງແລະຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະເປັນຜູ້ຮັກສາເບິ່ງແຍງຕົນເອງສເມີ. ດາວິດຍິນດີທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວບອກວ່າ, “ບໍ່” ເພາະດາວິດໄວ້ວາງໃຈ ແລະຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຮູ້ດີທີ່ສຸດ.

ມີຄຳຖາມວ່າ ທ່ານຈະສາມາດເຂົ້າໄປນະມັສການພຣະເຈົ້າບໍ່ ໃນເມື່ອພຣະອົງຕອບຄຳອ້ອນວອນຂອງຕົນເອງວ່າ, “ບໍ່”? ຖ້າພວກເຮົາສາມາດສັຣເສີນພຣະເຈົ້າໃນເມື່ອພຣະອົງຕອບຄຳຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາຕລອດ ເຫັນວ່າການນະມັສການກໍເປັນການມອງເຫັນແກ່ຕົວ ພວກເຮົາເປັນຢູ່ທຸກວັນນີ້ກໍເພື່ອຮັບໃຊ້ກະສັດຜູ້ເປັນຈອມຣາຊາ. (7:20, 29). ພຣະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ບັນລັງໃຈຂອງທ່ານບໍ່? ທ່ານຈະຍອມສັຣເສີນເພາະການເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ ແລະສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດເພື່ອທ່ານບໍ່?

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ບົດຮຽນສອນວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາເອົາໄວ້ກັບກະສັດດາວິດ (ໂຢຮັນ 5:42). ເຊື່ອສາຍຂອງດາວິດໄດ້ປົກຄອງປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຕລອດໄປ. ພຣະເຢຊູຄວນເປັນຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ. ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາຢາກເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງເພື່ອພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມນິກຄິດຂອງຕົນເອງນັ້ນ ພວກເຮົາຄວນຈະຕ້ອງປຶກສາກັບພຣະອົງກ່ອນວ່ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ ແລະເປັນແຜນການຂອງພຣະອົງບໍ່? 1 ເປໂຕ 3:15 ໄດ້ສອນເອົາໄວ້, ແຕ່ໃນຈິດໃຈຂອງທ່ານໃຫ້ຍຳເກງນັບຖືວ່າພຣະຄຣິດຊົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກເຮົາມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຈະຂອບພຣະຄຸນຕໍ່ພຣະອົງເພາະແຜນການຂອງພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍສູງກວ່າສິ່ງພວກເຮົາຄິດເອົາໄວ້. ພວກເຮົາຄວນຍົກຍ້ອງສັຣເສີນທີ່ພຣະອົງມີຄວາມເມດຕາ, ມີພຣະຄຸນ, ມີຄວາມສັດຊື່, ແລະຄວາມຮັກຕໍ່ພວກເຮົາສເມີ. ພຣະອົງເຈົ້າເປັນອົງແສນດີແລະປະເສີດ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີອັນໃດເປັນການເຫັນແກ່ຕົວທີ່ທ່ານຢາກເຮັດເພື່ອພຣະເຈົ້າ?
2. ມີເວລາໃດທ່ານໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຮັດອັນນັ້ນອັນນີ້?
3. ວິທີໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ທ່ານເປັນປາກເປັນສຽງຂອງພຣະອົງເພື່ອໝູນໃຈຄົນອື່ນ?
4. ວິທີໃດທ່ານເຄີຍໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ?
5. ວິທີໃດທ່ານໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໝັ້ນໄດ້?
6. ເວລາໃດທ່ານໄດ້ປະສົບກັບສິ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນຊີວິດຫລາຍກວ່າຄວາມຫວັງເອົາໄວ້?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5 ໄດ້ຊັບຊະນະຢ່າງພູມໃຈ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 2 ຊາມູເອນ 8
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:** 2 ຊາມູເອນ 8
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນແກ່ດາວິດດ້ານກຳລັງທະຫານ ແລະຮາຊອາຈັກຢ່າງອຸດົມສົມບູນ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ມັນເປັນການທົດລອງບໍ່ ໃນເມື່ອໄດ້ຊະນະແລ້ວຢາກອ້າງວ່າຕົນເອງເປັນຄົນແກ່ງ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອກວດເບິ່ງນິສັຍໃຈຂອງຕົນເອງເມື່ອໄດ້ຮັບຊັບຊະນະວ່າຈະເປັນຄົນຊະນິດໃດແທ້.

ຄຳນຳ

ຍານາງ ແຟນນີ ຄອດບີ ໃນປີ (1820-1915) ນາງໄດ້ເກີດເປັນຄົນຕາບອດແຕ່ກຳເນີດ ແຕ່ເຫັນວ່ານາງບໍ່ຍອມໃຫ້ການເສັງອົງຄະເປັນກຳແພງ ບໍ່ໃຫ້ນາງນະມັສການພຣະເຈົ້າຢ່າງມີຄວາມສຸກໃຈ. ນາງໄດ້ເລີ້ມແຕ່ງເພງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າແຕ່ອາຍຸໄດ້ຫົກປີ. ຕອນນາງເປັນສາວນ້ອຍອາຍຸສິບຫ້າປີນາງໄດ້ເປັນນັກຮຽນໃນໂຮງຮຽນມີຊື່ສຽງຂອງຄົນຕາບອດໃຫ້ຮັດນິວຢອກ ແລະເຈັດປີຕໍ່ມານາງໄດ້ກາຍເປັນຄຣູສອນຄົນນຶ່ງຂອງໂຮງຮຽນນັ້ນ. ນາງໄດ້ເປັນນັກປະພັນເພງສັຣເສີນຫລາຍໆເພງໃນສັມຍນັ້ນ.

ບົດຮຽນກ່ອນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ສຶກສາເຖິງເລື່ອງຈິດໃຈຂອງກະສັດດາວິດຢາກສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າມີແຜນການສ້າງອານາຈັກຖາວອນໃຫ້ແກ່ດາວິດ ແລະເຊື້ອສາຍ. ພຣະເຈົ້າຢາກອວຍພຣະພອນແກ່ດາວິດຢ່າງມະຫາສານຫລາຍກວ່າດາວິດໄດ້ຄິດແລະຫວັງເອົາໄວ້. ໃນເມື່ອພວກເຮົາສຶກສາ 2 ຊາມູເອນ 8 ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າເລີ້ມເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງເປັນຮູບເປັນຮ່າງຂຶ້ນມາ ຄືພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ດາວິດໝາຍເຂດແດນຂອງອິສຣາເອນ ແລະເອົາຊະນະຕໍ່ພວກສັດຕູທັງຫລາຍ. ດາວິດເປັນພາຊະນະຫລືເຄື່ອງມືທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງ, ແລະຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຊັບຊະນະມາຈາກສິພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ (8:6, 14).

1. ດາວິດໄດ້ຮັບຊັບຊະນະ (2 ຊາມູເອນ 8:1-6)

ໃນ 2 ຊາມູເອນ 8 ໄດ້ເລີ້ມດ້ວຍປໂຍກ “ຢູ່ມາພາຍຫລັງ” ຄຳເວົ້າເຖິງເວລາເຊັ່ນນີ້ໄດ້ໃຊ້ເປັນປະຈຳໃນ 2 ຊາມູເອນ(2:1, 10:11, 13:1, 15:1 ແລະ 21:18). ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອົາຊະນະຕໍ່ພວກສັດຕູຕາມວັນເວລາຂອງພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງຮູ້ຈັກລ່ວງໜ້າດີກວ່າພວກເຮົາ. ຫົນທາງຂອງພຣະອົງເປັນ ໂອກາດດີທີ່ສຸດຕໍ່ລູກຂອງພຣະອົງ.

ປໂຍກທີ່ກ່າວວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າປະທານຊັຍຊະນະໃນທຸກບ່ອນທີ່ເພິ່ນໄປ” (2:6,14). ປໂຍກອັນນີ້ກາຍເປັນຄຳຂວັນໃນບົດນີ້ແລະເປັນເພງທີ່ບັນລະຍາຍເຖິງຊັຍຊະນະທີ່ໄດ້ຮັບຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພວກພິລິສຕິນເປັນພວກສັດຕູທຳອິດທີ່ດາວິດໄດ້ເອົາຊະນະ (2:6). ປະມານ 1200 ປີກ່ອນ ຄສ ພວກພິລິສຕິນໄດ້ອາສັຍຢູ່ທາງພາກໃຕ້ຂອງເຂດແດນປາເລສຕາຍ ເພາະພວກເຂົາມີອາວຸດທີ່ດີ. (1 ຊມອ 13:19-21), ພວກເຂົາເຄີຍເອົາຊະນະຕໍ່ພວກອິສຣາເອນມາກ່ອນ. ການທີ່ພວກອິສຣາເອນເສັງຊັຍນັ້ນເປັນຍ້ອນກະສັດຊາອູນຂາດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈົນທີ່ສຸດກໍສຸດເສັງບັງລັງແລະເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍໃນສົງຄາມ (1 ຊມອ 31). ທີ່ສຸດດາວິດໄດ້ທ້ອມໂຮມອານາຈັກແລະໄດ້ຂັບໄລ່ພວກພິລິສຕິນໜີໄປໄດ້ (2 ຊມອ 5:17-25).

ໃນເມື່ອໄດ້ຊັຍຊະນະພວກສັດຕູທາງທິດຕາເວັນຕົກ ດາວິດໄດ້ຂຍາຍກຳລັງອອກໄປທາງຕາເວັນອອກເປັນບ່ອນນາງຣູດຜູ້ເປັນແມ່ຕູ້ໃຫຍ່ເຄີຍອາສັຍຢູ່ (ຣູດ 4:17), ເຫັນວ່າດາວິດໄດ້ທຳລາຍທະຫານສອງສ່ວນສາມຂອງກອງທັບໂມອາບ ໃນສາຍຕາຄົນໃນສມັຍນີ້ອາດເປັນຄວາມໂຫດຮ້າຍແຮງເກີນໄປ ແຕ່ເປັນລະບຽບຂອງທະຫານໃນເວລານັ້ນ. ຖ້າບໍ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນພວກສັດຕູອາດກັບມາແກ້ແຄ້ນຕາມຫລັງອີກ.

ທີ່ສຸດດາວິດໄດ້ສ້າງເຂດແດນທາງພາກເໜືອຄືເອົາຊະນະຕໍ່ພວກອາຣາມ (ຊີເຮັງ). ດາວິດໄດ້ໄປໂຈມຕີອານາຈັກຂອງພວກອາຣາມແລະເອົາຊະນະເຈົ້າຊີວິດ ຮາດາເຊຜູ້ປົກຄອງເມືອງໂຊດາ ແລະໄດ້ຈັບເອົາໄປເປັນຊະເລີຍພ້ອມດ້ວຍພວກທະຫານທີ່ມາຊ່ອຍຈາກເມືອງດາມາເຊອີກ. ຕໍ່ມາດາວິດໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍຕາມບ່ອນຕ່າງໆທາງພາກເໜືອເພື່ອເປັນກຳບັງປ້ອງກັນຂອງອິສຣາເອນ. ພຣະເຈົ້າປະທານສັນຕິສຸກໂດຍປະທານໃຫ້ມີຊັຍຊະນະຕໍ່ພວກສັດຕູທັງຫລາຍ ແລະໃຫ້ຮາຊອານາຈັກຮຸ່ງເຮືອງຈະເຣີນ (2 ຊມອ 7:1).

2. ດາວິດຊົນເຄີຍເກີນໄປກັບສົງຄາມ (2 ຊາມູເອນ 8:7-14)

ຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ດາວິດໄດ້ຊະນະສົງຄາມເປັນປະຈຳ ດາວິດໄດ້ຍຶດເອົາສິ່ງຂອງແລະຊັບສິນຢ່າງມາກມາຍຈາກພວກສັດຕູຄືພວກຮາດາເຊ ເປັນເຄື່ອງປ້ອງກັນເອີກເຮັດດ້ວຍຄຳ, ເງິນ ແລະທອງແດງເປັນຈຳນວນຫລາຍ. ເມື່ອໄດ້ຕາມໃຈໃນສິ່ງຕ້ອງການຝ່າຍຮ່າງກາຍ ຍັງມີກະສັດຮາມາດຜູ້ໄດ້ສິ່ງລູກຊາຍ, ໂຈແຮມມາຖວາຍບັງຄົມແລະນຳເອົາສິ່ງຂອງທີ່ເຮັດດ້ວຍຄຳ ເງິນ ແລະຂອງມີຄ່າມາເປັນຂອງຂວັນ.

ສິ່ງທີ່ໜ້າສັຣເສີນໃນເມື່ອດາວິດໄດ້ສິ່ງຂອງມາກມາຍຫລາຍຢ່າງນີ້ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເອົາເປັນຂອງສ່ວນຕົວ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເອົາໄປຖວາຍແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ການເຮັດຢ່າງນີ້ໝາຍເຖິງດາວິດຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ມີຊັຍ. ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ມີອຳນາດແລະເປັນກະສັດອົງຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງດາວິດ. ຊື່ສຽງຂອງດາວິດໄດ້ໂດ່ງດັງອອກໄປໃນເມື່ອເພິ່ນໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (8:13).

ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ ພວກເຮົາຄິດວ່າໃຜຄວນໄດ້ຮັບກຽດຫລືຊື່ສຽງ? ພວກເຮົາຫວັງວ່າຢ່າງໜ້ອຍພວກເຮົາໄດ້ມີພາກສ່ວນໄດ້ຮັບຄຳຍິກຍ້ອງເພາະພວກເຮົາໄດ້ລົງມືເຮັດຢ່າງໜັກ ຫລືພວກເຮົາຍອມຮັບວ່າຖ້າປາສຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວພວກເຮົາເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າຖ້າປາສຈາກພຣະອົງແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດອັນໃດໄດ້ (ໂຢຮັນ 15:5). ຜົນສຳເລັດ ຫລືຜົນລົ້ມເຫລວຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນກັບການເຊື່ອແລະວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳໃນຊີວິດ.

3. ການປົກຄອງຂອງດາວິດ (2 ຊາມູເອນ 8:15-18)

ໃນການປົກຄອງຂອງດາວິດໄດ້ສລຸບຢູ່ໃນຂໍ້ 15: “ດາວິດໄດ້ປົກຄອງທົ່ວປະເທດອິສຣາເອນ ໄດ້ເຮັດສິ່ງຖືກຕ້ອງຕໍ່ປະຊາກອນຂອງຕົນ.” ດາວິດບໍ່ໄດ້ຮັບຊັບຊະນະດ້ານທະຫານພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເພິ່ນນຳພາປະຊາກອນພາຍໃນຢ່າງສົງບໍ່ສຸກແລະຈົບງາມໃນປະເທດອິສຣາເອນ. ເພິ່ນຮູ້ຈັກວິທີແບ່ງໜ້າທີ່ໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນຜູ້ທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້ໃນການນຳພາປະເທດຊາດ. ກະສັດດາວິດໄດ້ປຸງການປົກຄອງຈາກຫົວໜ້າເຜົ່າມາເປັນອົງການປົກຄອງຄື: ຍົກເອົາ ເຊຣູຢາເປັນຜູ້ບັນຊາກອງທັບ, ເຢໂຮຊາເພັດ ເປັນເລຂາທິການ, ຊາໂດກ ແລະອາຣີເມເລັກເປັນປະໂຮທິດ, ແລະເບນາຢາເປັນຫົວໜ້າຄົນເກນເອົາຄົນມາເຮັດໜ້າທີ່ຕ່າງໆ. ການເຮັດຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ອານາຈັກໄດ້ຮັບການປົກຄອງເບິ່ງແຍງຢ່າງສະດວກ ແລະທົ່ວເຖິງ ຄືຕາມພຣະທັມໄດ້ກ່າວວ່າ “ເຮັດສິ່ງຖືກຕ້ອງແລະສິນທັມ” (8:15).

ຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຢູ່ໃກ້ຄຽງເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຜົນສຳເລັດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດຕໍ່ຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ ແລະພຣະອົງເອົາຄົນມາຮັບໃຊ້ຢູ່ໃກ້ຊິດ (ມັດທາຍ 10:2-4). ອາຈານໂປໂລເຕືອນວ່າ, “ການພົບກັບຄົນຊົ່ວຍ່ອມເສັງນິສັຍ” (1 ກອທ 15:33). ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງການເປັນພະຍານຕໍ່ໂລກ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງເອົາຄົນມາຮ່ວມງານຕ້ອງເປັນຄົນມີຄວາມເຊື່ອເໝືອນກັນ. ພວກເຮົາກໍຄືກັນເອົາຄົນມາຮ່ວມໃນຊີວິດຄວນລະວັງເພາະພວກເຂົາສາມາດນຳຄວາມສຳເລັດຫລືຄວາມເສັງຫາຍມາສູ່ເຮົາໄດ້.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ດາວິດໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າໃນສນາມຮີບ ແລະພຣະອົງປະທານຄວາມສຳເລັດໃຫ້. ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບຄົນໃດໆແຕ່ຕໍ່ສູ້ກັບມານຊາຕານ (ອຟຊ 6:10-12). ຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນເກິນທີ່ຈະວັດແທກໄດ້. ໂດຍການເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງນຳພາ ນຳຄົນທີ່ດີແລະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຊ່ອຍຮັບໃຊ້ ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາປະສົບກັບພລັງແລະຄວາມສຳເລັດໃນຊີວິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງເປັນຄວາມສຳເລັດຂອງທ່ານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດ?
2. ໃນເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດ ພວກເຮົາມັກໃຫ້ຄະແນນອັນໃດ ຫລືຜູ້ໃດ?
3. ວິທີໃດພຣະເຈົ້າອວຍພອນທ່ານໃຫ້ໄດ້ຄວາມສຳເລັດ ແລະຊັບຊະນະ?
4. ມີພຣະພອນອັນໃດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງທ່ານຍ້ອນທ່ານຕິດຕາມພຣະເຈົ້າໄປ?
5. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນການມອບວຽກໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຕົ້ນຫາແລະການຄາຕະກັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 2: 11

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ຊາມູເອນ 2: 11

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກະສັດດາວິດເລືອກເຮັດຕາມຕົ້ນຫາພາໃຫ້ຕົວຂະ, ຫລອກ ແລະນຳສູ່ການຄາຕະກັມ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຢ່າງໃດເວລາຖືກທົດລອງຈາກຕົ້ນຫາ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະຕອບຢ່າງໃດເມື່ອຖືກລ້ຽວຈາກຕົ້ນຫາ.

ອ່ານລວບ: ກະສັດດາວິດ ຖືກທົດລອງດ້ວຍການຍອມໃຫ້ຄວາມມີຕົ້ນຫາງເພດກັບນາງບັດເຊບາ. ການກະທຳທີ່ລາວເລືອກນຳໄປສູ່ການສັງຫານພ້ອມດ້ວຍຜົນຮັບຕິດຕາມມາຫລາຍປະການ.

ຄຳນຳ

ໃນນິຍາຍບູຮານ, ກະສັດອາເຕີ ໄດ້ແຕ່ງງານກັບຜູ້ຍິງຊື່ກວິນນິແວ. ຕໍ່ມາບໍ່ດົນມະເຫສີໄດ້ພົວພັນກັບອັສວິນຄົນນຶ່ງຂອງກະສັດອາເຕີຊື່ແລນເຊີລອດ. ກວິນນິແວແລະແລນເຊີລອດໄດ້ມີຄວາມສັມພັນກັນຈົນກະສັດໄດ້ຄົ້ນພົບພາຍຫລັງ. ກະສັດຖືກຫັກຫລັງຈາກຜູ້ທີ່ເພິ່ນໄວ້ວາງໃຈ, ແລະເຮືອງນີ້ໄດ້ກ້າວໄປເຖິງຂັ້ນມີການເສັຍຊີວິດແລະການທຳລາຍ. ເມື່ອອານາຈັກແຕກແຍກ, ສັດຕຽຊິມໍເດຣດ ກໍໄດ້ໂຈມຕີ ອາເຕີ ແລະໄດ້ສູ້ກັນທີ່ບັນຮົບແຄມລາອານ. ເຮືອງນີ້ອາດຈະຖືກຂຽນໄວ້ຕ່າງໆກັນ, ແຕ່ຈາກການສູ້ຮົບນີ້ ອາເຕີແລະມໍເດຣດໄດ້ຕາຍ ຫລືຖືກບາດເຈັບເຖິງຕາຍກັນທັງຄູ່. ເຮືອງຂອງອາເຕີ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າອັນຕະລາຍສຳລັບອານາຈັກ, ປະເທດ, ທຸຣະກິດ, ຄຣິສຕະຈັກ, ຫລືຄອບຄົວ ແມ່ນຢູ່ຂ້າງໃນ ແລະບໍ່ແມ່ນຢູ່ຂ້າງນອກ.

ໃນບົດຮຽນນີ້ພວກເຮົາຈະເຫັນກະສັດດາວິດຜູ້ເປັນນັກຮົບທີ່ກ້າຫານຜູ້ນຶ່ງ ຊຶ່ງຖືກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງການທົດລອງ. ການຜິດສິນທັມທີ່ລາວເລືອກເຮັດແລະປົກປິດການກະທຳຂອງລາວໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ. ໃນຊີວິດ, ພວກເຮົາຈະພາຍາມປ້ອງກັນຄວາມຜິດພາດຢ່າງນີ້. ເມື່ອເວລາພວກເຮົາເຮັດຜິດ, ແທນທີ່ຈະຊຸກເຊື່ອງຄວາມບາບ, ພວກເຮົາຕ້ອງສາຣະພາບ, ກັບໃຈໃໝ່, ແລະຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າທັນທີ.

1. ຄວາມພິນາດ (2 ຊາມູເອນ 11:1-5)

ເປີດຫົວເຮືອງຂອງບົດຮຽນນີ້, ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າດາວິດບໍ່ອອກໄປຕີເສິກກັບນາຍທະຫານຂອງເພິ່ນ. ກະສັດມັກຕິດຕາມສັດຕຽໃກ້ລະດູໃບໄມ້ປົ່ງເພາະລະດູຝົນໄດ້ຈົບລົງ. ຕອນນີ້ເປັນເວລາເກັບກຸ່ງແລະຫິນທາງກຳສະດວກສຳລັບເຫລົ່າທະຫານ. ສະນັ້ນຈຶ່ງເປັນເວລາທີ່ຈະຕ້ອງອອກໄປສູ້ຮົບ. ເຖິງແມ່ນວ່າດາວິດຈະເປັນຜູ້ມີຄວາມສາມາດໄດ້ຊັບຊະນະຕໍ່ຂ້າເສິກສັດຕຽກໍຕາມ, ໃນຄັ້ງນີ້ດາວິດຕັດສິນໃຈຢູ່ເບື້ອງຫລັງ. ດາວິດເກີດມີ

ປະຕິກິຣິຍາຊົ່ວເມື່ອໄດ້ເຫັນນາງບັດເຊບາກຳລັງອາບນ້ຳ. ໃນຂະນະທີ່ພວກທະຫານໄດ້ຊັບຊະນະຕໍ່ຊາວອັມໂມນທີ່ເມືອງຮັບບາ, ດາວິດໄດ້ເສຍຊັບທີ່ວັງ. ແທນທີ່ດາວິດຈະເປັນຕົວຢ່າງຜູ້ນຳທີ່ດີແລະອອກໄປສູ່ຮີບກັບພວກທະຫານ, ລາວໄດ້ສົ່ງໃຫ້ ໂຢອາບແລະກອງທະຫານອອກໄປຕີເສິກ. ດາວິດສົ່ງຄົນອອກໄປສືບຖາມເບິ່ງວ່າ ນາງແມ່ນໃຜຊຶ່ງເພິ່ນໄດ້ເບິ່ງຄວາມງາມຂອງບັດເຊບາກຳລັງອາບນ້ຳຢູ່ (11:3). ຂໍ້ຕໍ່ໄປພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ດາວິດໄດ້ສົ່ງຄົນໄປນຳເອົາບັດເຊບາມາທີ່ວັງ. ດາວິດເປັນຄົນທະລົງ ໃຊ້ຄົນອື່ນໄປເຮັດວຽກເປັນຂອງຕົນແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ. ເໝືອນດັ່ງຊາອູນຜູ້ທີ່ເຮັດມາກ່ອນ, ດາວິດ ກາຍເປັນຄົນເຫັນແກ່ຕົວ. ອຳນາດແລະຄວາມສຳເລັດພາໃຫ້ເພິ່ນເສັງ. ດາວິດຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈ ເພາະການສົມສູ່ກັບນາງບັດເຊບາຫລັງຈາກເປັນລະດູແມ່ນໂອກາດຂອງການມີລູກ; ດາວິດເບິ່ງຂ້າມອັນຕະລາຍແລະຄວາມບໍ່ປອດພ້ອມ.

ກ່ອນໜ້ານີ້ ຊາມູເອນໄດ້ເຕືອນປະຊາຊົນວ່າ ກະສັດ "ຈະເອົາ" ລູກຊາຍລູກຍິງຂອງເຂົາເຈົ້າ (1 ຊາມູເອນ 8:11-13). ດາວິດໄດ້ເອົາລູກສາວຂອງເອລີອັມ (ບັດເຊບາ) ຊຶ່ງເປັນເມັງຂອງອູຣິຢາມາເປັນເມັຍຂອງຕົນ. ດາວິດໄດ້ສົມສູ່ກັບນາງເພາະຕັນຫາ. ຫລັງຈາກນາງກັບເມືອເຮືອນແລ້ວ ບັດເຊບາໄດ້ສົ່ງຂ່າວໄປບອກດາວິດວ່ານາງມີລູກ. ດາວິດອາດຈະເຊື່ອວ່າຕົວເອງມີສິດອຳນາດເໜືອຍຸທສາດສິງຄາມ ແລະກົດໝາຍບ້ານເມືອງ, ແຕ່ວ່າລາວບໍ່ມີສິດຄວບຄຸມກົດທັມຊາດຫລືກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ກະສັດໄດ້ທຳຜິດຕໍ່ຄວາມສັກສິດຂອງການແຕ່ງງານແລະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ; ຄວາມພິນາດຂອງດາວິດໄດ້ເລີ້ມແລ້ວ.

ພວກເຮົາທີ່ເປັນມະນຸດສາມາດຖືກທົດລອງໄດ້; ບໍ່ມີໃຜຫລີກໄດ້. ມີແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ດຽວຜູ້ຊົງບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບ (2 ກອທ 5: 21). ສະນັ້ນພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນຖ່ອນຕົວ ແລະຮຽນເພິ່ງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າການທົດລອງທີ່ພວກເຮົາປະເຊີນ, ແລະພຣະອົງຊົງຢູ່ດ້ວຍເພື່ອໃຫ້ກຳລັງເວລາການທົດລອງກ້າວມາຫາເຮົາ. ຄິດເຖິງຄຳສັນຍາຂອງໂປໂລທີ່ວ່າ, "ບໍ່ມີການທົດລອງອັນໃດເກີດຂຶ້ນກັບເຈົ້າທັງຫລາຍ ນອກຈາກການທົດລອງທີ່ເຄີຍເກີດກັບມະນຸດທົ່ວໄປ ພຣະເຈົ້າຊົງທຸ່ງທັມພຣະອົງຈະບໍ່ຊົງຍອມໃຫ້ພວກເຈົ້າຖືກທົດລອງເກີນກວ່າທີ່ເຈົ້າຈະທົນໄດ້. ແລະເມື່ອຊົງທົດລອງເຈົ້ານັ້ນພຣະອົງຈະຊົງໂຜດໃຫ້ເຈົ້າມີທາງຫລີກໜີໄປໄດ້ດ້ວຍເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະສາມາດທົນໄດ້" (1 ກອທ 10: 13). ຊາຕານບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດບາບແຕ່ເປັນການເລືອກຂອງເຮົາເອງ. ພວກເຮົາຕ້ອງເລືອກການເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າ ໄວ້ວາງໃຈໃນກຳລັງຂອງພຣະອົງເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບມານ, ແລະຍຶດໝັ້ນຢູ່ກັບສິ່ງທີ່ດີ (1 ທຊນ 5: 21).

2. ການຕັດສິນໃຈທີ່ຈະປົກປັດ (2 ຊາມູເອນ 11: 6-13)

ຄວາມຮ້າຍແຮງໃນການຜິດປະເວນີຂອງດາວິດກັບນາງບັດເຊບາ ຄືເພິ່ນເຮັດຜິດພາດແລ້ວ ພຍາຍາມທີ່ຈະປົກປັດຄວາມຜິດ. ດາວິດໄດ້ເອີ້ນເອົາອູຣິຢາມາຈາກສນາມຣິບ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມກັບດາວິດຜູ້ໄດ້ທັກຫລັງອູຣິຢາໂດຍການນອນກັບເມັງຂອງລາວ ນັກຮິບຜູ້ນີ້ໄດ້ສັດຊື່ຕໍ່ກະສັດຂອງລາວ; ລາວໄດ້ເລືອກພັກຢູ່ໃນພະຣາຊວັງ (ບ່ອນທີ່ດາວິດໄດ້ສົມສູ່ກັບເມັງຂອງລາວ). ເມື່ອດາວິດຮູ້ວ່າ ອູຣິຢາບໍ່ກັບເມືອເຮືອນຫາເມັງ (ບັດເຊບາ), ເພິ່ນໄດ້ບອກກັບທະຫານຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ສັດຊື່ນັ້ນວ່າເປັນຫຼົງ ອູຣິຢາຈຶ່ງບໍ່ເມືອເຮືອນ; ອູຣິຢາຕອບວ່າຈະໄປເຮືອນແລະມີຄວາມສຸກຢູ່ກັບເມັງໄດ້ຢ່າງໃດ ໃນຂະນະທີ່ເພື່ອນທະຫານປະຕິບັດງານໃນສນາມຣິບ.

ແທນທີ່ດາວິດຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກໃນການປະພຶດຂອງອູຣິຢາ, ດາວິດຍິ່ງວາງແຜນປົກປິດເຮືອງນາງບັດເຊບາ ຕັ້ງຄັນ. ດາວິດເຊີນອູຣິຢາມາກິນເຂົ້ານໍາແລະເກືອເຫລົ້າລາວໃຫ້ເມົາ; ແຕ່ລາວຍັງມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ກະ ສັດແລະປະເທດຊາດຂອງຕົນ ຄວາມພຍາຍາມປົກປິດຄວາມຜິດຂອງດາວິດບໍ່ສໍາເລັດ ເພາະທະຫານຜູ້ສັດ ຊີ້ບໍ່ຍອມກັບບ້ານ ແລະສົມສູ້ກັບເມັງຂອງຕົນ. ດາວິດໄດ້ເຮັດເໝືອນກາອິນ. ຄວາມບາບໄດ້ "ລໍຖ້າຄູບຢູ່ປະ ຕູ" (ປຖກ 4:7). ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າ ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ປົກປິດຄວາມຜິດຂອງເຮົາວິທີໃດແດ່. ເຊັ່ນວ່າພວກເຮົາໄປໂບດໃສ່ເຄື່ອງນຸ່ງງາມ, ຝົນໃຈຍິ້ມ, ແລະທໍາທໍາຄືເຮົາຢູ່ໃນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂະນະທີ່ ພວກເຮົາພຍາຍາມໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າດ້ວຍຊີວິດ, ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າສົມຄວນດໍາເນີນຊີວິດໃນຄວາມສະ ວ່າງແລະຄວາມຈິງ. ຈິ່ງເຊົາການປົກປິດຄວາມບາບແລະມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ກັນ. ການປົວແປງຈະມາເຖິງ ເວ ລາພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ກັບການທົດລອງຕ່າງໆດ້ວຍວິທີທີ່ຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າ.

3. ຄວາມພິນາດມາເຖິງ (2 ຊາມູເອນ 11: 14-27)

ຄວາມພັງພິນາດພາຍໃນໃຈຂອງດາວິດນັບວ່າເຖິງຈຸດຕໍ່າສຸດ ແມ່ນເວລາເພິ່ນຕັດສິນໃຈຂ້າອູຣິຢາ. ພຣະອົງ ໄດ້ສັ່ງໂຢອາບໃຫ້ສັ່ງອູຣິຢາໄປແນວໜ້າບ່ອນທີ່ມີການສູ້ຮົບກັນຢ່າງໜັກ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ກອງທັບຖອຍຄືນຫລັງ ເພື່ອປ່ອຍໃຫ້ອູຣິຢາຖືກຂ້າຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນຜູ້ດຽວ. ດາວິດຮູ້ວ່າອູຣິຢາເປັນຜູ້ທີ່ມີສັກສີ ແລະເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ສິ່ງນັ້ນ ເພື່ອທໍາລາຍລາວ; ທຸກຄົນຮູ້ແນ່ນອນວ່າ ອູຣິຢາຈະຍອມບໍ່ໜີເສິກ; ດາວິດສິ່ງນັ້ນກຮິບຜູ້ກ້າຫານໄປຫາຄວາມ ຕາຍ, ແລະອູຣິຢາກໍໄດ້ຕາຍໃນສນາມຮິບຕາມແຜນການຂອງດາວິດ.

ດາວິດໃຫ້ເຫດຜົນທີ່ເພິ່ນເຮັດແມ່ນເພື່ອປົກປິດການຕັ້ງຄັນຂອງບັດເຊບາ. ເພິ່ນເຊື່ອວ່າການແຕ່ງງານກັບ ບັດເຊບາຈະຖືກຍົກຍ້ອງວ່າເປັນຜູ້ດູແລນາງໝ້າຍ; ແຕ່ດາວິດໄດ້ຫລອກພຣະເຈົ້າແລະປະເທດຊາດ. ບໍ່ມີໃຜ ຫລອກພຣະເຈົ້າໄດ້ (ຄລຕ 6:7). ດາວິດຍັງປອບໃຈໂຢອາບວ່າ "ດາບຈະທໍາລາຍຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ໝົດສິ້ນ." ແຕ່ວ່າດາບຈະທໍາລາຍຄອບຄົວຂອງ ດາວິດອີກໄປນານ. ຄວາມຕາຍທີ່ເຫັນໃນ 2 ຊາມູເອນ 11 ນີ້ໄດ້ເປັນ ເລືອດໃນມືຂອງກະສັດດາວິດ ແລະຍັງຈະເປັນພັຍອັນຕະຫລາຍໃຫ້ກັບຄອບຄົວຂອງເພິ່ນຕໍ່ໄປ.

ພຣະທັມບິດນີ້ໄດ້ສລຸບວ່າ, "ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງພິພາດພຣະທັຍກັບສິ່ງທີ່ດາວິດໄດ້ເຮັດນັ້ນ"(11: 27). ດາວິດອາດຈະ ເຊື່ອວ່າສິ່ງທີ່ລາວໄດ້ເຮັດນັ້ນບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກ ແຕ່ທີ່ຈິງແລ້ວມີບາງຄົນຮູ້. ແນ່ນອນ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນໂລກນີ້ທີ່ເກີດ ຂຶ້ນຊຶ່ງກະສັດເໜືອກະສັດທັງຫລາຍຈະບໍ່ຮູ້. ພຣະເຈົ້າຮູ້ທຸກຢ່າງທີ່ດາວິດເຮັດ ແລະສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດ ພຣະອົງຊົງຮູ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ດາວິດຜູ້ທີ່ເປັນວິຣະບຸຣຸດໄດ້ເຮັດຜິດພາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງໃນພວກເຮົາ ທີ່ຈະຖືກຍົກເວັ້ນຈາກການຜິດພາດ, ແຕ່ເຮົາກໍສາມາດທີ່ຈະສໍາເລັດໄດ້ດ້ວຍ. ໃຫ້ພວກເຮົາຮຽນແບບຂອງອູ ຣິຢາເຮືອງຄວາມຈິງຮັກພັກດີ, ບໍ່ພຽງຕໍ່ກະສັດຂອງໂລກນີ້ ແຕ່ຕໍ່ກະສັດຂອງກະສັດທັງຫລາຍ.

ພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າພວກເຮົາຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການກະທໍາຂອງຕົວເອງທຸກຢ່າງ. ຄວາມບາບກໍຄືຄວາມຕາຍ ແລະ ອາດຈະບໍ່ທໍາໃຫ້ຕາຍດຽວນີ້ (ດັງ ອູຣິຢາ), ຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກັບພຣະ

ຄຣິດ. "ແຕ່ພຣະອົງຖືກບາດເຈັບຍ້ອນບາບຂອງພວກເຮົາທັງຫລາຍ ພຣະອົງຖືກບາດເຈັບຍ້ອນພວກເຮົາເຮັດຊົ່ວ ການລົງໂທດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບນັ້ນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນອິສະລະສົມບູນ ທີ່ພຣະອົງຖືກຕີນັ້ນ ກໍເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາຫາຍດີ" (ອຊຢ 53: 5). ພຣະເຢຊູຊົງຍອມຕາຍແທນພວກເຮົາທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິຣັນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຕັນຫາເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຢາກໄດ້ ຖ້າເຮົາເຊື່ອວ່າເຮົາສົມຄວນທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ສິ່ງນັ້ນ ເຮົາກໍຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຢາກນັ້ນສົມກັບຣາຄາທັງໝົດ. ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ແກ້ໄຂຄວາມບາບ, ມັນກໍຈະນຳໄປຫາຄວາມບາບຕື່ມອີກ; ຖ້າພວກເຮົາພຍາຍາມປົກປິດຄວາມບາບໄວ້, ຫລືບໍ່ສົນໃຈເລີຍ, ມັນກໍຈະເພີ່ມຂຶ້ນແລະມັນຈະນຳໄປເຖິງຄວາມພິນາດແລະຄວາມຕາຍ.

ເວລາພວກເຮົາເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງສັດຊື່ຕໍ່ຕົວເຮົາເອງແລະພຣະອົງໂດຍການກັບຄືນຫາພຣະອົງແລະສາຣະພາບຂໍການເສີມສ້າງຂຶ້ນໃໝ່. "ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍສາຣະພາບຜິດບາບຂອງພວກເຮົາພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທຸ່ງທັມ ຈະຊົງໂຜດຍົກບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະຈະຊົງຊຳຮະລ້າງເຮົາທັງຫລາຍຈາກການອະທັມໝົດສິ້ນ" (1 ຢຮ 1: 9).

ຄຳຖາມ

1. ດາວິດໄດ້ເລີ່ມເຮັດຄວາມຜິດບາບຢູ່ໃສ? ອະທິບາຍ.
2. ທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມຕັນຫາຂອງຕົວເອງເວລາໃດ? ມີຫຼັງແດ່ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ?
3. ມີວິທີໃດແດ່ທີ່ດາວິດສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນ ຫລືເອົາຊະນະການທົດລອງ?
4. ພວກເຮົາພຍາຍາມປົກປິດຄວາມບາບວິທີໃດແດ່? ເປັນຫຼັງພວກເຮົາຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນີ້?
5. ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງໃດເມື່ອພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍພຣະທັຍ?
6. ທ່ານຈະອະທິບາຍຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມຜິດແລະຄວາມອັບອາຍໄດ້ວິທີໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 7

ຊາຍຄົນນັ້ນຄືທ່ານເອງ!

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 12: 1-23

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ຊາມູເອນ 12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ນາທານໃຊ້ເຮືອງອຸປະກອນເພື່ອເຕືອນຄວາມຜິດບາບຂອງດາວິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວາ: ພຣະເຈົ້າເຕືອນຄວາມຜິດບາບຂອງຂ້ອງວິທີໃດ ແລະຂ້ອງຕອບພຣະອົງຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອພິສູດວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເຕືອນຄວາມຜິດບາບຂອງຂ້ອງວິທີໃດ ແລະຂ້ອງຕອບພຣະອົງຢ່າງໃດ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ນາທານເພື່ອໄປເຕືອນດາວິດເຖິງຄວາມຜິດບາບຂອງທ່ານ. ດາວິດໄດ້ຕອບຄຳເຕືອນຢ່າງຖືກຕ້ອງໂດຍການສາລະພາບແລະການກັບໃຈ, ແຕ່ເພິ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບຜົນກັມທີ່ຕິດຕາມມາເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນ.

ຄຳນຳ

ໃນສັມຍເປັນໜຸ່ມ ອອກກັສຕິນໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຢ່າງຊາວໂລກ;ລາວໄດ້ໄປຟັງ ແອມໂບຣ ບາດຫລວງຂອງເມືອງມິລານ ເພື່ອຈະໄດ້ຄຳແນະນຳບາງຢ່າງ; ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ອອກກັສຕິນເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບສາສນາຄຣິດ. ໃນຂະນະທີ່ພັກຢູ່ເມືອງມິລານ, ມີສິ່ງດົນໃຈອອກກັສຕິນໃຫ້ອ່ານພຣະຄຳພີ; ທ່ານໄດ້ເປີດໄປພົບພຣະທັມ ໂຣມ13: 13-14 ທີ່ບອກວ່າ, "13 ພວກເຮົາຈຶ່ງປະຕິບັດຕົວໃຫ້ເໝາະສົມກັບເວລາກາງເວັນ ບໍ່ແມ່ນໃນການລ້ຽງດ້ວຍເສບສຸກຢາເມົາ ບໍ່ແມ່ນໃນການວິວາດເທິງສາກັນ 14 ແຕ່ຈຶ່ງປະຕິບັດຕົວດ້ວຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ແລະຢ່າຈັດຫາອັນໃດເພື່ອບຳຮຸງຕົນຫາຂອງເນື້ອກາຍ." ຈາກພຣະຄຳຂໍ້ນີ້ ອອກກັສຕິນຮູ້ສຶກເສັ້ງໃຈໃນຄວາມຜິດບາບແລະໃນຊີວິດຂອງຕົນ, ທ່ານໄດ້ອ້ອນວອນຮັບເອົາພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ມາກໍໄດ້ຮັບການບັບຕິສະມາໂດຍບາດຫລວງແອມໂບຣໃນລະດູອິສເຕີ ເດືອນ 4 ວັນທີ 24 ປີ 387. ອອກກັສຕິນໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ນຳຄົນສຳຄັນໃນສັມຍຂອງທ່ານແລະໃນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕຽນ. ເໝືອນດັ່ງທ່ານອອກກັສຕິນ, ດາວິດຕ້ອງການຄົນອື່ນຊ່ວຍເພື່ອຈະອອກຈາກຄວາມຜິດບາບ ແລະເຂົ້າຢູ່ໃນອ້ອມກອດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນບົດຮຽນນີ້ ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຊີວິດຂອງດາວິດເລີ້ມຕົກຕ່ຳ, ຈາກການຊ້ອນຄວາມຜິດບາບ ເຖິງການຂ້າອູຣິຢາ. ໃນພຣະທັມ 2 ຊາມູເອນ 12, ຜູ້ຂຽນໃຊ້ເຮືອງອຸປະກອນທີ່ຄ້າຍຄຽງກັບສິ່ງທີ່ດາວິດໄດ້ເຮັດ ແລະເປີດເຜີຍຄວາມຜິດບາບຂອງເພິ່ນ. ເຮືອງນີ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປິດບັງສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຈາກພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງຮູ້ທຸກຢ່າງ; ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະອົງ ທັງຄວາມຄິດແລະການກະທຳ.

1. ຄວາມຫາຍະນະ (2 ຊາມູເອນ 12: 1-6)

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ນາທານໄດ້ມາພົບກະສັດດາວິດ ແລະເວົ້າເຮືອງອຸປະມາໃຫ້ຟັງ. ນາທານໃຊ້ຄຳອຸປະມາ ເພື່ອສອນເຮືອງຈິດວິນຍານໃຫ້ກັບດາວິດ. ນາທານກ່າວເຖິງເພື່ອບ້ານສອງຄົນ ຄົງນຶ່ງຮັ່ງມີແລະອີກຄົນນຶ່ງ ຍາກຈົນ. ຄົນຮັ່ງມີສັດລ້ຽງຫລາຍໂຕ ແລະຄົນຍາກຈົນມີແກະໂຕດຽວ. ຈາກແກະໂຕນີ້ລາວສາມາດທີ່ຈະຂຍາຍ ຈຳນວນໄດ້ໃນອະນາຄົດໂດຍເອົາໄປເຊິ່ງກັບໂຕຜູ້; ແກະໂຕນີ້ຄືອະນາຄົດຂອງຄອບຄົວຜູ້ຍາກຈົນ; ສະນັ້ນ ລາວຮັກແກະນັ້ນເໝືອນກັບລູກສາວຂອງຕົນ.

ນາທານເລີ້ມເວົ້າເຮືອງຄົນຮັ່ງມີວ່າທ່ານໄດ້ມີແຂກທີ່ເດີນທາງມາກິນເຂົ້າທີ່ບ້ານ. ຄົນລ້ຽງສັດຂອງຄົນຮັ່ງມີບໍ່ ໄດ້ຂ້າສັດຂອງຕົນເອງເພື່ອຮັບແຂກ ແຕ່ເຂົາໄດ້ໄປເອົາແກະໂຕຮັກແພງໂຕດຽວຂອງຄົນຍາກຈົນມາຂ້າ ແລະລ້ຽງແຂກບ້ານຂອງຄົນຮັ່ງ. ເມື່ອດາວິດໄດ້ຍິນເຮືອງແບບເຫັນແກ່ຕົວແລະແບບບໍ່ຍຸດຕິທັມ, ທ່ານກໍໃຈ ຮ້າຍຂຶ້ນທັນທີ. ດາວິດບອກວ່າ "ຄົນທີ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນຈະຕ້ອງຕາຍ ລາວຕ້ອງໃຊ້ຄືນລູກແກະທີ່ລາວເອົາໄປນັ້ນ ເຖິງສິ່ງ" (ຂໍ້ 6). ດາວິດໃນຖານະກະສັດມີສິດຕັດສິນເຮືອງຕ່າງໆໃນອານາຈັກຂອງເພິ່ນ.

ການຕັດສິນແບບຮີບຟ້າວຂອງດາວິດສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ບາງຄັ້ງພວກເຮົາໄວ້ໃນການຕັດສິນຄົນ ອື່ນ ແຕ່ພວກເຮົາມັກເບິ່ງຂ້າມຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ. ພຣະເຢຊູຊົງເຕືອນພວກເຮົາວ່າ, "ພວກທ່ານຈະຕວງ ໃຫ້ເຂົາດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນໃດ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຕວງໃຫ້ພວກທ່ານດ້ວຍເຄື່ອງຜອງອັນນັ້ນ" (ມທ 7: 2).

2. ການເລືອກທີ່ຈະເປີດເຜີຍ (2 ຊາມູເອນ 2: 7-9)

ນາທານໄດ້ເປີດເຜີຍກັບດາວິດຢ່າກ້າຫານວ່າ, "ຊາຍຄົນນັ້ນຄືທ່ານເອງ" (ຂໍ້ 7). ປຽບທຽບດາວິດໃສ່ກັບຄົນ ຮັ່ງມີໃນເຮືອງອຸປະມາ, ນາທານເປີດເຜີຍຄວາມຜິດບາບຂອງດາວິດ. ດາວິດລັກກນາງບັດເຊບາຈາກສາມີ ແລະ ຂ້າຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ (ອູຣິຢາ) ເພື່ອໃຫ້ພໍໃຈຕົວເອງໂດຍບໍ່ຄຳນຶ່ງເຖິງຜົນກະທົບຕໍ່ຄົນອື່ນໆ. ນາທານໄດ້ ກ່າວເຖິງພຣະພອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຖອກເຫມາໃສ່ຊີວິດຂອງດາວິດ ແລະພຣະອົງຊົງພ້ອມທີ່ຈະເພີ່ມເຕີມໃຫ້ ຖ້າຍັງຕ້ອງການ (12: 7-8). ແທນທີ່ຈະສແດງຫາຄວາມພໍໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ, ດາວິດໄດ້ໄປເອົາສິ່ງຂອງຊຶ່ງ ເປັນຂອງຜູ້ອື່ນ; ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຂອງດາວິດນຳໄປສູ່ຄຳຖາມຂອງນາທານທີ່ວ່າ, "ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງປະມາດ ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ ແລະເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງທຳສິ່ງຊົ່ວຊ້າແບບນີ້" (ຂໍ້ 9).

ເວລາພວກເຮົາຄິດວ່າເຮົາຮູ້ວ່າສິ່ງໃດດີສຳລັບຕົວເອງ, ຄວາມຈອງຫອງຈະນຳໄປຫາຄວາມຜິດບາບ. ບາງ ຄັ້ງພວກເຮົາຄິດວ່າຄົງບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະຮູ້ໄດ້, ແຕ່ຄວາມຜິດບາບນັ້ນຈະປາກົດອອກມາເອງໃນຊີວິດພວກເຮົາ. ຄວາມຜິດບາບຄືສິ່ງທຳລາຍເພາະມັນດຶງເຮົາໄກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະຈາກຊີວິດທີ່ຄົບຖ້ວນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງ ປະທານໃຫ້ລູກທຸກໆຄົນ. ພຣະຄຳຄືອາວຸດເພື່ອຕໍ່ສູ້ມານຊາຕານ, ການທົດລອງ, ແລະໂລກ (ອຟຊ 6: 17). ປາສຈາກພຣະຄຳຊີວິດພວກເຮົາຈະກ້າວໄປເຖິງຄວາມພິນາດຊຶ່ງຈະມີຜົນຮ້າຍໄປເຖິງຄົນອື່ນໆດ້ວຍ.

3. ຜົນປາກົດຢ່າງໜ້າອາໄຫາດ (2 ຊາມູເອນ 12: 10-23).

ເພາະດາວິດບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຍຸທັດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຕໍ່ສູ້ການທົດລອງ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຜ່າຍແພ້; ນາທານໄດ້ປະກາດ ການຕັດສິນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ດາວິດວ່າ, "ໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າທຸກເຊັ່ນຈະມີບາງຄົນຕາຍຢ່າງໂຫດຮ້າຍທາ ລຸນ" (12:10). ໂຫດຂອງດາວິດໄດ້ມີຜົນຮ້າຍໄປຫລາຍເຊັ່ນຄົນໃນຕະກູນຂອງເພິ່ນ; ການວຸ້ນວາຍພາຍໃນ ຄອບຄົວແລະສົງຄາມໄດ້ທຳລາຍເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດໄປທຸກຍຸກທຸກສັມຍ.

ເຫດການຕ່າງໆໃນພຣະທັມແປດບົດຕໍ່ໄປໃນ 2 ຊາມູເອັນ ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄຳພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ຕໍ່ກະສັດດາວິດ ແລະຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ. ຄວາມຈິງແລ້ວພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳໜົດໃຫ້ເປັນໃນທຳນອງນີ້ ແຕ່ມັນ ເປັນຜົນທີ່ຕິດຕາມມາເພາະການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຮົາຊຶ່ງຕ້ອງມີຜົນມາສູ່ເຮົາເອງແລະໄປສູ່ຄົນອື່ນ.

ດາວິດໄດ້ເຫັນຜົນຮ້າຍຈາກການປະພຶດຂອງທ່ານ ແລະໄດ້ສາລະພາບຜິດ (12: 13). ເພງສັຣເສີນ 50 ແມ່ນຄຳສາລະພາບຂອງດາວິດຈາກເຫດການໃນຕອນນີ້; ດາວິດຈິງໃຈໃນການກັບໃຈໃໝ່ ແລະທ່ານຮູ້ສຶກ ແຕກຫັກ (ພສສ 51: 17). ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະພິຍ ແຕ່ບໍ່ຊົງເອົາຜົນຮ້າຍຂອງການກະທຳອອກຈາກດາວິດ.

ໃນ 2 ຊມອ 12: 15 ແມ່ນຜົນຮ້າຍທີ່ປາກົດຂຶ້ນໃນທັນໃດ; ພຣະຄຳບອກວ່າລູກຂອງດາວິດທີ່ເກີດຈາກນາງ ບັດເຊບາຈະຕາຍ. ລູກຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດຈະຕ້ອງຕາຍເພາະພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງທີ່ຈະຮັກສາຊີວິດຂອງດາວິດ ໄວ້ (12: 13-14). ອູຣິຢາຜູ້ເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນກັນໄດ້ຕາຍໃນກຳມີຂອງດາວິດ, ສະນັ້ນພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ລູກຂອງດາວິດຕາຍເຊັ່ນກັນ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ລູກຂອງດາວິດປ່ວຍຫັກ ແລະດາວິດກໍໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະອົງເພື່ອເດັກນັ້ນ; ດາວິດ ອົດອາຫານ, ນອນພື້ນຫ້ອງເປັນເວລາເຈັດວັນແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງປ່ຽນພຣະທັຍ ແລະໃນທີ່ສຸດລູກຂອງດາວິດ ກໍຕາຍ. ພຣະເຈົ້າຊົງສອນກະສັດດາວິດເຖິງຜົນຮ້າຍຂອງການເຮັດບາບຕໍ່ພຣະອົງ ແລະເພື່ອສອນທ່ານໃຫ້ ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ.

ຫລັງຈາກລູກຕາຍ ດາວິດກໍກັບໄປດຳເນີນຊີວິດຕາມປົກຕິ; ດາວິດອາບນ້ຳ ແຕ່ງຕົວ ແລ້ວໄປນະມັສການ ພຣະເຈົ້າ ແລະກິນອາຫານ. ເວລາມີການຖາມວ່າເປັນຫຍັງດາວິດປະພຶດຕົນໃນທຳນອງນັ້ນ, ເພິ່ນກໍຕອບ ແບບງ່າງໆວ່າ ບໍ່ເຫັນຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງອ້ອນວອນເພື່ອເດັກອີກຕໍ່ໄປເພາະເຂົາໄດ້ຕາຍແລ້ວ. ສະນັ້ນ ດາວິດນະມັສການພຣະເຈົ້າ ພ້ອມຍັງປະກາດວ່າ "ມື້ນຶ່ງເຮົາຈະໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ລາວຢູ່ ແຕ່ລາວຈະບໍ່ກັບມາຫາ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຈັກເທື່ອ" (12: 23). ດາວິດເລົ່າໂລມຕົວເອງໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າຊີວິດເປັນຂອງຊົ່ວຄາວ.

ໂກໂລຊາຍ 1: 18 ບອກວ່າພຣະເຢຊູຜູ້ຄົນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍ "ເປັນຜູ້ແຮກທີ່ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນ ມາຈາກຕາຍ." ໃນ 1 ເທຊະໂລນິກ 4: 14, ໂປໂລສລຸບວ່າ, "ເພາະໃນເມື່ອເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງສິ້ນ ພຣະຊົນແລະຊົງຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ໂດຍພຣະເຢຊູນັ້ນແຫລະ, ພຣະເຈົ້າຈະຊົງນຳບັນດາຄົນທີ່ຫລັບໄປແລ້ວ ນັ້ນໃຫ້ມາກັບພຣະອົງ." ຄຣິສຕຽນທີ່ຕາຍແລ້ວຈະເປັນຄົນມາເໝືອນພຣະຄຣິດ (1 ທຊນ 4: 16) ແລະໄພ່

ພົນຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນຈະໄດ້ພົບກັນແລະຈະຢູ່ກັບພຣະຄຣິດຈົນຊົ່ວນິຣັນ. ເໝືອນດັ່ງກະສັດດາວິດ ໃຫ້ພວກເຮົາສເລີມສລອງເພາະຄວາມຕາຍໄດ້ເສັຽພິດຂອງມັນແລ້ວ ແລະໃນພຣະຄຣິດ ພວກເຮົາເປັນຜູ້ມີຊັຍຊະນະແລ້ວ (1 ກອທ 15: 55).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ພຣະທັມນີ້ເປັນບົດຮຽນທີ່ເຈັບປວດແລະໜ້າຄິດ; ໃນຖານະຄົນຜິດບາບ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຫັນຜົນຮ້າຍຂອງຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາ; ຄວາມບາບນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດວິນຍານ; ຄວາມບາບບໍ່ພຽງແຕ່ມີຜົນຮ້າຍຕໍ່ຕົວເຮົາ ແຕ່ຍັງມີຜົນຮ້າຍແຜ່ໄປເຖິງຄົນອື່ນໆທີ່ໃກ້ເຮົາ. ແນ່ນອນພຣະເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະອະພິຍ, ແຕ່ພຣະອົງຈະບໍ່ຍົກຜົນຮ້າຍທີ່ຕິດຕາມມາອອກໄປ; ຮອຍແປ້ວຂອງບາດເຕືອນພວກເຮົາເຖິງຄວາມຮ້າຍແຮງຂອງຄວາມຜິດບາບ ແລະເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນການປະພຶດໃນທາງຜິດ.

ໃນຖານະຜູ້ເຊື່ອ, ພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງອະພິຍພວກເຮົາແລ້ວ. ຄ້າຍກັບດາວິດ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເບິ່ງບຸດຂອງພຣະອົງຕາຍ; ພຣະເຢຊູບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບຂອງມະນຸດຊາດ ເພື່ອວັນນຶ່ງພວກເຮົາຈະໄດ້ໄປຢູ່ກັບພຣະອົງ (2 ຊມອ 12: 23), ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນຕລອດໄປເປັນນິດກັບພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານມີໝູ່ເພື່ອນທີ່ສາມາດບອກຄວາມຈິງກັບທ່ານບໍ່ ເວລາທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດໄປ?
2. ທ່ານເຄີຍຖືກເຕືອນເພາະທ່ານໄດ້ເຮັດຜິດບາບບໍ່? ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ທ່ານຕອບແນວໃດ?
3. ພຣະເຈົ້າເຄີຍໃຊ້ທ່ານເຕືອນຄົນອື່ນກ່ຽວກັບຄວາມບາບຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່? ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ? ພວກເຂົາເຈົ້າຕອບທ່ານແນວໃດ?
4. ທ່ານເຄີຍຖືກຄວາມລຳບາກເປັນເວລາດົນນານເພາະຄວາມຜິດບາບບໍ່ ແມ່ນວ່າຄວາມບາບນັ້ນໄດ້ຮັບການອະພິຍແລ້ວ?
5. ທ່ານຫລີຄົນໃກ້ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການກ່ຽວກັບຄວາມທຸກລຳບາກ ເພາະການຕາຍຂອງເດັກບໍ່? ທ່ານສູ້ທົນວິທີໃດ? ທ່ານໄດ້ຮັບຄວາມອົບອຸ່ນມາຈາກໃສ?
6. ຫລັງຈາກການເສັຽຊີວິດຂອງຄົນທີ່ພວກເຮົາຮັກ, ມີພຣະຄຳຂໍ້ໃດແດ່ທີ່ສາມາດໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນແລະໃຫ້ຄວາມຫວັງ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 8

ຕົ້ນຫາ ແລະຄາຕະກັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 13: 1-33

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ຊາມູເອນ 13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄອບຄົວຂອງດາວິດແຕກເພາະການຂົ່ມຂືນ, ການຄາຕະກັມ, ແລະການບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວແຕກ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອປ້ອງກັນແລະດູແລຄອບຄົວຂອງຂ້ອງ.

ອ່ານລວບ: ອຳໂນນລູກຊາຍຂອງດາວິດພຍາຍາມເຮັດຕາມຕົ້ນຫາ ແທນທີ່ຈະຫລີກການທົດລອງ. ຫລັງຈາກອຳໂນນຂົ່ມຂືນນ້ອງສາວຈາກຄົນລະແມ່, ອັບຊາໂລມອ້າຍຂອງນາງເກັບຄວາມຄຽດໄວ້ໃນໃຈ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ຂ້າອຳໂນນເພື່ອແກ້ແຄ້ນ.

ຄຳນຳ

ມີຄຳເວົ້າບູຮານໃນທຳນອງທີ່ວ່າ "ພໍ່ກັບລູກມັນກໍຕ້ອງຄືກັນ" ຫລື "ເຊື້ອໝາກຕ້ອງບໍ່ຮ່ວນຫລິ້ນໂກກົກ," ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ລູກງາມກໍຈະຮຽນແບບພໍ່ແມ່. ເວລາລູກຊາຍຫລ້າຂອງຂ້ອງເກີດ, ລາວມີໃຜແບບດຽວແລະບ່ອນດຽວກັບຜິວຂ້ອງ ແລ້ວໝູ່ຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າ, "ບໍ່ເສັ້ງເຊື້ອ!" ເປັນຄວາມຈິງທີ່ລູກງາມຕ້ອງມີລັກສະນະຂອງພໍ່ແມ່ຕິດຢູ່ໃນຕົວ; ແລະບາງຄັ້ງພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຮຽນນິສັຍຂອງພໍ່ແມ່ດ້ວຍ. ພວກລູກມັກຈະຮຽນຕາມແບບຢ່າງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນໃນຄອບຄົວ ບໍ່ວ່າດີຫລືຮ້າຍ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໃນຄອບຄົວຂອງດາວິດ.

ແບບຢ່າງບໍ່ດີ

ລູກຂອງກະສັດດາວິດໄດ້ເຫັນພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າທັກຫລັງແລະທຳລາຍຄອບຄົວໝູ່ໃກ້ຊິດຂອງເພິ່ນເຖິງສາມຄົນ. ທຸກຢ່າງເລີ້ມຂຶ້ນໂດຍບໍ່ເຈຕນາ. ຄົນນຶ່ງດາວິດນອນບໍ່ຫລັບ, ເພິ່ນໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປຢ່າງຢູ່ເທິງຫລັງຄາ; ບັງເອີນເພິ່ນໄດ້ເຫັນນາງບັດເຊບາກຳລັງອາບນ້ຳຢູ່ (2 ຊມອ 11: 2). ຫລັງຈາກສອບຖາມຢູ່ຫລາຍມື້ ແລະຮູ້ວ່ານາງເປັນເມັງຂອງອູຣິຢາ, ດາວິດກໍໄດ້ສົ່ງຄົນໄປເອົານາງມາ ແລະໄດ້ສົມສູ່ກັບນາງ; ດາວິດໄດ້ທັກຫລັງອູຣິຢາຜູ້ເປັນນຶ່ງໃນໜ່ວຍທະຫານຮັກສາກະສັດ ແລະເຄີຍຮ່ວມຮີບກັບດາວິດ (2 ຊມອ 23: 39; 1 ຂຄ 11: 41). ເມື່ອດາວິດຮູ້ວ່ານາງບັດເຊບາຕັ້ງທ້ອງ, ເພິ່ນກໍຫາວິທີຂ້າອູຣິຢາຜູ້ເປັນຜົວຂອງນາງຈົນສຳເລັດ ເພື່ອປົກປັດຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນເອງ (2 ຊມອ 11: 14).

ອູຣິຢາບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດດາວິດ, ເອລີອາມ ພໍ່ຂອງບັດເຊບາກໍເປັນທະຫານກ້າຂອງດາວິດດ້ວຍ (11: 3; 23: 34); ນອກນັ້ນພໍ່ຜູ້ຂອງນາງກໍເປັນທີ່ປຶກສາທີ່ກະສັດດາວິດໄວ້ໃຈ (23: 34; 1 ຂຄ 27: 33). ເຖິງ ປານນັ້ນດາວິດຍັງສາມາດຫັກຫລັງຄົນທັງສາມທີ່ຮັບໃຊ້ເພິ່ນຢ່າງສັດຊື່, ເພາະຢາກເຮັດໃຫ້ພໍໃຈຕົວເອງ.

ອຳໂນນຜູ້ເປັນລູກຊາຍກົກຂອງດາວິດ (1 ຂຄ 3: 1) ອາດຈະເປັນຜູ້ສືບຕໍ່ບັນລັງ, ໄດ້ເຫັນການປະພຶດຂອງ ພໍ່ ແລະໄດ້ເຫັນເພິ່ນໃຊ້ສິດອຳນາດຂອງກະສັດຢ່າງເຕັມສ່ວນ. ພວກເຮົາພໍເຊື່ອໄດ້ວ່າແບບຢ່າງຂອງພໍ່ມີ ສ່ວນເຮັດໃຫ້ລາວໃຊ້ສິດແລະປະພຶດຕາມ ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ ອຳໂນນຫັກຫລັງຄອບຄົວຂອງຕົວເອງ.

1. ຄວາມສັມພັນບໍ່ດີ (2 ຊາມູເອນ 13: 1-4)

ອັບຊາໂລມແລະຕາມາເປັນອ້າຍນ້ອງກັນ ແລະມາຈາກຄົນລະແມ່ກັບອຳໂນນ; ແມ່ຂອງພວກເຂົາຊື່ນາງມາ ອາກາ ເປັນລູກຂອງກະສັດເມືອງເກຊູ (1 ຂຄ 3:3). ອຳໂນນເປັນລູກຂອງນາງອາຣີໂນອາມ (1 ຂຄ 3: 1). ນອກນັ້ນກໍມີອ້າຍນ້ອງອີກຫລາຍຄົນທີ່ເກີດຈາກຫລາຍໆແມ່ເພາະດາວິດມີເມັງຫລາຍຄົນ (2 ຊມອ 5: 13).

ຕາມາເປັນສາວຂຶ້ນໃໝ່ແລະຍັງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານ; ນາງເປັນຄົນງາມແລະມີນິສັຍດີເພາະເປັນລູກສາວຂອງກະ ສັດ; ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ອຳໂນນເກີດມີຄວາມຮັກ ແລະຫວັງຢາກໄດ້ນາງຕາມາ. ຕາມປະເພນີແລ້ວບໍ່ມີການຫ້າມ ເຮືອງອ້າຍນ້ອງແຕ່ງງານກັນ; ອັບຣາຮາມໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງຊາຣາຜູ້ເປັນນ້ອງຕ່າງແມ່ (ປຖກ 20: 12). ແຕ່ສຳລັບອຳໂນນ ເຈຕນາຂອງລາວບໍ່ແມ່ນແຕ່ງງານ ແຕ່ລາວຮັກແລະພຽງຢາກສົມສູ່ກັບນາງຕາມາ(ຂໍ້ 4).

2. ແຜນການລັບ (2 ຊາມູເອນ 13: 5-17)

ອຳໂນນມີໝູ່ຊື່ໂຢນາດາບ ເປັນຜູ້ວາງແຜນເພື່ອໃຫ້ທຸກຢ່າງສຳເລັດ. ຕາມປົກຕິແລ້ວລູກສາວກະສັດຈະມີ ນາງສົມຕິດຕາມຢູ່ສະເມີ, ສະນັ້ນໂຢນາດາບຈຶ່ງວາງແຜນທີ່ຈະໃຫ້ນາງຕາມາແລະອຳໂນນໄດ້ຢູ່ນຳກັນໂດຍ ບໍ່ມີຄົນອື່ນຢູ່ໃກ້; ອຳໂນນທຳທ່າໄຂ້ ແລະເມື່ອໄດ້ໂອກາດກໍຈະຂໍພໍ່ໃຫ້ສິ່ງນ້ອງສາວມາຈັດແຈ້ງອາຫານແລະ ປ້ອນເຂົ້າຕົນ ເຖິງວ່າຈະມີຂ້ອຍໃຊ້ໃນບ້ານກໍຕາມ.

ກະສັດດາວິດໄດ້ສິ່ງນາງຕາມາໃຫ້ໄປດູແລອ້າຍ ອຳໂນນຜູ້ກຳລັງປ່ວຍ; ເມື່ອໄດ້ທ່າແລ້ວອຳໂນນກໍບອກໃຫ້ ທຸກຄົນອອກໄປຈາກເຮືອນ ແລ້ວໃຊ້ກຳລັງຂົ່ມຂຶ້ນແລະສຳເລົານ້ອງສາວ. ອຳໂນນປະພຶດໂຫດຮ້າຍກັບນ້ອງ ສາວຫລັງຈາກໄດ້ສິ່ງທີ່ຕົນປາຖນາ; ລາວໃຫ້ຄົນໃຊ້ປະຈຳຕົວມາຍູ້ນາງຕາມາອອກຈາກບ້ານ ໂດຍບໍ່ຍອມ ຟັງເຫດຜົນແລະຄຳອ້ອນວອນຂອງນ້ອງສາວ. ອີງຕາມພຣະບັນຍັດຜູ້ຊາຍທີ່ຂົ່ມຂຶ້ນສຳເລົາຍິງສາວທີ່ບໍ່ມີຄູ່ ພັນເທື່ອ ຈະຕ້ອງແຕ່ງງານກັບນາງ ແລະຕ້ອງຢູ່ກັບນາງຕອດຊີວິດ (ບັນຍັດທິສອງ 22: 28-29).

3. ວາງແຜນແກ້ແຄ້ນ (2 ຊາມູເອນ 13: 23-36)

ກະສັດດາວິດຮູ້ເຮືອງທີ່ເກີດຂຶ້ນແລະເພິ່ນຊົງໂກດຮ້າຍທີ່ສຸດ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອແກ້ໄຂ (2 ຊມອ 13: 21). ຢ່າງໜ້ອຍເພິ່ນຄວນເຮັດຕາມບັນຍັດໃນເຮືອງນີ້ ຄືຈັດໃຫ້ອຳໂນນແຕ່ງງານກັບນາງຕາມາເພື່ອຮັກ

ສາສັກສີຂອງນາງໄວ້. ນອກນັ້ນຍັງບໍ່ມີພຣະທັມທີ່ບອກວ່າ ດາວິດໄດ້ລົງໂທດອຳໂນນຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງເລີຍ.

ອັບຊາໂລມຜູ້ເປັນອ້າຍຄົງຂອງຕາມາກຳກຽດຊັງອຳໂນນຫລາຍທີ່ສຸດ; ລາວໃຊ້ເວລາສອງປີວາງແຜນເພື່ອແກ້ແຄ້ນ. ອັບຊາໂລມໄດ້ເຊີນລູກຊາຍຂອງກະສັດທັງໝົດໄປຮ່ວມການຕັດຂົນແກະທີ່ຈັດຂຶ້ນທີ່ບາອານຮາໂສ; ດາວິດພຍາຍາມຂັດໄວ້ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍຍອມໃຫ້ອຳໂນນແລະລູກຊາຍຄົນອື່ນໆໄປໂດຍບໍ່ມີຄວາມສົງສັຍຢ່າງໃດເລີຍ. ນີ້ເປັນຄັ້ງທີສອງທີ່ລູກຂອງກະສັດດາວິດໃຊ້ເພິ່ນເປັນເຄື່ອງມືໃນແຜນການຮ້າຍຂອງພວກຕົນ.

ອັບຊາໂລມຈັດງານລ້ຽງໃຫຍ່ແບບກະສັດແລະລາວໄດ້ສັ່ງຄົນໃຊ້ຂອງຕົນໃຫ້ເບືອເຫລົ້າລູກຂອງດາວິດທຸກໆຄົນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນອຳໂນນ; ເມື່ອໄດ້ໂອກາດ ອັບຊາໂລມກໍອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ຄົນໃຊ້ຂ້າອຳໂນນເສຍສ່ວນລູກດາວິດຄົນອື່ນໆທີ່ເຫັນເຫດການ ກໍພາກັນປົບໜີຢ່າງໄວ.

ມີລາຍງານໄປຮອດກະສັດດາວິດວ່າລູກຂອງເພິ່ນທຸກຄົນຖືກອັບຊາໂລມຂ້າແລ້ວ; ດາວິດ "ຈືກເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ມຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າແລະໝູບໜ້າລົງກັບພື້ນດິນ"(13: 31). ໃນທີ່ສຸດໂຢນາດາບຜູ້ເປັນຫລານຊາຍຂອງດາວິດໄດ້ມາລາຍງານເພິ່ນວ່າອັບຊາໂລມບໍ່ໄດ້ຂ້າລູກຊາຍທັງໝົດ ມີແຕ່ອຳໂນນຜູ້ດຽວ; ອັບຊາໂລມຂ້າອຳໂນນເພື່ອແກ້ແຄ້ນເພາະອຳໂນນໄດ້ຂົ່ມຂືນສຳເລັດນາງຕາມາ ນ້ອງຂອງລາວ. ກະສັກດາວິດສັ່ງທະຫານໄປຈັບອັບຊາໂລມເພື່ອມາພິພາກສາຕາມກົດບັນຍັດ ແຕ່ອັບຊາໂລມໄດ້ໜີໄປໄກຢ່າງປອດພັຍ.

4. ຄອບຄົວພັງທະລາຍ (2 ຊາມູເອນ 13: 37-39)

ອັບຊາໂລມຮູ້ດີກ່ຽວກັບໂທດຂອງຜູ້ຂ້າຄົນ (ອພຍ 21: 14), ລາວໄດ້ແລ່ນໜີໄປລີ້ພັຍຢູ່ກັບພໍ່ຕູ້ຂອງຕົນທີ່ເມືອງເກຊູ (1 ຂຄ 3: 2). ເພາະອັບຊາໂລມເປັນຫລານກະສັດຂອງເມືອງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງຢູ່ດ້ວຍຄວາມປອດພັຍ; ແຕ່ສ່ວນກະສັດດາວິດຈຳຕ້ອງໂສກເສົ້າຕໍ່ໄປ ເພາະຕ້ອງເສັຍລູກຊາຍສອງຄົນພ້ອມກັນ; ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບດາວິດໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ຄອບຄົວພັງທະລາຍ.

ມີທາງດຽວທີ່ຜູ້ເປັນພໍ່ຈະສາມາດປົກປ້ອງແລະດູແລຄອບຄົວໄດ້ ກໍຄືການຮັກສາຈິດໃຈຂອງຕົນເອງກ່ອນ; ການບໍ່ຮູ້ບັງຄັບຕາ ແລະຄວາມພົດເດືອດຂອງດາວິດ (1 ຊມອ 27: 8-9; 2 ຊມອ 11: 14) ມີຜົນສະທ້ອນທາງບໍ່ດີໄປເຖິງລູກໆຫລາຍເກີນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຄາດຄະເນໄວ້.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ມີທ່ານຜູ້ໜຶ່ງເວົ້າໄວ້ວ່າ, "ການເກັບຄວາມຂົ່ມຂືນໄວ້ໃນໃຈ ກໍບໍ່ຜິດຫຍັງກັບເຮົາກິນຢາເບື້ອ ແລ້ວລໍຖ້າໃຫ້ຄົນອື່ນຕາຍ." ການແກ້ແຄ້ນຊຶ່ງຄ້າຍກັບຄວາມບາບ ທຳລາຍຈິດໃຈ ແລະເຮັດໃຫ້ຄວາມສັ່ມພັນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະກັບຄົນອື່ນໆອ່ອນລົງ. ເຮັບເຮີ 12: 1 ໝູນໃຈຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ "ຈິ່ງຊັດຖືມທຸກຢ່າງທີ່ຖ່ວງຢູ່ ແລະຜິດບາບທີ່ຕິດແໜ້ນໂດຍງ່າຍ ສ່ວນການແລ່ນແຂ່ງທີ່ກຳນົດໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົານັ້ນ ຈິ່ງພາກັນແລ່ນດ້ວຍຄວາມພຽນ ພຍາ

ຍາມ." ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຈະພົ້ນຈາກການທົດລອງ ໂດຍບໍ່ຍອມຈຳນົນໄດ້ວິທີໃດ?

ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງເພິ່ງກຳລັງຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຢູ່ໃນເຮົາ ແລະຕ້ອງອາສັຍພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍ; ພວກເຮົາໄດ້ແຮງຈາກການມີເພື່ອນຫລາຍຄົນ ໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ມີບັນຫາໃນການທີ່ຈະເຮັດແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍ ແລະຜູ້ທີ່ພຍາຍາມຮັກສາຕົວເອງບໍ່ໃຫ້ເຮັດຜິດບາບ. ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຈະຕ້ອງມີເພື່ອນໆທີ່ພວກເຮົາເພິ່ງໄດ້, ເພື່ອນຜູ້ທີ່ຈະບໍ່ພິພາກສາເຮົາ, ເພື່ອນຜູ້ທີ່ພ້ອມທີ່ຈະຢ່າງຄຽງຂ້າງເຮົາສະເມີ ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດໃຫ້ກຽດແລະເຊື່ອຟັງພຣະຄຣິດ ແລະເພື່ອເຮົາຈະເປັນຄົພຣະອົງໃນທຸກໆຢ່າງ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຄວາມຮັກຂອງອຳໂນນທີ່ມີຕໍ່ນາງຕາມາ ໄດ້ກາຍເປັນຄວາມກຽດຊັງ ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ຂົ່ມຂືນສຳເລົານາງແລ້ວ?
2. ອັບຊາໂລມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດກັບດາວິດ ເວລາເພິ່ນບໍ່ຍອມລົງໂທດອຳໂນນສຳລັບຄວາມຜິດຂອງລາວ?
3. ເປັນຫຍັງອັບຊາໂລມບໍ່ທຸບຕີອຳໂນນໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ ແທນທີ່ຈະຕ້ອງຂ້າລາວ? ການທີ່ອັບຊາໂລມເຮັດກັບອ້າຍອຳໂນນຢ່າງນັ້ນແມ່ນຜິດ ຫລືຖືກ?
4. ຊີວິດຂອງກະສັດດາວິດມີສ່ວນແນວໃດກັບການປະພຶດຂອງລູກໆ? ທ່ານເຄີຍເຫັນການຕັດສິນໃຈຂອງທ່ານໄປກະທົບຊີວິດຄົນອື່ນໆບໍ່?
5. ເປັນຫຍັງແບບຢ່າງຂອງພໍ່ແມ່ຈຶ່ງຕົກທອດໄປເຖິງຊີວິດລູກໆ? ເຂົາເຈົ້າຈະເອົາຊະນະສິ່ງບໍ່ດີທີ່ຮຽນຮູ້ຈາກພໍ່ແມ່ໄດ້ຢ່າງໃດ? ມີຫຍັງທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ລູກເອົາແບບຢ່າງທີ່ດີຂອງພໍ່ແມ່?
6. ຄຣິສຕຽນຈະເປັນແບບຢ່າງທີ່ດີສະເມີໄປ ສຳລັບຄອບຄົວແລະຄົນອື່ນໆໄດ້ວິທີໃດ?

ບົດຮຽນທີ 9

ລູກຊາຍກະບົດພໍ່

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 15: 1-30

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ຊາມູເອນ 15:1-30

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອັບຊາໂລມໂຄ່ນລົ້ມບັນລັງດາວິດຜູ້ເປັນພໍ່ໂດຍການກະບົດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍກະບົດຕໍ່ຄອບຄົວເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຕາມໃຈຂອງຂ້ອຍບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສຳຮວດເບິ່ງຈຸດປະສົງຂອງຂ້ອຍ ໃນຄວາມສັມພັນກັບຄອບຄົວ.

ອ່ານລວບ: ອັບຊາໂລມຕັດສິນໃຈວ່າເວລາຄອງບັນລັງຂອງພໍ່ລາວໝົດແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງໃຊ້ແຜນການກະບົດຈະລັກເອົາບັນລັງຂອງດາວິດ.

ຄຳນຳ

ໃນປີ 1995, ປະຫວັດສາດໄດ້ຊ້ຳຮອຍເມື່ອອົງມຸງກຸດ ເຊກ ຮາມາດ ບິນ ກາລິຟາ ອາລ-ທານີ ບົດຕຳແໜ່ງພໍ່ຂອງລາວທີ່ຊື່ວ່າ ອີເມັງ ຂອງປະເທດກາຕາ ດ້ວຍການຮັບປະທານແບບບໍ່ໄດ້ຫລັ່ງເລືອດ. ປະມານຊາວສາມປີກ່ອນ, ຄອບຄົວຂອງອີເມັງກໍໄດ້ຂັບໄລ່ລູກຂອງລາວອອກຈາກຕຳແໜ່ງແບບດຽວກັນ. ບົດບາດທາງການເມືອງປະເພດນີ້ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຂົ່ມຂື່ນພາຍໃນຄອບຄົວ.

ມີລູກຊາຍຫລາຍໆຄົນທີ່ມີຄວາມປາຖນາດີຢາກເປັນຄືພໍ່, ແຕ່ວ່າມີໜ້ອຍຄົນທີ່ຈະກ້າປົດພໍ່ຂອງຕົນອອກຈາກອຳນາດ ແລ້ວຂຶ້ນຄອງອຳນາດແທນ. ແຕ່ສຳລັບດາວິດ, ລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຊື່ອັບຊາໂລມພຍາຍາມຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ຫລັງຈາກ ອຳໂນນ ເສັຍຊີວິດແລ້ວ, ອັບຊາໂລມກໍຈະເປັນຜູ້ສະເໜີຮາດຜູ້ຕໍ່ໄປຫລັງຈາກດາວິດ. ແຕ່ອົງມຸງກຸດຜູ້ນີ້ບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະລໍຖ້າໃຫ້ເວລານັ້ນມາເຖິງ; ດັ່ງນັ້ນລາວໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະໂຄ່ນລົ້ມພໍ່ແລະສຖາປະນາຕົວເອງເປັນກະສັດແຫ່ງອິສຣາເອນໂດຍການໃຊ້ກຳລັງ.

1. ຜູ້ໃດຄວນເປັນກະສັດ? (2 ຊາມູເອນ 15: 1-6)

ອັບຊາໂລມໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ພໍ່ລົງໂທດອຳໂນນເປັນເວລາເຖິງສອງປີ ເພາະອຳໂນນລາວໄດ້ຂົ່ມຂື່ນສຳເລົານ້ອງສາວຂອງອັບຊາໂລມຊື່ນາງຕາມາ; ແຕ່ດາວິດບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ ອັບຊາໂລມຈຶ່ງຕັດສິນໃຈແກ້ໄຂບັນຫາດ້ວຍໂຕເອງ ແລະວາງແຜນສັງຫານອຳໂນນຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນແລະບໍ່ມີການຂໍໂທດອີກ (2 ຊມອ 13: 23-29). ເພາະລາວບໍ່ມີສິດທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້ດ້ວຍໂຕລາວເອງ, ອັບຊາໂລມສົມຄວນເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບການຂ້າອຳໂນນ; ແຕ່ດາວິດກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງ. ແທນທີ່ຈະສັງປະທານຜູ້ຂ້າຄົນຕາມກົດ (ອພຍ 21:14), ດາວິດສົ່ງອັບຊາໂລມໃຫ້ໜີໄປສາມປີ ກ່ອນທີ່ລາວຈະກັບຄືນມາເຢຣູຊາເລັມ. ກ່ອນການກັບຄືນບ້ານ, ອັບຊາໂລມໄດ້ໝົດຄວາມນັບຖືຜູ້ເປັນພໍ່. ເຫັນວ່າດາວິດໄດ້ເຖົ້າແກ່, ບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈ, ແລະອ່ອນແອ. ດັ່ງນັ້ນ ອັບຊາ

ໂລມຈຶ່ງຕັດສິນໃຈວ່າເປັນເວລາທີ່ລາວຄວນຈະຂຶ້ນເປັນກະສັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງອິສຣາເອນ. ອົງມຸງກຸດເອງກໍຮູ້ວ່າຕົນເອງເປັນຄົນອິດທົນ; ອັບຊາໂລມໃຊ້ເວລາວາງແຜນສອງປີເພື່ອຂ້າ ອາໂນນ (2 ຊມອ 13: 23). ຊຶ່ງບໍ່ໜ້າຈະແຕກຕ່າງກັບການໂຄ່ນລົ້ມບັນລັງຂອງພໍ່ລາວ. ອັບຊາໂລມວາງແຜນສຸດທ້າຍຢ່າງລະອຽດ ແລະລໍຖ້າເວລາທີ່ເໝາະສົມເພື່ອລົງມື.

ກຳລັງຂອງຜູ້ນຳຢູ່ທີ່ການສນັບສນຸນຂອງຜູ້ຕິດຕາມ, ອັບຊາໂລມໃຊ້ເວລາສ້າງຊື່ສຽງກັບປະຊາຊົນທົ່ວອິສຣາເອນ. ລາວໄດ້ຍົກຍ່ອງແລະເວົ້າແນວເສື່ອມເສັງສຳລັບພໍ່ຂອງຕົນ. ເໝືອນກັບພວກນັກການເມືອງໃນປັດຈຸບັນນີ້, ອັບຊາໂລມກໍອອກໄປຈັບມືຄົນ, ພັງສຽງຮ້ອງທຸກຂອງປະຊາຊົນ, ແລະລາວໄດ້ໃສ່ສີວ່າປະຊາຊົນຈະມີຄວາມສະບາຍຂຶ້ນຖ້າລາວໄດ້ເປັນກະສັດ. ແຜນຂອງອັບຊາໂລມເກີດຜົນດີ; ໃນເວລາບໍ່ດົນ ຊາວອິສຣາເອນຫລາຍໆຄົນໜີຈາກດາວິດແລະໄປຫາອັບຊາໂລມ (15: 6).

2. ເປັນເວລາເກັບກູ້ (2 ຊາມອເອນ 15:7-12)

ອັບຊາໂລມໃຊ້ເວລາເຖິງສິ່ງເພື່ອສ້າງພື້ນຖານ. ໃນທີ່ສຸດລາວກໍມີຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ຈະລົງມືຕາມແຜນການ. ເໝືອນດັ່ງທີ່ລາວແລະອ້າຍໄດ້ເຮັດມາກ່ອນ, ອັບຊາໂລມໄດ້ໃຫ້ພໍ່ມີສ່ວນໃນແຜນການຂອງຕົນ (2 ຊມອ 13: 6-7; 26-27); ກະສັດດາວິດໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ ອັບຊາໂລມເດີນທາງໄປຍັງເມືອງເຮັບໂຮນ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ດາວິດໄດ້ປົກຄອງຊາວຢູດາເຖິງເຈັດປີ ຂະນະທີ່ເພີ່ນຫລົບໜີຊາອູນ (2 ຊມອ 2:4,11).

ສັນຍາລັກຂອງເຮັບໂຮນ ບໍ່ໄດ້ຖືກລືມສຳລັບຊາວອິສຣາເອນທີ່ຮູ້ເລື່ອງຮາວຂອງດາວິດ. ເຖິງວ່າກະສັດດາວິດເປັນຜູ້ປົກຄອງທີ່ຖືກທົດສິງຈາກພຣະເຈົ້າ, ການຄອງຮາດຕອນຕົ້ນໄດ້ພົບບັນຫາຫລາຍຢ່າງ. ຊາວຢູດາໄດ້ຍົກດາວິດໃຫ້ເປັນກະສັດທີ່ເຮັບໂຮນ ຊຶ່ງເປັນພື້ນຖານໃຫ້ດາວິດຂຶ້ນເປັນກະສັດປົກຄອງທົ່ວປະເທດ.

ໂດຍການສະຖາປະນາຕົວເອງໃຫ້ເປັນອົງມຸງກຸດທີ່ເຮັບໂຮນ, ອັບຊາໂລມໄດ້ປ່າວປະກາດວ່າຊາວຢູດາໄດ້ສນັບສນຸນການຂຶ້ນເປັນກະສັດຂອງຕົນ. ການຖວາຍບູຊາທີ່ເຮັບໂຮນຊຶ່ງລາວໄດ້ບອກດາວິດໄດ້ກາຍເປັນພິທີຮາຊາພິເສກຂຶ້ນເປັນກະສັດ (1 ກສ 1: 5-10). ເຖິງແມ່ນວ່າ ອັບຊາໂລມໄດ້ເຊີນແຂກຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ມາໂດຍບໍ່ເຂົ້າໃຈເຈຕນາຂອງຜູ້ເຊີນ; ການເຂົ້າຮ່ວມໃນງານສັງສັນຮັບປະທານອາຫານໄດ້ບອກເຖິງການເປັນພັນທະມິດກັບເຈົ້າພາບ. ການເຄື່ອນໄຫວຂອງອັບຊາໂລມໄດ້ມີກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນ.

ກຳລັງອີກຢ່າງນຶ່ງສຳລັບແຜນການຂອງອັບຊາໂລມແມ່ນການມາເຖິງຂອງອາຣີໂຕເຟັນຜູ້ທີ່ກະສັດດາວິດໄວ້ໃຈທີ່ສຸດ (2 ຊມອ 16: 23). ອາຣີໂຕເຟັນທີ່ປົກສາກະສັດທີ່ຄົນນັບຖື; ດັ່ງນັ້ນການສນັບສນຸນອັບຊາໂລມຂອງເພີ່ນໄດ້ເຮັດປະຊາຊົນພໍໃຈ. ການທີ່ອາຣີໂຕເຟັນໜີຈາກດາວິດແລ້ວມາຢູ່ຝ່າຍອັບຊາໂລມອາດຈະເປັນເລື່ອງຄິດບໍ່ເຖິງ, ແຕ່ວ່າຄວາມຄຽດໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ຂ້າງໃນມາຫລາຍປີແລ້ວ ເມື່ອດາວິດໄດ້ທຳລາຍຄອບຄົວຂອງ ອາຣີໂຕເຟັນເຊັ່ນດາວິດໄດ້ໄປສົມສູ້ກັບຫລານສາວຂອງເພີ່ນ ແລະວາງແຜນຂ້າຜົວຂອງນາງ (2 ຊມອ 11: 23-34). ບາງທີຄວາມເຈັບປວດຈາກພຶດຕິການນັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອາຣີໂຕເຟັນມີຈິດໃຈຂົ່ມຂຶ້ນຕໍ່ດາວິດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ລາວໄດ້ໃຊ້ອິດທິພົນຂອງຕົນມາຢູ່ຝ່າຍອັບຊາໂລມ.

3. ການຕົກລົງໃຈທີ່ເລື່ອນລອຍ (2 ຊາມູເອນ 15: 13-17)

ຜູ້ນຳຂ່າວໄດ້ມາລາຍງານຕໍ່ດາວິດວ່າ "ພວກອິສຣາເອນໄດ້ຕິດຕາມອັບຊາໂລມແລະໄດ້ຈົ່ງຮັກພັກຕິຕໍ່ລາວແລ້ວ." ເຖິງດາວິດຈະສາມາດເຕົ້າໂຮມຜູ້ຊຳນານແລະສາມາດສູ້ຮົບໄດ້ນັບພັນກໍຕາມ, ດາວິດບໍ່ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ມີການນອງເລືອດລະຫວ່າງປະຊາຊົນອິສຣາເອນ. ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນ, ດາວິດໄດ້ຕັດສິນໃຈຖອຍໜີເພື່ອຊີ້ເວລາ; ເພິ່ນໄດ້ນຳພາຄອບຄົວ, ຂ້າຮາຊາການ, ແລະກອງທະຫານອອກໜີໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ; ເວັ້ນແຕ່ພວກເມັງນ້ອຍສິບຄົນທີ່ໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ເຝົ້າວັງ ໄດ້ເຫລືອຄ້າງຢູ່.

4. ຜູ້ຈົ່ງຮັກພັກຕິ ແລະພັນທະມິດ (2 ຊາມູເອນ 15: 24-29)

ໃນຂະນະທີ່ດາວິດຄອງບັນລັງກໍມີຄົນຕ່າງຊາດແລະຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບໄດ້ມາອາສັຍຢູ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ດາວິດມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີກັບຄວາມເປັນມິດນຳກຸ່ມຊຸມຊົມຫລາຍກຸ່ມ; ສະນັ້ນຊາວເຄເຣດ, ເປເຣດ, ແລະຊາວກິດຕັຍໄດ້ເດີນທາງໄປກັບດາວິດໃນເວລາເພິ່ນປົບໜີ ອັບຊາໂລມ. ມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍ ໂດຍການນຳຂອງອິທຕິຍຊາວກິດຕັຍ ໄດ້ຕິດຕາມດາວິດເວລາເພິ່ນກັບຄືນບ້ານຈາກພິລິສເຊັຍ, ຫລັງຈາກການລີ້ຊ່ອນຕົວຈາກກະສັດຊາອູນເປັນເວລາຫລາຍປີ (1 ຊມອ 27:1-6; 2 ຊມອ 15:18). ດາວິດໃຫ້ໂອກາດອິທຕິຍໄດ້ຮ່ວມໃນການລີ້ພັຍກັບພຣະອົງ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ທະຫານທີ່ກຮ້ອຍຄົນຊາວກິດຕັຍໄດ້ຮັກສາການເປັນພັນທະມິດທີ່ດີກັບດາວິດ; ພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ກັບດາວິດບໍ່ວ່າຈະດີຫລືຮ້າຍ.

ປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍທີ່ຈົ່ງຮັກພັກຕິຕໍ່ດາວິດໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າ ຂະນະທີ່ຂະບວນຂອງເພິ່ນໄດ້ຜ່ານໜ້າພວກເຂົາໄປ; ນອກນັ້ນ ບາງຄົນກໍໄດ້ຕິດຕາມພຣະອົງ. ອັບຊາໂລມໄດ້ເອົາຂະນະໃຈຂອງຊາວອິສຣາເອນຫລາຍຄົນ, ແຕ່ປະຊາຊົນສ່ວນຫລາຍຍັງນັບຖືວ່າກະສັດດາວິດຄືຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຈັມຕັ້ງໄວ້.

5. ຫົບພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ຊາມູເອນ 15:24-29)

ພວກປະໂຮຫິດແລະພວກເລວີທີ່ເຢຣູຊາເລັມຍັງພັກຕິຕໍ່ດາວິດ; ປະໂຮຫິດຊາດີກມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຕິດຕາມກະສັດ ເຂົາໄດ້ນຳເອົາຫົບຄຳສັນຍາຊຶ່ງບອກເຖິງການຊົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າມາດ້ວຍ; ຂະນະທີ່ດາວິດແລະຂະບວນອອກຜ່ານປະຕູ, ຊາດີກແລະອາບີອາທາໄດ້ຖວາຍບູຊາທາງນອກກຳແພງ. ການຖວາຍບູຊານັ້ນເປັນການເຕືອນປະຊາຊົນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສູ້ຮົບເພື່ອພວກເຂົາ. ຕາມທັສນະຂອງໂລກໃນສມັຍນັ້ນ ຄົນຄິດວ່າການແກ້ແຄ້ນເປັນຫລັກສຳຄັນ. ຄົນທົ່ວໄປເຊື່ອວ່າຖ້າເຂົາເຮັດດີ, ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ລາງວັນແກ່ເຂົາ; ຖ້າເຂົາເຮັດຊົ່ວເຂົາກໍຈະຖືກລົງໂທດ. ຊາວເຮັບເຮີເຊື່ອວ່າແມ່ນກົດທົ່ວໄປ; ເມື່ອບຸກຄົນໃດຈະເຮັນຮຸ່ງເຮືອງດີ, ກໍໄດ້ຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນທຸ່ງທັມ ແລະໄດ້ຮັບພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ; ການຕົກຢູ່ໃນຄວາມລຳບາກໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງໂປດປານ.

ຄວາມຄິດເຣື່ອງການແກ້ແຄ້ນຢ່າງນີ້ ເຮັດໃຫ້ດາວິດບໍ່ສປາຍໃຈ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງສົ່ງການທົດລອງເພາະຄວາມບາບ, ດາວິດຍອມຮັບການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ; ແຕ່ຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢ່າງອື່ນ ດາ

ວິດພ້ອມທີ່ຈະລໍຄອຍພຣະອົງ, ເພາະດາວິດພັນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ເຖິງທີ່ບັນທະສັນຍາຈະຢູ່ກັບດາວິດຫລີບ
ກໍຕາມ ແຜນຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ປ່ຽນແປງ; ແຕ່ການໃຫ້ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກເຢຣູຊາເລັມນັ້ນເປັນຈຸດອ່ອນໃຫ້ສັດ
ຕູສາມາດທຳລາຍໄດ້. ດັ່ງນັ້ນດາວິດຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ ຊາດິກນາທິບພັນທະສັນຍາກັບຄືນໄປໄວ້ທີ່ທຳເຕັນ.

ດາວິດໄດ້ມີແຜນຊ້ອນຢູ່ໃນການເອົາທີ່ບັນທະສັນຍາກັບຄືນໄປເຢຣູຊາເລັມ. ເພາະຮູ້ວ່າພວກປະໂຫຍດ
ຍັງຈຶ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ເພິ່ນ, ດາວິດອາດໃຊ້ພວກປະໂຫຍດເປັນເຄື່ອງມືສອດແນມ. ພວກເພິ່ນສາມາດສົ່ງລູກ
ຊາຍຂອງພວກຕົນເພື່ອສົ່ງຂ່າວການເຄື່ອນໄຫວຂອງ ອັບຊາໂລມ ໃຫ້ດາວິດຮູ້. ດັ່ງນັ້ນພວກປະໂຫຍດກໍ
ເລີ່ມການເຄື່ອນໄຫວກັບເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ຂະນະທີ່ດາວິດແລະກຸ່ມຂອງເພິ່ນເດີນໜ້າຕໍ່ໄປທາງກົງກັນຂ້າມ.

6. ເຮັດດີທີ່ສຸດຈາກສະຖານະການບໍ່ດີ (2 ຊາມູເອນ 15: 30-37)

ດາວິດອອກຈາກ ກຸງເຢຣູຊາເລັມເໝືອນດັ່ງຂະບວນແຫ່ພິທີສົ່ງສະການ. ມີການຮ້ອງໄທ້ ເອົາຜ້າຄຸມຫົວ ທຸກ
ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໄປກໍເອົາຜ້າຄຸມຫົວແລະຮ້ອງໄທ້ຄືກັນ ດາວິດແລະປະຊາຊົນໄດ້ເອົາຂີ້ດິນໃສ່ຫົວ ຈົກ
ເສື້ອຜ້າແລະບໍ່ໃສ່ເກີບຖືວ່າເປັນການໄວ້ທຸກ. ທຸກຢ່າງທີ່ກະທຳນັ້ນຄືເປັນການສະແດງເຖິງການໄປຝັງສິບຄົນ
ຕາຍ. ສຳລັບປະຊາຊົນຫລາຍໆຄົນ ຈຸດຈົບຂອງກະສັດດາວິດກໍຄືຈຸດຈົບຂອງປະເທດຊາດ.

ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງດາວິດໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເມື່ອພຣະອົງໄດ້ສູນເສັງທີ່ປຶກສາຄົນສຳຄັນຄືອາຣີໂຕເຟັນ. ທ່ານອາ
ວຸໂສຜູ້ນີ້ໄດ້ຕັດສິນໃຈໜີໄປຫາ ອັບຊາໂລມ; ສິ່ງນີ້ໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຂົມຂຶ້ນທີ່ດາວິດຮັບບໍ່ໄດ້, ແຕ່ດາວິດ
ຄວນຈະຄິດໄດ້ວ່າຄວາມບາບທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃນເວລາຜ່ານມາກໍມີສ່ວນໃນການຕັດສິນໃຈຂອງອາຣີໂຕເຟັນ.
ແຕ່ແທນທີ່ດາວິດຈະອ້ອນວອນຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ທຳລາຍຜູ້ປຶກສາທີ່ທໍາຣະຍົດນັ້ນ, ດາວິດໄດ້ທູນຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້
ປ່ຽນສະຕິປັນຍາຂອງອາຣີໂຕເຟັນໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມໂງ່.

ທີ່ຈອມພູ ດາວິດໄດ້ພົບ ຮູຊັຍຊາວເມືອງຮາຄີ ຜູ້ເປັນເພື່ອນແລະເປັນທີ່ປຶກສາຂອງເພິ່ນ; ຮູຊັຍຕ້ອງການເດີນ
ທາງຮ່ວມກັບດາວິດ, ແຕ່ດາວິດໄດ້ປະຕິເສດ (15: 38) ແລະໄດ້ແຕ່ງເພິ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ສອດແນມເບິ່ງອັບຊາ
ໂລມ. ດາວິດຮູ້ວ່າຮູຊັຍສາມາດທີ່ເປັນຫູເປັນຕາໃຫ້ເພິ່ນທີ່ເຢຣູຊາເລັມ; ນອກນັ້ນພຣະອົງຍັງພັນໃຈວ່າຮູຊັຍ
ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະມີອິທິພົນກັບຄວາມຄິດຂອງອົງມຸງກຸດ. ຮ່ວມກັບປະໂຫຍດຊາດິກແລະ ອາບິທາ ທີ່ເຢ
ຣູຊາເລັມແລ້ວ, ຮູຊັຍຈະສາມາດການສື່ສານກັບດາວິດໄດ້ຢ່າງສະດວກ; ຮູຊັຍຕົກລົງແລະໄດ້ກັບເຖິງກຸງເຢ
ຣູຊາເລັມ, ແລະທັນເວລາຕ້ອນຮັບ ອັບຊາໂລມແລະຂະບວນໄຊຊະນະຂອງເພິ່ນເຂົ້າມາໃນນະຄອນ.

ເໝືອນກັບພໍ່ທັງຫລາຍ, ດາວິດໄດ້ເຮັດຜິດພາດເຮືອງການລ້ຽງດູລູກ. ດາວິດບໍ່ໄດ້ລົງໂທດອຳໂນນຕອນທີ່
ລາວຂົ່ມຂຶ້ນສຳເລົານ້ອງສາວຊີຕາມາ. ດາວິດໄດ້ຕິຕົວທ່າງເວລາອັບຊາໂລມຢາກຄືນດີ (2 ຊມອ 14:24).
ລູກຊາຍມັກຈະຕາມຮອຍຕີນພໍ່ດາວິດເຮືອງການເຮັດບາບ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດເວົ້າໄດ້ວ່າດາວິດບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ຈຸດ
ປະສົງສຸດຍອດໃນຊີວິດຂອງດາວິດຄືຖວາຍກຽດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະຄຳເວົ້າກ່ຽວກັບການອຸທິດຕົວເອງຂອງ
ເພິ່ນຍັງໄດ້ເປັນພຣະພອນແລະເປັນສິ່ງໝູນໃຈແກ່ຄົນທັງຫລາຍໃນສັມຍນີ້.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ຄວາມຈິງທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈຄືບາງເທື່ອຄອບຄົວແຕກແຍກກັນ. ເຖິງວ່າພໍ່ແມ່ຈະມີຄວາມຮັກຫລືຄວາມສັດຊື່ຫລາຍກໍຕາມ, ລູກຊາຍລູກຍິງຍັງເກີດທໍຣະຍົດ. ບາງຄອບຄົວພໍ່ແມ່ມັກໃຊ້ພາສາແລະການປະພຶດແບບທຳລາຍໃນບ້ານ; ບາງຄົນໄດ້ປະຖິ້ມລູກ; ການບໍ່ຍອມລົງລອຍກັນໄດ້ສ້າງຄວາມຂັດແຍ່ງໃນຄອບຄົວ.

ໃນການສອນພວກສາວິກ, ພຣະເຢຊູຊົງເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າ "ພຣະບິດາ" (ມທ 5:48; 6:14, 26, 32; ລກ12:32). ນັ້ນເປັນມາດຕະຖານຕັ້ງໄວ້ກ່ຽວກັບຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຄອບຄົວໃຫ້ເປັນເໝືອນຮູບພາບເຮືອງຄວາມສັມພັນຝ່າຍຈິດວິນຍານກັບພຣະອົງ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ບ້ານຂອງເຮົາມີຄວາມຮັກ, ຄວາມອິດທິນ, ຄວາມເມດຕາ, ຄວາມປານີ, ແລະຄວາມຍິນດີ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງທຸ້ມເທໃຫ້ພວກເຮົາໃນຖານະພຣະບິດາໃນສວັນ. ໃນພຣະອົງພວກເຮົາໄດ້ພົບການຍອມຮັບແລະຄຸນຄ່າທີ່ຈິດວິຍານຂອງພວກເຮົາທົ່ວກະຫາຍ. ຄອບຄົວໃນໂລກນີ້ອາດຈະຜິດພາດ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຜິດພາດ.

ຄໍາຖາມ

1. ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ອັບຊາໂລມຕັດສິນໃຈຍຶດເອົາບັນລັງຈາກກະສັດດາວິດ? ມີເຫດຜົນອັນໃດແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກມື້ນີ້ມີການໂກງ ຫລືການທໍຣະຍົດຕໍ່ຄົນໃນຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ?
2. ທ່ານຄິດວ່າສັງຄົມຂອງພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ຖືວ່າຄວາມຈິງຮັກພັກດີມີຄຸນຄ່າບໍ່? ມີສິ່ງໃດແດ່ທີ່ຄົນພາກັນຈິງຮັກພັກດີ? ອະທິບາຍວ່າສິ່ງນັ້ນອາດຈະບໍ່ເປັນຜົນດີສຳຫລັບຊີວິດຂອງສ່ວນບຸກຄົນ.
3. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວແຕກແຍກກັນ? ຄອບຄົວຈະປ້ອງກັນບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ວິທີໃດແດ່?
4. ພວກເຮົາຈະເຮັດວິທີໃດເພື່ອຈະໄດ້ຄືນດີກັບພີ່ນ້ອງຜູ້ທີ່ໄດ້ແຍກຕົວຫ່າງ? ພວກເຮົາຈະເຮັດຫຍັງແດ່ຖ້າສະມາຊິກຄົນນັ້ນຍັງສະແດງຄວາມກຽດຊັງແລະດີດີ? ພວກເຮົາຈະພຍາຍາມຫລາຍເທື່ອປານໃດເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມສັມພັນທີ່ແຕກຫັກ, ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະຍອມແພ້?

ບົດຮຽນທີ 10

ສາບແຊງ ແລະຫລອກລວງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 16

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 2 ຊາມູເອນ 16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດາວິດຖືກເຍາະເຍີ້ຍ ແລະຫລອກລວງ, ຂະນະທີ່ລູກຂອງເພິ່ນໄດ້ສ້າງຄວາມອັບອາຍດ້ວຍການປະພຶດທີ່ຊົ່ວຊ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວາ: ທ່ານຈະຕອບການເຍາະເຍີ້ຍ ຫລືການຫລອກລວງວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຕຽມວິທີທີ່ຈະຕອບຮັບການເຍາະເຍີ້ຍ ແລະການຫລອກລວງດ້ວຍພຣະຄຸນແລະການທຳມຕົວເອງ.

ອ່ານລວບ: ດາວິດແລະຄອບຄົວໄດ້ຜ່າຍໜີການກໍ່ກະບົດຂອງອັບຊາໂລມ ເພາະມີຜູ້ຈົງຮັກພັກດີໄດ້ມາລາຍງານໃຫ້ຮູ້; ບາງຄົນໄດ້ຕອບຮັບເຫດການນີ້ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ ໃນຂະນະທີ່ອັບຊາໂລມໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງຫລວງທີ່ພໍ່ລາວເຄີຍຢູ່.

ຄຳນຳ

ຫລັງຈາກຈັກພັດໂຣມໝົດອຳນາດໃນສັດວັດທີ ສິບເກົ້າ, ປະເທດອິຕາລີໄດ້ເຕົ້າໂຮມດິນແດນທີ່ໄດ້ຍຶດຄອງໄວ້ໃຫ້ເປັນຫລາຍໆປະເທດເອກຣາດ. ແຕ່ມີປະເທດທີ່ເປັນສັດຕູ, ເຊັ່ນ ອອສຕຣີ (Austria), ຕ້ອງການດິນແດນເຫລົ່ານັ້ນມາເປັນຂອງຕົນເອງ ຈຶ່ງໄດ້ຕໍ່ຕ້ານການໂຮມດິນແດນ. ໃນທີ່ສຸດຝຣັ່ງເສດໄດ້ເຂົ້າມາໄກ່ເກັ່ງ ແລະອິຕາລີກໍຍອມຮັບ; ພັນທະມິດກັບຝຣັ່ງຊ່ວຍໃຫ້ອິຕາລີໄດ້ເປັນປະເທດເອກຣາດໃນປີ 1871. ຫລັງຈາກການສລອງເອກຣາດບໍ່ດົນ, ອິຕາລີໄດ້ເຊັນສັນຍາກັບອອສຕຣີແລະເຢີຣະມັນເພື່ອຕໍ່ສູ້ຝຣັ່ງເສດ.

ພັນທະມິດທາງການເມືອງສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ ໂດຍບໍ່ມີການຕັກເຕືອນ. ມິດສະຫາຍອາດປະຖິ້ມຄວາມຈົງຮັກພັກດີອັນຍາວນານ ເພາະການບໍ່ເຫັນພ້ອມເຮືອງເລັກນ້ອງ. ຄອບຄົວເກີດແຕກແຍກເພາະບໍ່ຍອມລົງເອີຍກັນໃນບາງເຮືອງ ກະສັດດາວິດຮຽນຮູ້ຢ່າງເຈັບແສບ ເຮືອງຄວາມສັມພັນທີ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ງ່າຍ; ເວລາລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຕັດສິນໃຈຍຶດບັນລັງຂອງອິສຣາເອນ, ດາວິດແລະຄອບຄົວທີ່ເຫລືອໄດ້ພາກັນປົບໜີເພື່ອຮັກສາຊີວິດຕົວເອງ.

1. ຄົນສວຍໂອກາດ (2 ຊາມູເອນ 16: 1-4)

ການເປັນຜູ້ບໍ່ຮືບຮາກມໍຣະດົກເປັນເຮືອງສຳຄັນຫລາຍໃນສັມພັນພຣະຄຳພີ ຜູ້ບໍ່ຮືບຮາກສາມາດທີ່ຈະຄອບຄອງທຸກຢ່າງທີ່ນາຍຂອງເພິ່ນມີ ທ່ານອາດຈິດຈຳໄດ້ເຮືອງໂຢເຊັບ ເພາະເພິ່ນເປັນຜູ້ບໍ່ຮືບຮາກທຸກຢ່າງໃນຄອບຄົວຂອງໂປຕີຟາ; ນາຍ, "ໄດ້ມອບຊັບສິ່ງຂອງທຸກຢ່າງໃຫ້ໂຢເຊັບເບິ່ງແຍງຮັກສາແທນ ສະນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ມີ

ຄວາມກັງວົນສົນໃຈຫຍັງເລີຍເວັ້ນໄວ້ແຕ່ອາຫານປະຈຳວັນເທົ່ານັ້ນ" (ປຖມ 39:6). ຕໍ່ມາຕອນທີ່ໂຢເຊັບຖືກ ຂັງໃນຄຸກກໍເຊັ່ນດຽວກັນ, ນາຍທັມໂຮງໄດ້ມອບທຸກຢ່າງໄວ້ໃນມືຂອງໂຢເຊັບ (ປຖມ 39: 22-23).

ຊີບາເປັນຜູ້ບໍ່ຮືກອາຫານ (ຄົນໃຊ້) ໃນຄອບຄົວຂອງເມຟິໂບເຊດ, ຫລານຊາຍຜູ້ເສຍອົງຄະຂອງກະສັດຊາອູນຊິ່ງ ດາວິດໄດ້ຮັບເອົາມາດູແລຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ (2 ຊມອ 9: 1-11). ຂ່າວເຮື່ອງການກະບົດໃນຄອບຄົວ ຂອງດາວິດໄດ້ສ້າງຄວາມສົນໃຈໃຫ້ກັບຄູ່ແຂ່ງຂັນ; ລູກຂອງໂຢນາທານທີ່ເປັນຫລານຂອງກະສັດຊາອູນມີ ສິດທີ່ຈະເອີ້ນເອົາບັນລັງຄົນຈາກດາວິດ; ການປົບໜີຂອງດາວິດ ແລະການກະບົດຂອງອັບຊາໂລມເປັນໂອ ກາດດີສຳລັບເມຟິໂບເຊດສຳລັບການຂຶ້ນຄອງຮາດ. ເວລາຊີບາເຂົ້າມາພົບດາວິດ ແລະໄດ້ບອກເຖິງຄວາມ ປາຖນາທາງການເມືອງຂອງເມຟິໂບເຊດ, ດາວິດກໍໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຖືກຫລອກລວງໂດຍຄົນໃຊ້. ນັບວ່າເປັນ ການຍາກສຳລັບດາວິດທີ່ຈະໄວ້ໃຈຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນຕອນນັ້ນ.

ໃນສັມຍຂອງດາວິດ, ພວກທະຫານທີ່ອອກຮົບຈະບໍ່ຖືສະບຽງໄປດ້ວຍ; ພວກເຂົາຕ້ອງເພິ່ງປະຊາຊົນໃນໂຂງ ເຂດທີ່ພວກຕົນປະຕິບັດງານ. ເມື່ອຊີບາໄດ້ຍິນຂ່າວເຮື່ອງການກະບົດຂອງອັບຊາໂລມ, ເຂົາກໍສວຍໂອກາດ ທີ່ຈະສ້າງຊື່ສຽງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດພາຍໜ້າ; ຊີບາໄດ້ນຳສະບຽງອາຫານຈາກຄອບຄົວຂອງເມຟິໂບເຊດ ເພື່ອ ຊ່ວຍຄອບຄົວດາວິດແລະຜູ້ຕິດຕາມ ຊຶ່ງເປັນການບອກເຖິງຄວາມພັກດີຕໍ່ກະສັດ ພ້ອມຍັງເປັນການຮັບຮູ້ວ່າ ດາວິດຍັງເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອນຢູ່; ຊີບາຍັງໄດ້ເອົາຕົວລໍຄູ່ໃຫ້ດາວິດໃຊ້ເພື່ອການເດີນທາງ.

ຊີບາບໍ່ໄດ້ບອກດາວິດວ່າສະບຽງແລະຕົວລໍນັ້ນມາຈາກເມຟິໂບເຊດ; ອາດຈະເປັນສ້າງຄະແນນສຳລັບຕົວ ເອງ; ເວລາດາວິດຖາມເຖິງນາຍ ລາວກໍຕອບວ່າເມຟິໂບເຊດຕ້ອງການຢູ່ທີ່ເຢຣູຊາເລັມເພື່ອຊ່ວຍອັບຊາ ໂລມ. ຄວາມຈິງແທ້ ເມຟິໂບເຊດເປັນຄົນພິການແລະບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເດີນທາງຜູ້ດຽວໄດ້; ແລະຊີບາຜູ້ເປັນ ຄົນໃຊ້ກໍໄດ້ໜີປະເຈົ້ານາຍຂອງຕົນ ກະສັດດາວິດຮຽນຮູ້ຄວາມຈິງພາຍຫລັງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນມາເຢຣູຊາ ເລັມ (2 ຊມອ 16:24-30). ເພາະຫລາຍໆຄົນໄດ້ເຂົ້າຂ້າງອັບຊາໂລມ, ສະນັ້ນດາວິດບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະເຊື່ອຜູ້ ໃດແທ້; ດາວິດອີກຫ້າກເພາະລູກທໍຣະຍົດ ເພິ່ນຈຶ່ງຟັງຄວາມຊີບາແລະໃຫ້ລາງວັນລາວ; ຊີບາໄດ້ຮັບດິນ ຫລາຍສົມຄວນຈົນເຮັດໃຫ້ລາວກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີໃນທັນໃດ.

2. ອັນຕລາຍຕໍ່ໜ້າ (2 ຊາມອເອນ 16: 5-14)

ດາວິດໄດ້ຮັບການໝູນໃຈຈາກການຊ່ວຍເຫລືອຂອງຊີບາ. ແຕ່ໂຊກຮ້າຍເພາະຜູ້ທີ່ດາວິດຈະພົບຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ ສົນໃຈນຳກະສັດເລີຍ. ຊີເມອີເປັນຍາດຂອງກະສັດຊາອູນ (16: 5) ຊຶ່ງເປັນພໍ່ເມັງຂອງດາວິດ (1 ຊມອ 18: 26-27). ໃນລະຍະທີ່ດາວິດຫລົບໜີຈາກການຕາມຂ້າຂອງກະສັດຊາອູນ, ຊີເມອີເຄີຍນັບຖືແລະໝູນໃຈ ເພິ່ນ; ດາວິດຮັກແລະນັບຖືກະສັດຊາອູນແລະບໍ່ຍອມຂ້າເພິ່ນເມື່ອມີໂອກາດ (1 ຊມອ 24; 26). ແຕ່ໃນທີ່ ສຸດພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ກຳຈັດກະສັດຊາອູນ (1 ຊມອ 28: 19; 31: 1-6).

ເວລາດາວິດໄດ້ເປັນກະສັດ, ຫລາຍຄົນກໍຄິດວ່າ ດາວິດຈະຂ້າທຸກຄົນໃນຄອບຄົວຂອງຊາອູນ; ແຕ່ດາວິດ ເຮັດກົງກັນຂ້າມ ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ທີ່ເພິ່ງຢ່າງປອດພັຍສຳລັບຄອບຄົວຂອງຊາອູນ; ແຕ່ທະຫານຂອງດາວິດຫລາຍ ຄົນກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນພ້ອມແລະພວກເຂົາໄດ້ປະທານຫລາຍໆຄົນໃນຕະກຸນຂອງກະສັດຊາອູນ.

ຫລານຜູ້ຊື້ໂຍອາບເປັນຜູ້ບັນຊາການກອງທັບຂອງດາວິດ (1 ຂຄ 2: 16; 2 ຊມອ 8: 16). ຫລານຂອງກະສັດຊາອູນຜູ້ຊື້ອັບເນີ ເຄີຍເປັນຜູ້ບັນຊາການກອງທະຫານຂອງເພິ່ນ (1 ຊມອ 14: 50). ຫລັງຈາກຊາອູນໄດ້ຕາຍໄປ, ອັບເນີໄດ້ຂໍເຂົ້າມາຢູ່ຝ່າຍດາວິດ; ຫລາຍກວ່ານັ້ນ ອັບເນີຍັງນຳພາຄົນໃນຕະກຸນເປັນຢາມິນ ແລະຕະກຸນອື່ນໆໃຫ້ຍອມຮັບດາວິດວ່າເປັນກະສັດທີ່ຖືກຕ້ອງ; ດ້ວຍເຫດນີ້ ດາວິດແລະອັບເນີຈຶ່ງໄດ້ສລອງສັນຍາໃໝ່ລະຫວ່າງພວກເຂົາເຈົ້າ (2 ຊມອ 3: 17-21).

ແຕ່ໂຍອາບບໍ່ສາມາດອະພິຍອັບເນີຜູ້ໄດ້ຂ້າມ້ອງຂອງລາວໃນສມັຍທີ່ເປັນສັດຕູກັນ (2 ຊມອ 2: 17-23); ໂຍອາບຕ້ອງການແກ້ແຄ້ນອັບເນີຫລາຍກວ່າຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ດາວິດ; ໃນຂະນະທີ່ອັບເນີອອກໄປຮິບໂຮມຄົນຕະກຸນຕ່າງໆໃຫ້ຍອມຮັບດາວິດວ່າເປັນຜູ້ຄອງຣາດ, ໂຍອາບແລະນ້ອງຊາຍອີກຜູ້ນຶ່ງຊື່ ອາບີຊັຍໄດ້ພາກັນຂ້າອັບເນີເສັງ ທັງໆທີ່ກະສັດດາວິດໄດ້ສັນຍາໃຫ້ຄວາມປອດພັຍສຳລັບອັບເນີ (2 ຊມອ 3: 30) ການໄວ້ທຸກການຕາຍຂອງອັບເນີ ເຮັດໃຫ້ປະຊະຊົນຮັບຮູ້ວ່າດາວິດບໍ່ມີສ່ວນໃນການຕາຍຂອງອັບເນີ; ແຕ່ຫລາຍຄົນໃນຕະກຸນເປັນຢາມິນຍັງເຊື່ອວ່າດາວິດໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ປະທານອັບເນີ ເພາະມັນເປັນເລື່ອງທີ່ເຊື່ອໄດ້ຍາກວ່າແມ່ທັບຂອງດາວິດຈະຝືນຄຳສັ່ງກ່ຽວກັບຄວາມປອດພັຍຂອງອັບເນີ.

ຕໍ່ມາກໍມີ ເຣຄັບ ແລະບາອານາທີ່ໄດ້ຂ້າລູກຊາຍຄົນດຽວທີ່ເຫລືອຂອງກະສັດຊາອູນ ຜູ້ຊື້ ອິສໂບເຊດ ເພື່ອຫວັງຈະໄດ້ລາງວັນຈາກດາວິດ ເພາະພວກຕົນໄດ້ລົບລ້າງຜູ້ທີ່ຈະມາຍາດບັນລັງຂອງເພິ່ນ (2 ຊມອ 4: 1-12). ອີກເທື່ອນຶ່ງ ດາວິດໄດ້ສະແດງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງເພິ່ນ ແຕ່ຫລາຍຄົນກໍຍັງມີການສົງສັຍຢູ່.

ຊີເມອີ ເຊື່ອວ່າການຕາຍຂອງຄົນໃນຕະກຸນເປັນຢາມິນແມ່ນດາວິດເປັນຄົນສັ່ງ; ລາວໄດ້ຮັກສາຄວາມຄຽດໄວ້ໃນໃຈເປັນເວລານານ; ໃນຕອນນີ້ ຊີເມອີຄິດວ່າເປັນໂອກາດດີໃນການແກ້ແຄ້ນ ເພາະລາວຄິດວ່າດາວິດໄດ້ຕົກຈາກບັງລັງແລ້ວ ແລະດາວິດຄົງຮູ້ຕົວຕົວເພາະຫຍັງ. ກະສັດຈະບໍ່ລົງໂທດຄົນທີ່ເຮັດໃນທາງຊອບທັມ. ເໝືອນຄາວທີ່ຜ່ານມາ, ກະສັດດາວິດໄດ້ເພິ່ງພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ງໃນຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະອົງ (2 ຊມອ 16: 11-12).

3. ຄຳປຶກສາແປກປລາດ (2 ຊາມູເອນ 16: 15-23)

ຂະນະທີ່ດາວິດແລະຜູ້ຕິດຕາມເດີນທາງໄປຫາຄວາມປອດພັຍ, ອັບຊາໂລມແລະກຳລັງໄດ້ເຂົ້າມາເຖິງເຢຣູຊາເລັມ; ອາຣີໂທເຟນຊຶ່ງເປັນທີ່ປຶກສາຜູ້ທີ່ດາວິດໄວ້ໃຈກໍຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນກັບອັບຊາໂລມ (16: 23). ເປັນເລື່ອງແປກທີ່ອາຣີໂທເຟນຈະກະບົດຕໍ່ດາວິດເພາະໄດ້ຮັບໃຊ້ເພິ່ນມາຫລາຍປີ ນອກຈາກວ່າດາວິດຈະເຄີຍທໍຣະຍົດຕໍ່ລາວກ່ອນ. ການເຮັດຜິດປະເວນີຂອງດາວິດ ແລະການຂ້າຜິວຂອງນາງບັດເຊບາ ເປັນການທຳລາຍຄອບຄົວຂອງອາຣີໂທເຟນ ເພາະນາງບັດເຊບາເປັນຫລານສາວຂອງລາວ (2 ຊມອ 11). ບາດແຜໃນໃຈເຮັດໃຫ້ອາຣີໂທເຟນຕອງເຂົ້າຢູ່ຝ່າຍອັບຊາໂລມເພື່ອລົ້ມດາວິດຈາກບັນລັງ.

ອີງຕາມ 1 ຂາວຄາວ 27: 33, ດາວິດມີທີ່ປຶກສາສອງຄົນທີ່ເຊື່ອໄດ້; ຄົນນຶ່ງແມ່ນອາຣີໂທເຟນ ແລະອີກຄົນ

ນຶ່ງແມ່ນ ຮູຊັຍ. ຮູຊັຍສັດຊື່ຕໍ່ດາວິດ ແລະລາວພຍາຍາມໜີໄປກັບດາວິດ; ແຕ່ດາວິດໄດ້ໃຊ້ຮູຊັຍໃຫ້ເປັນນັກສືບເຮືອງຂອງອັບຊາໂລມ ແລະໄດ້ໃຊ້ຮູຊັຍໃຫ້ເປັນຜູ້ເຮັດໃຫ້ການປຶກສາຂອງອາຣີໂທເຟນລົ້ມເຫລວໄປ (2 ຊມອ 15: 32-37). ຮູຊັຍໄດ້ກັບຄືນໄປເຢຣູຊາເລັມແລະພຍາຍາມຢູ່ໃກ້ຊິດກັບອັບຊາໂລມ (16: 16-19). ອັບຊາໂລມເກີດຄວາມສົງສັຍການມາຂອງຮູຊັຍ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດເພິ່ນກໍຍອມຮັບໃຫ້ເປັນທີ່ປຶກສາທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້. ການຕັດສິນໃຈຂອງອັບຊາໂລມເປັນພ້ອມຕໍ່ລາວເອງ; ຮູຊັຍສິ່ງຂ່າວການເຄື່ອນໄຫວຂອງອັບຊາໂລມໃຫ້ດາວິດເປັນປະຈຳ; ແລະໃນທີ່ສຸດ, ຮູຊັຍກໍກາຍເປັນເຄື່ອງມືໃນການທຳລາຍຜູ້ທີ່ຢາກຈະເປັນກະສັດ.

ເນື່ອງຈາກຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈໃນຕຳແໜ່ງກະສັດໃໝ່, ອັບຊາໂລມຕ້ອງປຶກສາອາຣີໂທເຟນ; ອາຣີໂທເຟນໄດ້ເປັນຜູ້ໃຫ້ຍຸທວິທີທາງການເມືອງກັບກະສັດໃໝ່. ໃນສັມຍນັ້ນ ດິນແລະໃບຕາດິນຈະຖືກຖ່າຍທອດຈາກຜູ້ຍິງໄປໃຫ້ສາມີຂອງນາງ; ສະນັ້ນຜູ້ຊະນະຈະຕ້ອງແຕ່ງງານກັບເມັງ ຫລືນາງສາມີຂອງກະສັດຜູ້ທີ່ເສັງໄຊ. ເມັງແລະສາມີທັງຫລາຍເປັນກຳມະສິດຂອງຜູ້ຄອງອຳນາດ; ການໄດ້ເມັງແລະນາງສາມີຂອງກະສັດຄົນທີ່ເສັງຊັຍ ສະແດງເຖິງການໄດ້ທຸກຢ່າງມາຄອບຄອງ. ການສົມສູ້ກັບນາງສາມີຂອງດາວິດຕໍ່ໜ້າຜູ້ຊົນ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າອັບຊາໂລມໄດ້ຄອງບັນລັງຂອງດາວິດ ແລະປະກາດວ່າພໍ່ຂອງຕົນໄດ້ຖືກປົດຕຳແໜ່ງແລ້ວ.

ຄວາມບາບໃຫ້ກຳເນີດຄວາມບາບ. ຜູ້ປະກາດນາທານໄດ້ທຳນວາຍສິ່ງທີ່ອັບຊາໂລມໄດ້ເຮັດຕໍ່ດາວິດເວລາເພິ່ນເຮັດບາບກັບນາງບັດເຊບາ (2 ຊມອ 12: 9-12). ດາວິດອາດຈະຄິດເຖິງຄຳທຳນວາຍນີ້ເວລາເພິ່ນປົບໜີຈາກອັບຊາໂລມ ເຖິງວ່າເວລາຈະຜ່ານໄປດົນນານແລ້ວທີ່ເພິ່ນໄດ້ຂ້າອູຣິຢາ. ສັມຍຍັງໝຸ່ມດາວິດເປັນຄົນໃຈຮ້ອນ ແລະໄດ້ເຮັດຫລາຍຢ່າງທີ່ເພິ່ນກິນແໜງຄາວຫລັງ; ແຕ່ຫລັງຈາກຮູ້ຕົວ ດາວິດກໍສາລະພາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະກັບໃຈໃໝ່; ດາວິດໄດ້ເພິ່ງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າສເມີມາ; ຄວາມເຊື່ອຂອງດາວິດເຮັດໃຫ້ເພິ່ນສາມາດທົນກັບການທົດລອງຫລາຍໆຢ່າງ; ໃນຕອນນີ້ດາວິດກໍສູງອາຍຸແລ້ວ ແລະເພິ່ນກໍສາລາດກວ່າເກົ່າ; ດາວິດມອບຊີວິດໄວ້ໃນມືພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ນກໍຕໍ່ສູ້ກັບອຸປະສັກດ້ວຍຄວາມອົດທົນແລະດ້ວຍກຽດສັກສີ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ການຖືກທຳຣະຍົດຈາກເພື່ອນ ຫລືຄົນໃນຄອບຄົວນັບວ່າເປັນເຮືອງເຈັບປວດ. ເຮືອງນີ້ໄດ້ມີຂຶ້ນຫລາຍໆເທື່ອໃນພຣະຄຳພີ: ໂຢເຊັບໄດ້ຖືກອ້າຍໆຫັກຫລັງ; ດາວິດຫັກຫລັງອູຣິຢາ; ລູກຂອງດາວິດຫັກຫລັງເພິ່ນ, ສາວິກຫັກຫລັງພຣະເຢຊູ. ໃນເວລາເຊັ່ນນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງເພິ່ງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ: "ເຮົາຈະບໍ່ປະຖິ້ມເຈົ້າ" (ພບສ 31: 6,8; ຢຊ 1: 5; ຮຣ 13: 5). ພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງປ່ຽນແປງເໝືອນດັ່ງໂລກນີ້. ເວລາຄົນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຜິດຫວັງ, ເຮົາສາມາດເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງດາວິດ ແລະເຊື່ອໝັ້ນໃນຄວາມຮັກເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະວິນຍານຊົງສອນພວກເຮົາໃຫ້ຕອບການເຍາະເຍີ້ຍດ້ວຍການໃຫ້ອະພິຍ, ສິ່ງບໍ່ອາດອິດໄດ້ດ້ວຍຄວາມອົດທົນ, ແລະຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມດ້ວຍຄວາມເມດຕາ. ພຣະເຢຊູເອງຊົງເປັນແບບຢ່າງ; ເວລາພຣະອົງຖືກຄົນທັງຫລາຍໝິ່ນປມາດ, ພຣະອົງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະບິດາສຳລັບພວກເຂົາ (ລກ 23:34). ພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາແລະຈະຊົງໃຫ້ກຳລັງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຊີບາຈຶ່ງທໍຣະຍົດນາຍຂອງຕົນ? ພວກເຮົາຈະເຮັດວິທີໃດກັບຄົນທີ່ມັກຍາດເອົາໜ້າຈາກວຽກທີ່ເຮົາເອງເປັນຄົນເຮັດ?
2. ເປັນຫຍັງດາວິດຈຶ່ງຫ້າມພວກທະຫານບໍ່ໃຫ້ລົງໂທດຊີເມອີຜູ້ຮ້ອງດ່າກະສັດ? ພວກເຮົາອາດຈະຮູ້ຈຸດປະສົງຂອງລາວ ແຕ່ເປັນຫຍັງເວລາຊີເມອີພຍາຍາມຢຽບຢໍາດາວິດເວລາເພິ່ນລົ້ມຈຶ່ງຜິດ?
3. ດາວິດເປັນແບບຢ່າງເຮືອງຄວາມເຊື່ອໃຫ້ກັບປະຊາຊົນວິທີໃດ ຂະນະທີ່ຊີເມອີສາບແຂ່ງເພິ່ນ? ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຫຍັງແດ່ຈາກເຫດການນີ້?
4. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການ ຫລືເຄີຍເຫັນຄວາມຈິງເຮືອງຄວາມບາບໃຫ້ກຳເນີດຄວາມບາບບໍ່? ປະສົບການນີ້ເປັນຜົນແນວໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ຫລືໃນຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານກັບພຣະເຈົ້າ?
5. ເວລາໄດ້ຮັບການປຶກສາຈາກຄົນອື່ນໆ, ພວກເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າສິ່ງນັ້ນຈະເປັນປະໂຫຍດຫລືບໍ່? ພວກເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ວິທີໃດວ່າຄຳປຶກສານັ້ນດີ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 11

ໂສກເລົ້າເພາະເສັຍລູກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ຊາມູເອນ 18
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	2 ຊາມູເອນ 18
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ຊະນະສົງຄາມ ແຕ່ລູກຊາຍທີ່ຮັກຕາຍ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະເລົ້າໂລມໃຈຜູ້ເສັຍລູກແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້ວິທີການເລົ້າໂລມໃຈຜູ້ເສັຍລູກໄປ.

ບົດນຳ

ຊີວິດຂອງຄົນນັ້ນເປັນສິ່ງບໍ່ແນ່ນອນ, ບາງມື້ກໍມີຄວາມສະບາຍໂລ່ງອີກໂລ່ງໃຈ, ບາງມື້ກໍເປັນທຸກໃຈ ແລະ ເຮົາເອງກະບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງຮູ້ສຶກບໍ່ມ່ວນໃນຈິດໃຈ ແລະ ສບາຍໃຈເປັນຄັ້ງເປັນຄາວ ຄັ້ງນີ້ເຮົາເຫັນກະສັດດາວິດເສັຍອັບຊາໂລມຜູ້ເປັນລູກຊາຍຖືກຂ້າຕາຍໃນສນາມຮີບ. ຄວາມເສັຍໃຈຂອງເພິ່ນຈົນເຖິງຂັ້ນເວົ້າວ່າ “ໂທ ອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງພໍ່ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ພໍ່ຢາກຕາຍແທນລູກ ອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ” ແລະ ຄຳເວົ້າຄຳນີ້ໃຊ້ກັນມາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ເມື່ອມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມີລູກຕາຍກ່ອນພໍ່ກ່ອນແມ່.

1. ວິທີການສູ້ຮີບ (2 ຊາມູເອນ 18:1-8)

ຫວນຄົນຫລັງໃນບົດ 17 ເຮົາເຫັນວ່າກະສັດດາວິດໄດ້ຖອຍໜີໄປກັບພວກອິສເອນດ້ວຍຄວາມເມື່ອຍແລະ ຫົວເຂົ້າປາອາຫານ ພາສາເຮົາດຽວນີ້ເຮົາຈະເວົ້າວ່າແຕກເສີກ. ຕອນນັ້ນດາວິດກໍໄດ້ຮັບຄຳລາຍງານຈາກພວກສອດແນມທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມວ່າ ອັບຊາໂລມຈະບຸກໂຈມຕີແລະກໍຖືກໂຈມຕີແທ້ຈິນດາວິດໄດ້ລ້າຖອຍມາຕັ້ງທັບທີ່ໄກ້ຄຽງກັບແມ່ນ້ຳຈໍແດນເພື່ອເອົາຕົວລອດເສັຍກ່ອນ, ແຕ່ເມື່ອເຕົ້າໂຮມກຳລັງກອງທະຫານແລ້ວຈຶ່ງ ວາງແຜນບຸກໂຈມຕີອີກ. “ຢູ່ຕໍ່ມາ ກະສັດດາວິດໄດ້ທ້ອນໂຮມເອົາທະຫານທັງໝົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ມີຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກອງພັນແລະກອງຮ້ອຍ” (ຂໍ້ 1).

ການສູ້ຮີບຄັ້ງນີ້ດາວິດໄດ້ແບ່ງທະຫານເປັນສາມກອງພົນໂດຍແຕ່ງຕັ້ງ 1. ໂຢອາບ. 2. ອາບິຊັຍແລະ 3. ອິທຕັຍ ໃຫ້ເປັນນາຍພົນບັງຄັບບັນຊາທະຫານຄົນລະກອງພົນ ແລ້ວບອກພວກທະຫານວ່າທ່ານຈະໄປສູ້ຮີບຮ່ວມກັບທະຫານ. “ເຈົ້າຊີວິດໄດ້ເວົ້າກັບທະຫານຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເຮົາເອງກໍຈະໄປກັບພວກເຈົ້າ” (ຂໍ້ 2). ເຮົາເຫັນຄວາມສລາດຂອງກະສັດດາວິດ ທີ່ແບ່ງທະຫານເປັນສາມກອງພົນແລ້ວແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເພິ່ນຍັງເວົ້າວ່າ “ເຮົາເອງກໍຈະໄປກັບພວກເຈົ້າ” ຄຳເວົ້ານີ້ໄດ້ເປັນກຳລັງໃຈອັນມະຫາສານແກ່ພວກທະຫານທັງໝົດ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຄຳເວົ້ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຄຳສັ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງສາວິກວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງໄປ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາ

ຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາ ສາຣະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແທລະ, ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນຫມົດກັບ” (ມັດທາຍ 28:19-20). ແປວ່າພຣະເຢຊູບອກສາວິກອອກໄປປະກາດເຣື່ອງການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ເປັນຄວາມຈິງເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ປະການສຳຄັນອີກອັນນຶ່ງແມ່ນພຣະອົງຊົງ ກ່າວວ່າ ເຮົາຢູ່ກັບ ທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນຫມົດກັບ” ແປວ່າຈະຊົງຢູ່ກັບຜູ້ອອກໄປປະກາດຈົນໂລກສລາຍ.

ພວກເຂົາຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ຂໍພຣະອົງຢ່າໄປກັບພວກຂ້ານ້ອຍເລີຍ ຖ້າວ່າພວກຂ້ານ້ອຍທຸກຄົນຖອຍຫນີຫລືວ່າ ຖືກຂ້າເສັງເຄິ່ງນຶ່ງມັນກໍບໍ່ສຳຄັນເທົ່າກັບເສັງພຣະອົງ ເພາະພຣະອົງມີຄ່າເໝືອກວ່າພວກຂ້ານ້ອຍຕັ້ງສິບພັນ ຄົນ” (ຂໍ້ 3) ແປວ່າພວກທະຫານໄດ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ດາວິດອອກໄປຕໍ່ສູ້ເສິກສິງຄາມ ດ້ວຍພວກທະຫານເຫັນວ່າ ຄຸນຄ່າຮາຄາຂອງດາວິດຄົນດຽວນັ້ນມີຄ່າຫລາຍກວ່າທະຫານສາມພັນຄົນເສັຍອີກ. ດັ່ງນັ້ນພວກທະຫານ ສາມພັນຄົນຈຶ່ງພ້ອມທີ່ຈະອອກໄປສູ້ຮົບ“ເຈົ້າຊີວິດຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເຮົາຈະເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າດີ” ໃນຂະນະ ທີ່ພວກທະຫານຂອງພຣະອົງຍ່າງອອກໄປເປັນຫມວດລະພັນ ຫມວດລະຮ້ອຍຄົນນັ້ນ ກະສັດດາວິດກໍໄປຍືນ ຢູ່ຂ້າງປະຕູກຳແພງເມືອງພຣະອົງໄດ້ຮ້ອງບອກໂຢອາບ ອາບິຊັຍແລະອິທຕ້ຍວ່າ, “ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ຂໍຢ່າ ທຳຮ້າຍຊາຍຫນຸ່ມອັບຊາໂລມເດີ” ກະສັດດາວິດໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງນີ້ແກ່ນາຍທະຫານທຸກຄົນ ພວກທະຫານທຸກ ກົມກອງກໍໄດ້ຍິນຫມົດ” (ຂໍ້ 4-5). ທີ່ສິງຄາມນັ້ນທະຫານດາວິດໄດ້ຕໍ່ສູ້ແລະຂ້າທະຫານອິສຣາເອນເຖິງຊາວ ພັນຄົນ, ຊຶ່ງເສິກສິງຄາມຄັ້ງນີ້ໄດ້ນຳຄວາມເສັຍຫາຍໃຫ້ແກ່ອັບຊາໂລມຢ່າງໜັກ. (ອ່ານ ຂໍ້ 6-8) ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ ອັບຊາໂລມຫນີເຂົ້າປ່າຕິບໜາເພື່ອເອົາຕົວລອດ. ໃນຂະນະທີ່ອັບຊາໂລມຂໍ້ມ້າຫນີຄວາມຕາຍເຂົ້າປ່າຕິບ ໜານັ້ນເສື້ອລາມຂອງເພິ່ນກໍໄປຕິດເກາະຄາຢູ່ງ່າໄມ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຊຊັດໄປຈົນຄໍຂອງເພິ່ນໄປຕິດຄ້າງກັບ ງ່າມໄມ້ຈົນອອກບໍ່ໄດ້ (ຂໍ້ 9) ແລະທະຫານຝ່າຍເດວິດໄດ້ເຫັນແລ້ວໄປລາຍງານຕໍ່ນາຍພົນໂຢອາບຜູ້ທີ່ດາ ວິດແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ນຳທະຫານພັນຄົນ, ເມື່ອໂຢອາບໄດ້ຮັບຮູ້ຈາກຄຳລາຍງານຂອງທະຫານແລ້ວຈຶ່ງກັບໄປຂ້າ ອັບຊາໂລມດ້ວຍມືຂອງລາວເອງ. “ໂຢອາບເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ຂ້ອຍຈະບໍ່ຍອມເສັງເວລາເວົ້າກັບເຈົ້າດອກ” ໃນ ຂະນະທີ່ອັບຊາໂລມຍັງມີຊີວິດ ແລະແຂວນຢູ່ຕົ້ນກໍນັ້ນ ໂຢອາບກໍຖອດຫອກຂອງຕົນສາມດວງແທງຫນ້າ ເອິກຂອງທ່ານ” (ຂໍ້ 14) ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຄຳສັ່ງດາວິດທີ່ສັ່ງວ່າ “ພຣະອົງໄດ້ຮ້ອງບອກໂຢອາບ ອາບິຊັຍ ແລະອິທຕ້ຍວ່າ, “ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ຂໍຢ່າທຳຮ້າຍຊາຍຫນຸ່ມອັບຊາໂລມເດີ” ກະສັດດາວິດໄດ້ໃຫ້ຄຳສັ່ງນີ້ ແກ່ນາຍທະຫານທຸກຄົນ ພວກທະຫານທຸກກົມກອງກໍໄດ້ຍິນຫມົດ” (ຂໍ້ 5). ສລຸບແລ້ວແມ່ນໂຢອາບຜູ້ທີ່ດາ ວິດໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນນາຍພົນນຳທະຫານໄປຕໍ່ສູ້ເສິກສິງຄາມເປັນຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງດາວິດ ລັກເຮັດ ໃນສິ່ງເຈົ້ານາຍສັ່ງໄວ້ບໍ່ໃຫ້ເຮັດ.

2. ໂຢອາບເຊື່ອງຄວາມຜິດ (2 ຊາມູເອນ 18:9-22)

ໂຢອາບຮູ້ວ່າຕົວເອງໄດ້ເຮັດຜິດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງຕໍ່ກະສັດດາວິດ ດ້ວຍວ່າດາວິດໄດ້ສັ່ງໄວ້ແລ້ວວ່າ “ເພື່ອ ເຫັນແກ່ເຮົາ ຂໍຢ່າທຳຮ້າຍຊາຍຫນຸ່ມອັບຊາໂລມເດີ” (ຂໍ້ 5). ແຕ່ເບິ່ງເໝືອນວ່າຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງໂຢ ອາບທີ່ມີຕໍ່ອັບຊາໂລມນັ້ນຖ້ວມລົ້ນຄຳສັ່ງຂອງກະສັດດາວິດ, ດັ່ງນັ້ນບົດຮຽນສຳລັບເຮົາແມ່ນໃຫ້ເຮົາຕ້ອງ ເຊົາບໍ່ຄຽດແຄ້ນຜູ້ໃດທັງໝົດ ຫາກເຮົາຍັງຄິດຄຽດແຄ້ນຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງເຮົາອາດກາຍເປັນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງ

ພຣະເຢຊູແລະເຮັດຜິດຄືໂຢອາບກໍເປັນໄດ້ (ມັດທາຍ 5:44). ປະການທີສອງ ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຄວາມຮັກຣະຫວ່າງກະສັດດາວິດແລະອັບຊາໂລມສອງພໍ່ລູກ ເປັນຄ້າຍຄືພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຊື່ວ່າເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ. ກະສັດດາວິດຮູ້ດີວ່າອັບຊາໂລມຜູ້ເປັນລູກມີຄວາມຜິດຢ່າງໜັກ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນເພິ່ນຍັງສັ່ງທະຫານທຸກຄົນບໍ່ໃຫ້ເຮັດອັນຕະຫລາຍໃດໆຕໍ່ອັບຊາໂລມຜູ້ເປັນລູກຊາຍ ສຸດທີ່ຮັກຂອງເພິ່ນ, ຮູບພາບຕອນນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າຫລາຍເທື່ອເຮົາຜູ້ເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາເອງກໍເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະບິດາເຊັ່ນກັນ ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລົງໂທດເຮົາຢ່າງກະທັນຫັນ, ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງໃຫ້ໂອກາດເຮົາກັບໃຈໃໝ່ເລີຍ.

ໂຢອາບໄດ້ຮັບໃຊ້ດາວິດດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີມາຫລາຍພ້າຫລາຍປີ ແຕ່ຄັ້ງນີ້ລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງດາວິດ ເພາະວ່າຄວາມຄຽດແຄ້ນທີ່ລາວມີຕໍ່ອັບຊາໂລມໄດ້ຖ້ວມລົ້ນຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ລາວໄດ້ຂ້າອັບຊາໂລມດ້ວຍມືຂອງລາວເອງ ແລະລາວກໍຊຸກເຊືອງເຮືອງນີ້ໄວ້ບໍ່ໃຫ້ດາວິດຮູ້ ເພາະດາວິດເປັນພໍ່ທີ່ຮັກລູກຊາຍແບບບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ຈະຊົ່ວຫລີດີກະແມ່ນລູກ ຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃດເຮັດອັນຕະຫລາຍຕໍ່ອັບຊາໂລມ. ຕອນນັ້ນຫລັງຈາກສິ້ນສົງຄາມດາວິດກໍລໍຖ້າພັງຂ່າວດີຈາກພວກທະຫານ ແຕ່ຂ່າວທີ່ມາເຖິງດາວິດນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເພິ່ນຕ້ອງການຢາກພັງ ຄືລູກຊາຍອັບຊາໂລມໄດ້ເສຍຊີວິດໃນສົງຄາມແລ້ວ.

3. ດາວິດໂສກເສົ້າ (2 ຊາມູເອນ 18:33)

“ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຊີວິດກໍໂສກເສົ້າເສັ້ນໃຈ ພຣະອົງຂຶ້ນໄປຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ຫ້ອງເທິງປະຕູກຳແພງເມືອງ ໃນເວລາຢ່າງຂຶ້ນໄປນັ້ນ ພຣະອົງກໍຮ້ອງໄຫ້ຈົ່ມວ່າ, “ໂທ ອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງພໍ່ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ພໍ່ຢາກຕາຍແທນລູກ ອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ” (ຂໍ້ 33). ໃນຂະນະທີ່ດາວິດໂສກເສົ້າເສັ້ນໃຈນັ້ນເພິ່ນໄດ້ອຸທານອອກມາວ່າ “ຖ້າເປັນໄປໄດ້ພໍ່ຢາກຕາຍແທນລູກ” ນີ້ເປັນຄຳເວົ້າຂອງພໍ່ທຸກຄົນໃນທຸກວັນນີ້ທີ່ເຫັນລູກເຈັບປ່ວຍ ຫລືເຫັນລູກຕາຍແຕ່ຍັງຫນຸ່ມນ້ອຍຈຶ່ງຄິດຢາກເຈັບ ຫລືຕາຍແທນລູກ. ອີກຢ່າງດາວິດມີຄວາມເສັ້ນໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າລູກກ່ອນຕາຍ ແລະເສັ້ນໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນລູກກັບໃຈສາຣະພາບຄວາມຜິດ ເພາະວ່າຈິດໃຈຂອງເພິ່ນພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໃຫ້ອະພິຍຄວາມຜິດຂອງລູກ ແຕ່ລູກບໍ່ມີໂອກາດຂໍອະພິຍ.

ຄຳຖາມ:

1. ດາວິດໄດ້ວາງແຜນການສູ້ຮົບແນວໃດ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີແຜນ?
2. ນາຍທີ່ດາວິດແຕ່ງຕັ້ງມີໃຜແດ່? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນນາຍພົນ?
3. ກ່ອນອອກໄປສູ້ຮົບດາວິດໄດ້ສັ່ງອັນໃດກັນນາຍພົນແລະພົນທະຫານແນວໃດ?
4. ຝ່າຍໃດຂະນະສົງຄາມ?
5. ອັບຊາໂລມຖືກຂ້າຕາຍແນວໃດ?
6. ເມື່ອດາວິດໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າອັບຊາໂລມຜູ້ເປັນລູກຊາຍ ແລະເປັນຜູ້ກະບົດຕາຍແລ້ວ ເພິ່ນມີທ່າທີ່ແນວໃດ?

ບົດຮຽນທີ 12

ພວກກະບົດປຣາຊັຍ

- ຂໍ້ພຣະຄໍາສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** 2 ຊາມູເອນ 20
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ:** 2 ຊາມູເອນ 20
- ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:** ຍິງສລາດໄດ້ຊ່ອຍບ້ານເມືອງຂອງຕົນໃຫ້ພົ້ນຈາກຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍ.
- ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ພວກເຮົາສແວງຫາປັນຍາແນວໃດຕອບສນອງຕໍ່ຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຈະຊອກສແວງຫາປັນຍາຈາກພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍ?

ຄໍານໍາ

ຜູ້ກະບົດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມວຸ້ນວາຍຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ເຊບາ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອານາຈັກຂອງດາວິດບໍ່ມີຄວາມພົ້ນຄົງ. ມີນາຍທະຫານຂອງດາວິດຊື່ວ່າ ໂຈອາດໄດ້ເຮັດຕາມປັນຍາຂອງຍິງຜູ້ມີອໍານາດຄົນນຶ່ງ ທີ່ສຸດອານາຈັກຂອງດາວິດກໍໄດ້ຮັບຄວາມສົງບໍດີ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫາກແຕ່ງງານໃໝ່ ແລະຊື່ເຮືອນໃໝ່ທີ່ສະອາດແລະງາມດີ. ຍາມເຊົ້າ ມີສັດມາທີ່ເດີນບ້ານ ແລະມີປາເຕັ້ນຂຶ້ນລົງທີ່ຫ້ວຍໃກ້ບ້ານ. ວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍ່າງໄປຕາມເຮືອນເລີຍໄປຢຽບພື້ນເຮືອນເລີຍ ໄດ້ຍິນສຽງຜິດປົກກະຕິ ຂ້າພະເຈົ້າເລີຍຮື້ພື້ນປູກາໂຮອອກຫລາຍແຜ່ນ ທີ່ສຸດເລີຍພົບເຫັນປວກກິນເສົາຄໍາ ຊຶ່ງເຈົ້າຂອງເກົ່າບໍ່ເອົາຫົວຊາພຽງເອົາຊີມັງເທລົງໄປຄິດວ່າພວກປວກຕ້ອງຕາຍ. ເຫັນວ່າແມ່ປວກສາມາດໄຂ່ໄວທີ່ສຸດ 30,000 ໃນລະຍະສັ້ນໆມັນຈິງທໍາລາຍເຮືອນເປັນຫລັງໄດ້.

ເຫັນວ່າຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍຄົນນຶ່ງສາມາດທໍາລາຍຄອບຄົວ ບ້ານເມືອງ ຫລືປະເທດໄດ້. ການມີປັນຍາຈາກອົງພຣະເຈົ້າສາມາດມອງເຫັນບັນຫາລ່ວງໜ້າ. ອາຈານໂປໂລເຕືອນພວກເຮົາ, “ເພາະວ່າພວກເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບມະນຸດທັມມະດາ, ແຕ່ຕໍ່ສູ້ຜູ້ປົກຄອງ ຜູ້ມີອໍານາດ ເຈົ້າໂລກທີ່ຢູ່ໃນໂມທະຄວາມມືດແຫ່ງໂລກນີ້ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບກໍາລັງວິນຍານແຫ່ງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນອາກາດສະຖານ” (ອຟຊ 6:12). ເພິ່ນຍັງບອກໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນເອົາໃຈໃສ່ ອ້ອນວອນອະທິຖານເອົາຍຸທພັນຄົບຊຸດຂອງພຣະເຈົ້າມາເປັນອາວຸດຕໍ່ສູ້ກັບອໍານາດຢ່າງນີ້ເພື່ອເອົາຊະນະ (ອຟຊ 6:17).

ບົດຮຽນວັນນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ສຶກສາເຖິງການໃຊ້ພຣະປັນຍາທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ຢາກທໍາລາຍ. ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນຄວາມສັດຊື່ແລະຈິງຮັກພັກດີຂອງພວກອິສຣາເອນເພື່ອໃຫ້ຊາດພົ້ນຄົງເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນເມື່ອມີຄົນຄິດກະບົດ. ພວກກະບົດໄດ້ຕົກລົງກັນ (2 ຊມອ 19:9-10) ພາກັນຮ່ວມກັບ ເຊບາຕໍ່ສູ້ກັບດາວິດ, ສ່ວນຢູດາໄດ້ຕິດຕາມກະສັດຂອງພວກເຂົາຢ່າງສັດຊື່.

1. ການກະບົດຂອງເຊບາ (2 ຊາມູເອນ 20:1-13)

ເຊບາໄດ້ເຂົ້າມາໃນພາບເວລາມີການປະທະກັນລະຫວ່າງພວກອິສຣາເອນກັບພວກຢູດາ (2 ຊມອ 19: 41-43). ເຊບາເປັນຜູ້ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍ ເປັນລູກຂອງ ປິກຣີ ເຜົ່າເບັນຈາມິນ (20:1). ປິກຣີເຄີຍເປັນຜູ້ນຳ ທະຫານຂອງກະສັດຊາອູນແລະເປັນເຜົ່າດຽວກັນ. ປິກຣີບໍ່ດີໃຈກັບຕະກູນພາກເໜືອ ອິສຣາເອນແລະພວກ ຢູດາ (2 ຊມອ 19:41-43).

ຕໍ່ມາເຫັນວ່າພວກອິສຣາເອນໄດ້ໜີຈາກດາວິດໄປຫາເຊບາ (20:2). ແຕ່ເຫັນວ່າພວກຢູດາໄດ້ຕັ້ງໝັ້ນ ຕິດຕາມກະສັດດາວິດຂອງພວກເຂົາຢ່າງສັດຊື່ຈາກຈຳແນກໄປເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ (20:2). ເຊບາໄດ້ແຍກຕົວ ເອງອອກຈາກການປົກຄອງຂອງດາວິດເໝືອນກັບອັບຊາໂລມໄດ້ເຄີຍເຮັດມາແລ້ວ.

ຍັງມີຫລາຍຢ່າງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕອນເຊບາໄດ້ກະບົດ. ເວລາດາວິດໄປເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມເພິ່ນໄດ້ຮັກສາ ກຸ່ມເມັງນ້ອຍທັງຫລາຍ. ຕາມທຳນຽມຂອງສັມຍນັ້ນກະສັດໄດ້ເອົາເມັງຫລາຍຄົນ. ແຕ່ເຫັນວ່າອັບຊາໂລມ ໄດ້ເຮັດຜິດເຮືອງເພດສັມພັນກັບຕໍ່ຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ເພື່ອເປັນການບໍ່ເຫັນດີກັບກະສັດດາວິດ (16:20-21). ດັ່ງ ນັ້ນ, ດາວິດກໍຢຸດມີຄວາມສັມພັນກັບພວກເມັງນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ (20:3) ເຫັນວ່າພວກຜູ້ຍິງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີລູກ ພຽງ ແຕ່ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາອາສັຍຢູ່ຮ່ວມກຸ່ມກັບພວກຍິງໝ້າຍ ເພາະລູກຊາຍຂອງດາວິດຜູ້ມີຊື່ວ່າ ອັບຊາ ໂລມໄດ້ເປັນຄົນກໍ່ເຫດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງນີ້.

ດາວິດບໍ່ໄດ້ຈັດການເຮືອງເມັງນ້ອຍທັງຫລາຍເທົ່ານີ້ ເພິ່ນຍັງບອກໃຫ້ ອາມາຊາຮວມເອົາທະຫານໃນ ເມືອງຢູດາເພາະດາວິດບໍ່ຕ້ອງການພຽງແຕ່ພວກທະຫານຮັບຈ້າງໄປຕໍ່ສູ້ກັບພວກກະບົດ. ຕອນນີ້ເຫັນວ່າ ອາມາຊາຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາທະຫານ (19:13-14). ເຫັນວ່າ ອາມາຊາບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເກນ ທະຫານໃຫ້ໄດ້ຕາມເວລາສາມວັນ (20:4), ແລະອາມາຊາຍັງບໍ່ເຫັນເຖິງເວລາສຸກເສີນຈະເກີດຂຶ້ນ. ດາວິດ ເຫັນວ່າຈຳເປັນຕ້ອງຈັດການເຮືອງທະຫານໂດຍດ່ວນ. ດາວິດມີແຜນການນຳທະຫານໄປຕີພວກສັດຕູ ໂດຍບໍ່ອາສັຍ ອາມາຊາ, ແຕ່ດາວິດຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນເອົາ ອາບິຊັຍ ຜູ້ເປັນນາຍທະຫານປະຈຳຄ້າຍ ແລະເປັນພີ່ ນ້ອງຂອງ ອາມາຊາ (1 ຂ່າວຄາວ 2:16-17). ຕອນນີ້ຜູ້ກະບົດ ເຊບາມີເວລາຫລາຍ ສ້າງທະຫານແລະກຳ ແພງປ້ອງກັນ (2 ຊມອ 20:6). ທະຫານຂອງດາວິດປະກອບຫລາຍກຸ່ມ. ນຶ່ງ, ພວກທະຫານຈ້າງສ່ວນຕົວ ປະຈຳວັງ. ສອງ, ພວກທະຫານເກນໃນເວລາສຸກເສີນຜູ້ ອາມາຊາເກນ. ອາບິຊັຍນຳພວກທະຫານເກນ, ທະ ຫານຈ້າງ, ແລະທະຫານຜູ້ຊຳນານການຮີບຜູ້ເຄີຍຢູ່ກັບນາຍພັນໂຈອາບ.

ມີການກະທົບລະຫວ່າງໂຈອາບແລະ ອາມາຊາ ຜູ້ເຮັດວຽກຊ້າເວລາເກນທະຫານ ຕອນນີ້ເປັນເວລາມີ ບັງຫາໃຫຍ່ “ຫີນໃຫຍ່ຕັນ” (20:8) ແລະເປັນຄວາມຊົງຈຳໃນເຂດແດນຂອງເບັນຈາມິນ. ໂຈອາບໄດ້ໃຫ້ຄຳ ຫລອກລວງໃຫ້ ອາມາຊາເຊື່ອຕົນເອງແລະກໍຂ້າລາວເສັງ (20:10). ອາມາຊາບໍ່ໄດ້ຕາຍບາດດຽວເພາະໂຈ ອາບເອົາມິດນ້ອຍແທງແລະປະໄວ້ກາງທາງ. ການຕາຍຂອງ ອາມາຊາໄດ້ເຕືອນໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາມີບັນ ຫາທາງການເມືອງ ມີຄົນນຶ່ງໄດ້ເອົາສິບຂອງອາມາຊາອອກຈາກທາງແລະເອົາຜ້າປົກໄວ້. ການຕາຍຂອງ ອາມາຊານີ້ໄດ້ທຳນວາຍໂດຍຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ນາທານວ່າ ໃນເຮືອນຂອງດາວິດຈະບໍ່ຂາດຄົມດາບຈັກ ເທື່ອ (2 ຊມອ 12:10).

2. ຜູ້ຍິງສລາດທີ່ເມືອງອາເບນ (2 ຊາມູເອນ 20:14-22)

ດາວິດໄດ້ນຳທະຫານໄປໂຈມຕີ ເຊບາ ເຮັດໃຫ້ອິສຣາເອນທາງພາກເໜືອໜີອອກໄປທາງເໜືອອີກທີ່ ເມືອງອາເບນເພື່ອລີ້ພັຍ. ເມືອງນີ້ອາດມີຄວາມສັມພັນກັບພວກອາເມເນັງອານາຈັກຂອງມາກກາອາຊີ້ຕັ້ງ ຢູ່ພາກຕາເວັນອອກຂອງເມືອງອາເບນ ແລະທາງໃຕ້ຂອງພູເຂົາເຮີໂມນ. ມາກກາອາເປັນເມືອງຂອງຜູ້ເປັນ ແມ່ຂອງອັບຊາໂລມ ແລະເປັນບ່ອນທີ່ອັບຊາໂລມໄປລີ້ພັຍຢູ່ຫລັງຈາກໄດ້ຂ້າງຊາຍອັມໂມນ.

ການທີ່ດາວິດເວົ້າໄວ້ວ່າ ເຊບາຕ້ອງໄປອາສັຍທີ່ເມືອງມີກຳແພງປ້ອງກັນດີນັ້ນຖືກຕ້ອງ (20:6). ໂຢອາບ ໄດ້ໃຊ້ວິທີເຮັດສິງຄາມເຄີຍເຮັດມາຄືໃຫ້ເຮັດຄູດິນເປັນທາງໄປເຖິງກຳແພງເມືອງ (20:15). ເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອ ພວກທະຫານຈະທຳລາຍກຳແພງແລະເຂົ້າໄປໂຈມຕີໄດ້. ການເຮັດທາງດ້ວຍດິນຢ່າງນີ້ຍ່ອມມີສູງງດັງແຮງ ເຮັດໃຫ້ຍິງຄົນນຶ່ງຜູ້ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນເປັນຫວ່າງ ແລະຍິງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ມາເວົ້າກັບໂຢອາບທີ່ກຳແພງເມືອງ (20:16)

ການທີ່ອ້າງເຖິງຍິງຜູ້ສລາດຢ່າງນີ້ນັ້ນເຄີຍມີຍິງອີກຄົນນຶ່ງໃນ 2 ຊມອ 14:1-22. ຍິງຄົນນີ້ໄດ້ຖືກຈ້າງ ຈາກໂຢອາບເພື່ອໄປຂໍຮ້ອງໃຫ້ດາວິດຍົກໂທດໃຫ້ອັບຊາໂລມເວລາລາວໜີອອກໄປ. ການທີ່ດາວິດຍອມຟັງ ແລະອະພັຍໃຫ້ອັບຊາໂລມໄດ້ເປັນອັນຕະລາຍເວລາອັບຊາໂລມກັບມາແລະກໍຮັຖປະຫານ. ການທີ່ໂຢອາບ ຟັງຍິງຜູ້ສລາດຕອນນີ້ໃນ 2 ຊມອ 20 ເປັນຂໍ້ສົງສັຍໃນການຈັດການກັບຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍ ເຊບາ ເພາະເຄີຍຖືກ ຫລອກມາແລ້ວຄັ້ງນຶ່ງ.

ແຕ່ເຫັນວ່າໂຢອາບຢາກຟັງຄຳເວົ້າຈາກຍິງຜູ້ຕ້ອງການສັນຕິສຸກໃນເມືອງອິສຣາເອນ (20:19). ນາງໄດ້ ຂໍຮ້ອງເພື່ອເມືອງ ແລະຕົວເອງ ແລະຍັງເຕືອນໂຢອາບວ່າເມືອງນີ້ເຄີຍມີຊື່ສຽງດີເຄີຍແກ້ບັນຫາພາຍໃນໃຫ້ ເຮືອງນັ້ນຕ່າງກໍລົງລອຍກັນດີ (20:18). ນາງຍັງກ່າວອີກວ່າເມືອງນີ້ເປັນແມ່ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດຂອງຕະກູນອິສຣາ ເອນ ແລະຍັງເປັນມໍຣະດົກຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (20:19). ໂຢອາບໄດ້ບອກນາງວ່າການທຳລາຍເມືອງບໍ່ຢູ່ ໃນແຜນການ, ແຕ່ການມາທີ່ນີ້ເພື່ອຊອກຈັບຄົນກະບົດຕໍ່ກະສັດຄືຈັບເອົາຕົວ ເຊບາເທົ່ານັ້ນ.

ຍິງສລາດແລະຄົນໃນເມືອງນັ້ນບໍ່ຢາກມີເຮືອງມາເຖິງຕົວເອງ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຂ້າ ເຊບາ ແລະ ຕັດເອົາຫົວຖິ້ມອອກໄປນອກກຳແພງ (20:22). ທີ່ສຸດຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍຕໍ່ກະສັດດາວິດໄດ້ຕາຍຢ່າງໜ້າລະ ອາຍ ແລະໂຢອາບໄດ້ພາພວກທະຫານກັບຄືໜີອອກຈາກເມືອງ ອາເບນເບັດມາກາອາ (20:22) ໄປເຝົ້າກະ ສັດດາວິດທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ.

3. ພວກຄນະປົກຄອງ (2 ຊມອເອນ 20:23-26)

ດາວິດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຄນະປົກຄອງຜູ້ສຳຄັນໃນວັງ. ໝາຍເຫດ: ຜູ້ນຳເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມີຊື່ເປັນຄູ່ກັນໄປເຊັ່ນ, ທະຫານສອງກົມ, ສອງຫ້ອງການປົກຄອງ ແລະສອງກຸ່ມປະໂຮທິດ. ເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ມີອຳນາດການ ປົກຄອງກ້າເກີ່ງສເມີກັນ. ລາຍຊື່ຕໍ່ມາທີ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ 2 ຊມອ 8 (8:15-18), ໄດ້ບອກເຖິງມີຜູ້ຮັບໃຊ້ເພີ່ມ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນຫລາຍກຸ່ມກົມ.

ໂຢອາບແລະເບດນາອາ ເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາກຸ່ມທະຫານ (20:23) ໂຢອາບຍັງເປັນຜູ້ບັນຊາການທະ ຫານຢູ່ຊຶ່ງບອກເຖິງຄວາມຜິດຂອງກະສັດດາວິດ ທີ່ຂາດສິນທັມ. ເບດນາອາເປັນຜູ້ບັງຄັບບັນຊາພວກເຄເຣທ ແລະພວກເປເລທ ຊຶ່ງເປັນທະຫານຜູ້ຕ່າງຊາດເຮັດວຽກໃນຖານະເປັນຜູ້ອັກຄະລັກສ່ວນຕົວ (2 ຊມອ 8:18; 15:18). ອາໂກຣາມແລະເຢໂຮຊາພັດເປັນຜູ້ປົກຄອງ ເປັນຜູ້ຈົດເຮືອງຕ່າງໆຂອງກະສັດດາວິດ, ແລະເຊວາ ເປັນເລຂາທິການ. ອາໂດຣາມເປັນຜູ້ຈັດການດ້ານກັມມະກອນ ແລະຍັງຮັກສາພວກຊະເລີຍເສີກອີກ. ຊາ

ໂດກ ແລະ ອາບິວາທາເປັນປະໂຫຍດຕົນໃຫຍ່ດູ່ແລເຮືອງຖວາຍນະມັສການທີ່ກຸ່ງເຢຣູຊາເລັມ (15:29; 20:25). ອີຣາແລະ ຈາອີຣິດ ເປັນປະໂຫຍດຮັບໃຊ້ໃນວັງຂອງກະສັດດາວິດ (20:26).

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພວກອິສຣາເອນໄດ້ກະບົດໂດຍການຮ່ວມມືກັບຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍ, ເຊບາ. ດາວິດໄດ້ຈັດການຕໍ່ການກະບົດຢ່າງໄວ. ເຊບາໄດ້ປະເຊີນກັບກຳລັງຂອງດາວິດ, ແຕ່ເຫັນວ່າໜ່ວຍທະຫານຂອງດາວິດໄດ້ໃຊ້ປັນຍາຈຶ່ງສາມາດເອົາຊະນະເພື່ອຄອງບັງລັງໄດ້. ທີ່ສຸດໂຈອາບຜູ້ນຳທະຫານໄດ້ຈັບຕົວເຊບາແລະໄດ້ກັບຄືນມາເຝົ້າດາວິດດ້ວຍເອົາຂ່າວດີມາ. ການທີ່ເຊບາໄດ້ລັກໜີແລະກະບົດຕໍ່ດາວິດນີ້ເປັນຮູບເຕືອນໃຫ້ຮູ້ກ່ອນວ່າອີກບ່ອນຈະເປັນຈິງຕອນໂຊໂລໂມນໄດ້ຕາຍໄປ. ທີ່ສຸດອິສຣາເອນທາງເໜືອກໍໄດ້ແຍກຕົວອອກອີກແລະປະກາດເປັນເອກກະຣາດຈາກເຊື້ອສາຍດາວິດໄດ້. (1 ກສ 12:6).

ຄຳຖາມ:

1. ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນຖ້າ ອາມາຊາໄດ້ທ້ອນໂຮມທະຫານທັນເວລາ?
2. ຖ້າທ່ານເປັນ ໂຈອາບ ທ່ານຈະຍອມຟັງຄຳຜູ້ຍິງທີ່ເອີ້ນອອກມາຈາກກຳແພງບໍ່?
3. ທ່ານສາມາດຫວນຄິດຄືນຫລັງໃນຊີວິດໃນເມື່ອທ່ານປະເຊີນກັບບັນຫາ ແລະມີຄົນບອກໃຫ້ທ່ານໃຊ້ປັນຍາ? ການໃຊ້ປັນຍານັ້ນເປັນຜົນແນວໃດຕໍ່ຊີວິດທ່ານ?
4. ທ່ານຄິດແນວໃດໃນເຮືອງໂຈອາບໃນຕອນສຸດທ້າຍທີ່ລາວຍັງກຳໜ້າທີ່ເກົ່າ ທັງໆທີ່ຖືກປົດຊັ້ນ? ນັ້ນເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງບໍ່? ຫລືເປັນພຣະຄຸນຕ່າງຫາກ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ຖືກຕັດສິນແລະຍັງມີຫວັງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 2 ຊາມູເອນ 24
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 2 ຊາມູເອນ 24
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ຄວາມຜິດບາບຂອງດາວິດທີ່ນັບສຳມະໂນຄົວເປັນເຫດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂກດຮ້າຍ ແລະການຊີ້ດິນຕອນສຳຄັນ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ພວກເຮົາຈະໄດ້ພົບກັບຄວາມຫວັງແນວໃດໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າຕັດສິນລົງໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຈະຊອກສແວງຫາການຄົ້ນຄິແລະຄວາມຫວັງໂດຍໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບອົງພຣະເຢຊູ?

ຄຳນຳ

ດາວິດເພິ່ງກຳລັງທະຫານແທນທີ່ຈະເພິ່ງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນລົງໂທດດາວິດ ຕໍ່ມາດາວິດໄດ້ກິນແຫງໃຈໃນຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງແລະພຣະເຈົ້າກໍໃຫ້ການຄົ້ນຄິແລະປະທານຄວາມຫວັງໃຫ້.

ໃນບົດຮຽນວັນນີ້, ກະສັດດາວິດໄດ້ຕັດສິນໃຈຜິດທີ່ອາສັຍກຳລັງທະຫານ ແລະເພິ່ນກໍເສັ້ງໃຈໃນການກະທຳຂອງຕົນເອງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາກໍເຮັດຜິດຢ່າງນີ້ຄືກັນ ຢາກເພິ່ງຕົນເອງຫລາຍກວ່າພຣະເຈົ້າ. ບົດຮຽນວັນນີ້ຈະສອນພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ຈັກສແວງຫາການຄົ້ນຄິແລະໃຫ້ຄວາມຫວັງກັບທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາ.

1. ດາວິດສຳລວດປະຊາຊົນ (2 ຊາມູເອນ 24:1-9)

ໃນພຣະຄຳພີຕອນໄດ້ກ່າວວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ໂກດຮ້າຍຕໍ່ສູ້ພວກອິສຣາເອນ “ອີກ” (24:1), ເຮືອງເກີດຂຶ້ນນັ້ນຫລັງຈາກບົດ 2 ຊມອ 21:1-14. ມີອຳນາດແຫ່ງໂລກໄດ້ຊັກຊວນດາວິດໃຫ້ສຳຣວດຫລິນັບສຳມະໂນຄົວຄົນອິສຣາເອນແລະພວກຢູດາ (24:1). ດາວິດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ໂຈອາບເປັນຜູ້ນຳໄປສຳຣວດສຳມະໂນຄົວຈາກເໜືອຕລອດໃຕ້ “ເມືອງດານໄປເຖິງເບເອີເຊບາ” (24:2).

ດາວິດບອກໃຫ້ໂຈອາບໄປສຳຣວດສຳມະໂນຄົວຢ່າງໃຊ້ອຳນາດທະຫານ, ແຕ່ເຫັນວ່າໂຈອາບລັງເລໃຈ (24:3) ດາວິດຍັງບອກໃຫ້ໂຈອາບແລະນາຍທະຫານຄົນອື່ນເຮັດຄືກັນ (24:4). ດາວິດທົນຕໍ່ການທົດລອງຢາກມີອຳນາດບໍ່ໄດ້ເພາະຢາກຮູ້ວ່າຕົວເອງມີກຳລັງທະຫານຫລາຍເທົ່າໃດ ແລະຢາກກາຍເປັນຜູ້ມີອຳນາດດ້ານການເມືອງອີກ ຢາກເປັນເໝືອນຊາດອື່ນໆ (1 ຊມອ 8:4, 20).

ດັ່ງນັ້ນການສຳຮວດສຳນະໂນຄົວໄດ້ເລີ່ມທາງພາກໃຕ້ (24:5) ໄປພາກເໜືອ ໄປພາກອື່ນໆ ທີ່ສຸດກໍໄປເຖິງ ເບເອີເຊບາ (24:7). ເຫັນວ່າມີຄົນຈຳນວນ 1.3 ລ້ານຄົນ, 800,000 ໃນອິສຣາເອນ ແລະ 500,000 ໃນຢູດາ. ການສຳຮວດທັງໝົດນີ້ໃຊ້ເວລາເຖິງ 9 ເດືອນກັບ 21 ມື້ (24:8).

2. ດາວິດໄດ້ປະເຊີນກັບຄວາມຜິດບາບຂອງຕົນເອງ (2 ຊາມູເອນ 24:10-17)

ໃນເມື່ອຮູ້ຈັກຜົນຂອງການສຳຮວດ ດາວິດຮູ້ສຶກຜິດໃນການກະທຳຂອງຕົນຈຶ່ງໄດ້ສາຣະພາບຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ (24:10). ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ"ກາດ" ໄດ້ຕອບຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດໃນຄຳອ້ອນວອນຂອງດາວິດ (24:11-13). ຕອນນີ້ ອາດເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມປະຈຳວັງ (2 ຂ່າວຄາວ 29:25). ດາວິດມີສິດເລືອກເອົາການລົງໂທດນຶ່ງໃນສາມຢ່າງໄດ້ຊຶ່ງມີນ້ຳໜັກສເມີກັນ ແຕ່ມີລະຍະແຕກຕ່າງກັນເປັນເວລາລະຍະຍາວນານເຖິງລະຍະເວລາສັ້ນໆ.

ຫນຶ່ງພຣະເຈົ້າບອກວ່າຈະມີຄວາມອິດທິວປະມານສາມປີໃນແຜ່ນດິນ, ໃນຕອນນີ້ພວກຮັ່ງມີນັ້ນມີໂອກາດຢູ່ລອດຈາກພັຍພິບັດຫລາຍກວ່າຄົນທຸກຍາກ, ຈະມີຄົນເສັງຊີວິດ. ສອງ, ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າດາວິດຈະແລ່ນໜີໄປລີ້ຈາກພວກສັດຕູເປັນເວລາສາມເດືອນ. ການຫລົບໜີຂອງດາວິດຈະເປັນອັນຕະຫລາຍຕໍ່ພວກທະຫານແລະປະຊາຊົນ. ສາມ, ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າຈະມີໂຣກລະບາດເປັນເວລາສາມວັນໃນແຜ່ນດິນ (24:13). ສິ່ງນີ້ຈະເປັນຜົນຮ້າຍຕໍ່ທຸກໆຄົນຈະເປັນຄົນຮັ່ງມີຫລືເປັນຄົນທຸກຍາກ.

ດາວິດບອກໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ກາດ ໃຫ້ເອົາຕົນເອງອອກຈາກການລົງໂທດໂດຍມອບຕົນເອງໃຫ້ແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມເມດຕາ (24:14), ປະອັນທີສອງ, ແລະຍອມຮັບເອົາອັນຫນຶ່ງແລະທີສາມຄືຄວາມອິດທິວແລະໂຣດລະບາດ. ທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າສິ່ງເທວະດາມາທຳລາຍ (24:13). ເຫັນວ່າເຫດຮ້າຍດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຄົນທຸກຊັ້ນວັນນະເສັງຊີວິດເພາະຄວາມຜິດບາບຂອງດາວິດເຖິງ 70,000 ຄົນ. ເມື່ອເຫດຮ້າຍນີ້ເຂົ້າໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພຣະເຈົ້າປຸງນພຣະທັຍຈຶ່ງໄດ້ບອກໃຫ້ເທວະດາຢຸດທຳລາຍ (24:6). ເຫດຮ້າຍຈຶ່ງຢຸດລົງເວລາເທວະດາຕົນນັ້ນກຳລັງຍົນຢູ່ທາງເຂົ້າລານຟາດເຂົ້າຂອງ ອາຣຸນນາ(24:16) ໝາຍເຖິງການຜັດຕອງຂອງດາວິດໄດ້ຖືກແຍກອອກເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ໃນພຣະຄັມພິຕອນນີ້ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າເສົ້າພຣະທັຍທີ່ມີໂທດກັມຍ້ອນມານ (24:16). ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຍິນດີໃນຄວາມຊົ່ວຊ້າໃດໆທີ່ເກີດກັບມະນຸດ.

ການທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມພົ້ນຈາກພັຍເພາະມາຈາກຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຈາກຄວາມເສັງໃຈຂອງດາວິດ. ແຕ່ເຫັນວ່າການຖິ້ມໃຈເກົ່າແລະເອົາໃຈໃໝ່ ແລະຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດແຕ່ຄົນດຽວຂອງດາວິດເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາຊ່ອຍ (24:17). ດາວິດຍັງທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າອະພັຍໃຫ້ຍັງບໍ່ແລ້ວ ເພິ່ນຍັງຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເມດຕາຕໍ່ປະຊາກອນຂອງເພິ່ນອີກ. ດາວິດຢາກໃຫ້ການລົງໂທດຕົກຖືກເຮືອນຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.

3. ດາວິດສ້າງແທ່ນບູຊາ (2 ຊາມູເອນ 24:18-25)

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ກາດ ໄດ້ບອກດາວິດໃນເມື່ອເພິ່ນສາຣະພາບຄວາມຜິດ ໃຫ້ສ້າງແທ່ນບູຊາໃນບ່ອນທີ່ດາວິດໄດ້ທູນຂໍພຣະເຈົ້າ ບ່ອນລານຟາດເຂົ້າຂອງອາຣຸນນາ (24:18). ດາວິດກໍປະຕິບັດຕາມ (24:19) ດາວິດໄດ້ຖວຍເຄື່ອງບູຊາຢ່າງຄົບຖ້ວນເຖິງແມ່ນຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າຄວນເຮັດອັນໃດແດ່.

ອາຣຸນາຢູ່ເທິງບ່ອນລານຟາດເຂົ້າແລະຮູ້ວ່າດາວິດເປັນເຈົ້າຊີວິດ. ຈຳເປັນລານຟາດເຂົ້າຕ້ອງຢູ່ສູງເພາະ ຕ້ອງການລົມພັດເອົາແກບອອກໄປຈາກເຂົ້າດີ. ອາຣຸນາເບິ່ງລົງມາກໍເຫັນກະສັດແລະຜູ້ອັກຄະຮັກກຳລັງ ຍ່າງມາຫາ (24:20). ດາວິດບອກເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ມາຫາວ່າເພິ່ນຢາກຊື້ເອົາບ່ອນຟາດເຂົ້າເພື່ອເຮັດເປັນ ແທນບູຊາເພື່ອເອົາເຫດຮ້າຍອອກໄປ (24:20-21). ອາຣຸນາແປກໃຈແລະຍອມໃຫ້ກະສັດທຸກຢ່າງຄືລານ ຟາດເຂົ້າແລະສັດເພື່ອຖວາຍບູຊາເພື່ອດາວິດຈະໄດ້ສ້າງເປັນແທນບູຊາຖວາຍ (24:22).

ອາຣຸນາເຫັນພ້ອມ ແລະມີຄວາມປາຖນາຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍພຣະທັຍຮັບເອົາຂອງຖວາຍບູຊານັ້ນ (24:23). ດາວິດບອກວ່າເພິ່ນຈະຊື້ເອົາລາດຟາດເຂົ້າແລະສັດດ້ວຍຫລຽນເງິນຫ້າສິບ ເຊເກລ. (24:24). ການທີ່ດາວິດຢາກຊື້ເອົາດິນຢ່າງນີ້ກໍເຄີຍມີມາແລ້ວເວລາອັບຣາຮາມໄດ້ຊື້ເອົາດິນເປັນບ່ອນຝັງສິບ ແທນທີ່ ຈະເອົາໄປລ້າງຈາກພວກຮິດຕີ (ປຖກ 23:3-16).

ດາວິດໄດ້ສ້າງແທນບູຊາແລະຖວາຍເຄື່ອງເຜົາບູຊາເພື່ອໂຖ່ບາບ ແລະສັນຕິສຸກຊຶ່ງເປັນທັມນຽມຂອງ ພວກຍິວ. ເຜົາບູຊາແມ່ນການທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (1 ຊມອ 13:12; 2 ຊມອ 24:25); ການຖວາຍສັນຕິສຸກ ແມ່ນການມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ. ລານຟາດເຂົ້າເປັນບ່ອນຊຸມນຸມຂອງຊາວບ້ານ ແລະເປັນບ່ອນຈັດ ງານສລອງການເກັບກ່ຽວທາງສາສນາ. ດັ່ງນັ້ນ, ການທີ່ດາວິດໄດ້ເຮັດຢູ່ບ່ອນນັ້ນເປັນບ່ອນສາທາຣະນະ ເພື່ອໃຫ້ຄົນເປັນພະຍານຂອງການສາຣະພາບຄວາມຜິດ. ທີ່ສຸດການກະທຳຂອງດາວິດກໍເປັນທີ່ຊອບພຣະ ທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງກໍໄດ້ຍິນຄຳຮ້ອງຂໍ ແລະພັຍພິບັດຈຶ່ງໄດ້ຢຸດລົງ (24:25).

ລານຟາດເຂົ້າບ່ອນນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ອັບຣາຮາມຍິນດີທີ່ຈະຖວາຍລູກຊາຍຂອງຕົນເອງຄືອີຊາກ. (ປຖມ 22:1-9). ບ່ອນນີ້ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ດິນພຽງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະຕໍ່ມາກໍເປັນບ່ອນກະສັດໂຊໂລໂມນສ້າງພຣະວິ ຫານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ(1 ຂ່າວຄາວ 22:1). ດາວິດເປັນຜູ້ຈັດຫາເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານ. ຕໍ່ມາ ອົງພຣະເຢຊູຜູ້ອອກມາຈາກເຊື້ອຂອງດາວິດໄດ້ສະເດັດລົງມາເພື່ອໂຖ່ທີ່ພູໃກ້ກຸງເຢຣູຊາເລັມເພື່ອໃຫ້ມະນຸສ ໂລກພື້ນໂທດບາບ. ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ທີ່ຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາແລະນຳເອົາຄວາມພື້ນມາໃຫ້ຜູ້ເຊື້ອ ແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ດາວິດຂໍຊື້ດິນເພື່ອຈະໄດ້ສ້າງແທນບູຊາເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈດີວ່າການຖວາຍບູຊາຈຳເປັນ ຕ້ອງມີຄ່າເພື່ອຈະໃຫ້ມີຄວາມໝາຍແທ້. ດາວິດໄດ້ຮັບເອົາຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ ແລະເຊື່ອວ່າເພິ່ນຄົງໄດ້ ຮັບພຣະຄຸນແລະກະຣຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ການທີ່ດາວິດຊື້ເອົາດິນເພາະເພິ່ນໄດ້ຮູ້ຈັກພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊີວິດຂອງດາວິດປະກອບ ດ້ວຍການທ້າທາຍຫລາຍເຣື່ອງຍາດວົງ, ສົງຄາມ, ການເປັນກະສັດ, ແລະຕັດສິນໃຈໃນນາມເປັນຜູ້ນຳ. ດາ ວິດປະສົບກັບການມີຊັຍຊະນະແລະເວລາປຣາຊັຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ດາວິດຜູ້ມີຄວາມສັມພັນດີກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າເປັນເໝືອນຜູ້ຕັດສິນ, ຜູ້ຊ່ອຍ, ແລະຜູ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ.

ທ່ານເຫັນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົກຄອງໂລກດ້ວຍການລົງໂທດແກ້ແຄ້ນ ຫລືເປັນຜູ້ ເຮັດໃຫ້ຄົນດີແລະປະທານຄວາມຫວັງໃຫ້? ພວກເຮົາຄວນເອົາຕົວຢ່າງແລະເຮັດເໝືອນກະສັດດາວິດ ເຮັດ

ໃຫ້ມີຊີວິດຕາມຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ບໍ່ຍອມເຮັດຄວາມຜິດ ບໍ່ເຮັດຄວາມໂຫດຮ້າຍ ແຕ່ຍອມຮັບເຮັດໃຫ້ມີການຄົນດີກັນ (2 ກະທ 5:18).

ຄໍາຖາມ:

1. ການລົງໂທດສາມຢ່າງທີ່ຕົກຖືກດາວິດນັ້ນ ຖ້າເປັນທ່ານເດ່ຈະເລືອກເອົາອັນໃດ? ເປັນຫຍັງ?
2. ທ່ານຄິດວ່າດາວິດຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍຸດຕິພັນອັນຕະລາຍກ່ອນເພິ່ນສ້າງແທ່ນບູຊາບໍ່?
3. ທ່ານຄິດຢ່າງໃດທີ່ກະສັດດາວິດໄດ້ບອກໃຫ້ມີການຈົດສໍາມະໂນຄົວທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າເປັນຄວາມຜິດບາບ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ລົງໂທດ?
4. ເວລາໃດທ່ານໄດ້ຖວາຍບູຊາແດ່ພຣະເຈົ້າທີ່ອອກມາຈາກໃຈແລະຍອມສະລະສິ່ງມີຄ່າ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນເລື່ອງຄົນພຣະຊົນ ຈົ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມັດທາຍ 28
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ມັດທາຍ 28
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ພຣະເຢຊູຊະນະຄວາມຕາຍແລ້ວສັ່ງພວກສາວິກໃຫ້ສ້າງສາວິກ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະສ້າງສາວິກຕາມຄຳສັ່ງແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ເຮົາຮຽນຮູ້ວິທີສ້າງສາວິກ.

ບົດນຳ

ພຣະເຢຊູວາຍພຣະຊົນເພື່ອເປັນການຊົດໃຊ້ຄວາມຜິດ, ຄວາມບາບຂອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄວ້ວາງໃຈເຊື່ອແລະຮັບເອົາພຣະອົງມາເປັນພຣະເຈົ້າໃນໃຈຂອງຕົນຈະໄດ້ພົ້ນຈາກບົງໄຟນະຣົກ, ພຣະອົງຊົງວາຍພຣະຊົນໃນແລງວັນສຸກ ແລະຄົນພຣະຊົນໃນເຊົ້າມືດຂອງວັນອາທິດ ເພື່ອພິສູດວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ຊະນະຄວາມຕາຍ ເມື່ອພຣະອົງຊົງຄົນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງສັ່ງສາວິກຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄປບອກຂ່າວນີ້ທົ່ວໂລກ ແລະສ້າງເຂົາໃຫ້ກາຍເປັນສາວິກຕ່າງກັນໄປ.

1. ພວກແມ່ຍິງເຫັນອຸບໂມງຫວ້າງເປົ່າ (ມັດທາຍ 28:1-10)

ເຊົ້າມືດຂອງວັນອາທິດນັ້ນໄດ້ມີພວກແມ່ຍິງທີ່ສັດຊື່ ແລະຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຢຊູໄດ້ພາກັນຕັ້ງໃຈຈະໄປທົດສົງພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູທີ່ອຸບໂມງຝັງສົບ. ພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລາຍຢ່າງໃນຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ ແຕ່ພາກັນໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ, ດ້ວຍຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ທີ່ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຄຣິສຕຽນລຸ້ນຫລັງໄດ້ຮຽນເອົາແບບຢ່າງຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້. ເພາະວ່າມີຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນເລື່ອງຂອງພຣະອົງເໝືອນພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ ສິ່ງທີ່ເຮົາສົມຄວນຈະເຮັດນັ້ນແມ່ນເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າຄວາມເຊື່ອເປັນກຸນແຈຂອງຄວາມລອດພົ້ນ, ສ່ວນສິ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈນັ້ນເຮົາຈຳເປັນຈະຕ້ອງຮຽນຮູ້ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈໃນໂອກາດຕໍ່ໄປ ແລະເວລານີ້ເຮົາທັງຫລາຍຈະຕ້ອງປະຕິບັດສິ່ງທີ່ຮູ້ແລ້ວນັ້ນເສຍກ່ອນ ດຶກວ່າຮູ້ແລ້ວບໍ່ເຮັດ.

ພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານີ້ຮູ້ແນ່ແກ່ໃຈແລ້ວວ່າເມື່ອໄປເຖິງອຸບໂມງຝັງສົບຈະພົບກັບບັນຫາເຊັ່ນ; ພວກທະຫານທີ່ຍາມຢູ່ປາກອຸບໂມງຈະໃຫ້ເຂົ້າໄປບໍ່? 2. ໃຜຈະກຶ່ງທຶນແຜ່ນໃຫຍ່ທີ່ອັບປາກອຸບໂມງອອກໃຫ້ ເພາະວ່າພວກທີ່ໄປນັ້ນລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນແມ່ຍິງທັງໝົດ, ແຕ່ບັນຫາເຫລົ່ານີ້ບໍ່ເປັນອຸປະສັກຂວາງທາງຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມເຫລື້ອມໃສສັດທາຂອງພວກນາງໄດ້, ເວົ້າໄດ້ວ່າ ມີບັນຫາກໍຈະຜ່ານໃຫ້ໄດ້ ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າພວກແມ່ຍິງນີ້ບໍ່ໄດ້ທໍຖອຍກ່ອນລົງມືເຮັດ. ພຣະຄຳພີບອກວ່າ “ເບິ່ງແມ, ເກີດແຜ່ນດິນຫວັ້ນໄຫວຢ່າງໜັກ ເພາະເທ

ວະດາຕົນນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົງມາຈາກສວັນ ໄດ້ກຶ້ງກ້ອນຫີນອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວກໍນຶ່ງເທິງຫີນນັ້ນ” (ຂໍ້ 2). ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າທີ່ຫ້ອງຮຽນມະຫາວິທະຍາລັຍພຣະຄັມພິຊີດັງແຫ່ງນຶ່ງທີ່ເມືອງດາລັສ, ຮັດເທັກຊັສ ມີນັກຮຽນຜູ້ນຶ່ງຖາມອາຈານສອນວ່າເປັນຫຍັງເທວະດາຈຶ່ງກຶ້ງຫີນອອກໃນເວລາທີ່ພວກແມ່ຍິງມາ? ເພາະວ່າເວລາອື່ນກໍມີຢູ່. ຕອນນັ້ນຫລາຍຄົນກໍເບິ່ງໜ້າກັນ ສ່ວນອາຈານສອນກໍມີດຢູ່ຊົ່ວຄາວແລ້ວຕອບວ່າ (ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້, ເພາະພຣະຄັມພິບໍ່ໄດ້ບອກ ແຕ່ພໍຈະອະທິບາຍໄດ້ວ່າ 1. ວັນເວລາເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈໄດ້. 2. ມັນອາດເປັນພາບພົບໃຫ້ເຫັນວ່າ ຫາກມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງມີຈິດໃຈຊອກ ສແວງຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມເຫລື້ອມໃສສັດທາໃນພຣະອົງແລ້ວ ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດມາກົດຂວາງໄດ້. 3. ຫາກຜູ້ໃດຈະຊອກສແວງຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍສາຍຕາເບິ່ງເຫັນຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ພົບ ເພາະວ່າຫລັງຈາກພວກຜູ້ຍິງເຂົ້າໄປໃນອຸບໂມງແລ້ວບໍ່ເຫັນພຣະອົງນອນຕາຍໃນອຸບໂມງນັ້ນ ເພາະພຣະອົງຊົງຄົນພຣະຊົນ ແລ້ວສະເດັດກັບໄປສວັນຊັ້ນພ້າສີ່ສິບວັນຕໍ່ມາ). ຄຳຕອບນີ້ຟັງແລ້ວເຫັນວ່າຄືງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຄຳຕອບທີ່ແນ່ນອນສຳລັບຜູ້ຖາມດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງຢາກຖາມຕໍ່ໄປ ແຕ່ອາຈານສອນບອກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄຳຕອບແນ່ນອນ ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຄວນອ້ອນວອນຊອກຫາຄຳຕອບເພີ່ມ ແຕ່ສຳລັບວັນນີ້ຢາກຊັກຊວນນັກຮຽນທຸກຄົນໃຫ້ປະຕິບັດໃນສິ່ງທີ່ຮຽນຮູ້ແລ້ວ ຈະເປັນໝາກຜົນອັນດີຕໍ່ຊີວິດຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຫລາຍກວ່າ, ເຊັ່ນພວກຜູ້ຍິງໄປອຸບໂມງດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ພວກແມ່ຍິງນັ້ນປະຕິບັດຄວາມຮັກ, ຄວາມນັບຖື, ຄວາມເຫລື້ອມໃສ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ຈຶ່ງເກີດມີການອັດສະຈັນນີ້ເກີດຂຶ້ນ.

ພວກຜູ້ຍິງເຂົ້າໄປຍັງອຸບໂມງເພື່ອຫົດສົງພຣະສົບພຣະເຢຊູ ແຕ່ເມື່ອເຂົ້າໄປແລ້ວກໍພາກັນຕົກໃຈທີ່ບໍ່ເຫັນພຣະເຢຊູ, ເມື່ອນັ້ນເທວະດາໄດ້ບອກພວກແມ່ຍິງວ່າ “ພຣະອົງບໍ່ປະທັບຢູ່ທີ່ນີ້ ເພາະຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກ່າວແລ້ວ ຈຶ່ງມາເບິ່ງບ່ອນທີ່ພຣະອົງໄດ້ບັນທົມຢູ່ນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງຮີບໄປບອກພວກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ “ພຣະອົງຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແລະເບິ່ງແມ່, ພຣະອົງສະເດັດໄປຍັງແຂວງຄາລິເລກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ ພວກທ່ານຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ” ນີ້ ແຫລະ, ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວ” (ຂໍ້ 6-7). ເມື່ອພວກແມ່ຍິງໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວກໍບໍ່ໄດ້ລໍຊ້າພາກັນແລ້ວໄປບອກຂ່າວດີນີ້ແກ່ພວກສາວິກທີ່ຊຸມນຸມຢູ່ຫ້ອງຊັ້ນເທິງ, ຂະນະນັ້ນພຣະເຢຊູກໍປາກົດຕົວຕໍ່ເຂົາ. (ຂໍ້ 10).

2. ເງິນຈ້າງບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຮືອງຄົນພຣະຊົນ (ມັດທາຍ 28:11-15)

ຂ່າວດີເຮືອງການຄົນພຣະຊົນກຳລັງເປັນໂດງດັງໄປຢ່າງວ່ອງໄວ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພວກປະໂຮທິດຈຶ່ງເອີ້ນພວກທະຫານຍາມທີ່ອຸບໂມງມາຖາມ ແລ້ວພວກທະຫານຍາມກໍເຫັນເປັນພະຍານວ່າເຮືອງນີ້ມີຈິງ ແຕ່ພວກປະໂຮທິດຢາກປົກປິດຂ່າວນີ້ ເພາະເຂົາບໍ່ເຊື່ອເຮືອງການຄົນມາຈາກຕາຍ ແລະບໍ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງເອົາເງິນຫລວງຫລາຍຈ້າງທະຫານຍາມຜູ້ມາລາຍງານນັ້ນບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຮືອງນີ້ອີກຕໍ່ໄປໂດຍບິ້ນຂ່າວເຮືອງຄວາມຈິງແລ້ວໄປຖິ້ມໂທດໃສ່ພວກສາວິກ ວ່າເຂົາລັກສົບພຣະເຢຊູໄປໃນກາງຄືນ. “ພວກປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່ໄດ້ປະຊຸມບົກສາກັນກັບພວກເຖົ້າແກ່ແລ້ວກໍເອົາເງິນຈຳນວນຫລາຍແຈກໃຫ້ພວກທະຫານສັ່ງວ່າ, “ໃຫ້ພວກເຈົ້າເວົ້າວ່າ “ພວກສາວິກຂອງເຂົາໄດ້ມາໃນເວລາກາງຄືນ ລັກເອົາສົບໄປເວລາຫມູ່ເຮົານອນຫລັບຢູ່”ຖ້າຄວາມນີ້ຊາບເຖິງຜູ້ບົກຄອງ ພວກເຮົາຈະຊັກຊວນເອົາໃຈທ່ານ ຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຈົ້າພົ້ນ

ຄວາມທຸກຮ້ອນໃຈ”ເຂົາໄດ້ຮັບເງິນແລ້ວກໍພາກັນເຮັດຕາມຄໍາແນະນຳນັ້ນ ຄວາມນີ້ໄດ້ຊ່າລືໄປໃນບັນດາ ພວກຍິວຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ (ຂໍ້ 12-15). ພຣະຄໍາພິສອນພວກເຮົາວ່າ “ເພາະວ່າການຮັກເງິນຄຳເປັນເຄົ້າມູນ ຂອງຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງ” (1 ຕີໂມທຽວ 6:10ກ) ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການມີເງິນຄຳຫລາຍນັ້ນບໍ່ດີ, ການ ຮັກຫລືຢາກໄດ້ເງິນຄຳໂດຍເຮັດອັນໃດກະໄດ້ຂໍແຕ່ໄດ້ເງິນນັ້ນອາດນຳເຮົາເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຜິດດັ່ງພວກທະຫານ ກະເປັນໄດ້, ຫາກເຮົາມີເງິນຫລາຍກໍຈົ່ງໃຊ້ເງິນເຮົາໃຫ້ເປັນຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນ ການຖືກຕ້ອງຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

3. ພຣະບັນຊາອັນສຳຄັນ (ມັດທາຍ 28: 16-20)

ພຣະເຢຊູພົບກັບພວກສາວິກທີ່ຄາລີເລຕາມການນັດພົບທີ່ນັດໝາຍໄວ້ “ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຢ່າຊູ່ຢ້ານ ຈົ່ງໄປບອກພວກພີ່ນ້ອງຂອງເຮົາ ໃຫ້ໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ ເຂົາຈະໄດ້ເຫັນເຮົາທີ່ນັ້ນ” (ຂໍ້ 10). ແປວ່າ ພຣະ ເຢຊູໄດ້ສົ່ງພວກແມ່ຍິງທີ່ໄປອຸບໂມງແຕ່ເຊົ້າມືດນັ້ນໃຫ້ໄປບອກພວກສາວິກໃຫ້ໄປພົບກັບພຣະເຢຊູທີ່ແຄມ ທະເລຄາລີເລ ແລະພວກສາວິກກໍໄປຕາມຄຳບອກເລົ່າຂອງພວກແມ່ຍິງ. ສຳລັບເຮົາທັງຫລາຍເດ ພຣະເຢ ຊູນັດພົບກັບເຮົາຢູ່ໃສ ບໍ່ແມ່ນຢູ່ໂບດແຕ່ລະວັນອາທິດບໍ່? ເຮົາໄດ້ໄປຕາມຄຳນັດພົບບໍ່?

ມີເຮືອງເລົ່າວ່າ: ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງມີນັດພົບກັບທ່ານໝໍທີ່ໂຮງໝໍໃຫຍ່ແຫ່ງໜຶ່ງ, ຊາຍນັ້ນກໍໄປຕາມນັດພົບໃນຖ້າມ ກາງຜູ້ຄົນອັນຫລວງຫລາຍ ໃນຂະນະທີ່ລໍຖ້ານັ້ນລາວໄດ້ເອົາປັກສຽບທູຟັງເພງຈາກໂທຣະສັບຂອງລາວ ໄດ້ນັ່ງຖ້າເປັນເວລາສອງຊົ່ວໂມງແລ້ວກໍເລີຍຍ່າງໄປຖາມວ່າເປັນຫຍັງບໍ່ຮອດຜຽນຂ້ອຍຈັກເທື່ອ ຝ່າຍພະ ນັກງານຈົ່ງຖາມວ່າ ເຈົ້າຊື່ຫຍັງ? ແລ້ວກໍບອກຊື່ຂອງລາວ ເມື່ອນັ້ນພະນັກງານຕອບວ່າ ເຮົາໄດ້ຮ້ອງຊື່ເຈົ້າ ຕັ້ງຫລາຍເທື່ອໄດ້ຊົ່ວໂມງກວ່າໆຜ່ານມາແລ້ວ ເມື່ອບໍ່ເຫັນເຈົ້າຕອບ ແລ້ວເຮົາກະຮ້ອງຊື່ຜູ້ຕໍ່ໄປ. ເຮືອງນີ້ ສອນເຮົາວ່າ ເມື່ອເຮົາໄປຕາມທີ່ພຣະເຢຊູນັດພົບວັນອາທິດຢູ່ໂບດນັ້ນກໍດີຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ຢ່າປິດຫູຄືຊາຍຜູ້ນີ້ ຫລືໄປແລ້ວບໍ່ຟັງອັນໃດ ການເຮັດດັ່ງນັ້ນຈະເສັຍເວລາຄືຊາຍຜູ້ນີ້.

ສ່ວນພວກສາວິກໄປລໍຖ້າພຣະເຢຊູທີ່ຄາລີເລດ້ວຍໃຈຈິດຈໍ່ ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງສະເດັດມາພົບເຂົາແລ້ວເຂົາກໍ ກົມຂາບລົງນະມັສການພຣະອົງ “ແຕ່ພວກສາວິກສືບເອັດຄົນນັ້ນໄດ້ໄປຍັງແຂວງຄາລີເລ ເຖິງພູທີ່ພຣະເຢຊູ ໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ກັບເຂົາເມື່ອເຂົາເຫັນພຣະອົງແລ້ວຈຶ່ງຂາບໄຫວ້ນະມັສການ ແຕ່ລາງຄົນຍັງສົງສັຍຢູ່” (ຂໍ້ 16-17). ແປວ່າສາວິກທັງສືບເອັດຄົນກົມຂາບລົງນະມັສການກໍຈົ່ງຢູ່ ແຕ່ພຣະຄໍາພິຍັງບອກວ່າລາງຄົນຍັງ ສົງສັຍຢູ່ ອັນໝາຍເຖິງວ່ານີ້ແມ່ນພຣະເຢຊູແທ້ບໍ່? ທີ່ຈົ່ງລາວກໍມີເຫດຜົນທີ່ຈະຕ້ອງສົງສັຍ ເພາະວ່າສາມວັນ ກ່ອນນີ້ ພຣະເຢຊູຖືກທຸບຕີ ຈົນຕົນຕົວເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດແລະບາດແຜ ມາບັດນີ້ພຣະອົງມີຄວາມອຸດົມສົມ ບູນແລະເຕັມໄປດ້ວຍສະຖາຣາສີ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນຂໍ້ສົງສັຍແລະເປັນຂໍ້ສັນນິຖານຕາມມາຕຖານຂອງມະ ນຸດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສລຸບໄດ້ວ່າ ຜູ້ໃດສົງສັຍພຣະເຢຊູ ຜູ້ນັ້ນກໍເບິ່ງພຣະເຢຊູຕາມຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ ແລະ ມາຕຖານຂອງມະນຸດ ສ່ວນມາຕຖານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເກີນກວ່າມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈໄດ້. “ວິທີທາງຂອງພຣະ ອົງກໍເຫລືອວິສັຍທີ່ຈະຄົ້ນຄວ້າໄດ້” (ໂຣມ 11:33ຂ). ທີ່ຈົ່ງແລ້ວຍັງມີຫລາຍຢ່າງໃນເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະຄົງບໍ່ມີໃຜໃນໂລກນີ້ເຂົ້າໃຈທັງໝົດ ສິ່ງດຽວທີ່ເຮົາເຮັດໄດ້ຄື ເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຢຊູເຮັດ

ໃຫ້ເຂົາຫາຍສົງສັຍໂດຍກ່າວວ່າ “ຈິ່ງເບິ່ງມືແລະຕີນຂອງເຮົາວ່າແມ່ນເຮົາເອງ ຈິ່ງຄຳເບິ່ງຕົວເຮົາ ເພາະວ່າ ຜິບໍ່ມີເນື້ອບໍ່ມີດູກເໝືອນກັບທ່ານເຫັນເຮົາມີຢູ່ນີ້” ເມື່ອຊົງກ່າວດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງສະແດງພຣະທັດ ແລະພຣະບາດໃຫ້ເຂົາເຫັນ” (ລູກາ 24:39-40).

ເມື່ອພວກສາວົກໄດ້ເຫັນ ໄດ້ພິສູດແລະໄດ້ເຊື່ອແລ້ວຈິ່ງຊົງສັ່ງພວກສາວົກວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈິ່ງໄປ ຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາພຣະບຸດ ແລະພຣະ ວິນຍານບໍຣິສຸດ ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາສາຣະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫລະ, ເຮົາຢູ່ກັບ ທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນໝົດກັບ” (ຂໍ້ 19-20). ແປວ່າ;

1. ພຣະອົງຊົງບັນຊາໃຫ້ອອກໄປ , ຈະໄປໃກ້ຫລືໄກນັ້ນສຸດແລ້ວແຕ່ຊົງໃຊ້ ແລະອອກໄປປະກາດ ພຣະເຢຊູອົງດຽວກັນ.
2. ຊົງໃຫ້ແຜນການປະຕິບັດ; **ກ.** ເຮັດໃຫ້ທຸກຊາດເປັນລູກສິດ, **ຂ.** ໃຫ້ບັບຕິສະມາເຂົາໃນນາມພຣະ ເຈົ້າສາມພຣະພາກ, **ຄ.** ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ເຮັດທຸກຢ່າງ (ບໍ່ແມ່ນບາງຢ່າງ) ທີ່ຊົງສັ່ງໄວ້ແລ້ວ.
3. ຊົງສັນຍາວ່າຈະບໍ່ປະຖິ້ມສາວົກທີ່ອອກໄປໂດຍກ່າວວ່າ “ເຮົາຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆ ວັນຈົນ ໝົດກັບ”.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພວກແມ່ຍິງຈິ່ງໄປອຸບໂມງແຕ່ເຊົ້າມືດ?
2. ພວກແມ່ຍິງເຫັນຫຍັງທີ່ອຸບໂມງ?
3. ພວກແມ່ຍິງໄປບອກຂ່າວດີນີ້ໃຫ້ຜູ້ໃດຟັງ?
4. ພວກປະໂຮຫິດເຮັດແນວໃດກັບຂ່າວເຣື່ອງຄືນພຣະຊົນ
5. ພຣະເຢຊູພົບກັບສາວົກທີ່ຄາລີເລເພື່ອອັນໃດ?
6. ຊົງສັ່ງສາວົກຢ່າງໃດແດ່?
7. ຊົງສັນຍາກັບສາວົກແນວໃດ? ເຮົາຈະຮັບເອົາບົດຮຽນນີ້ແນວໃດ?

ຫວ